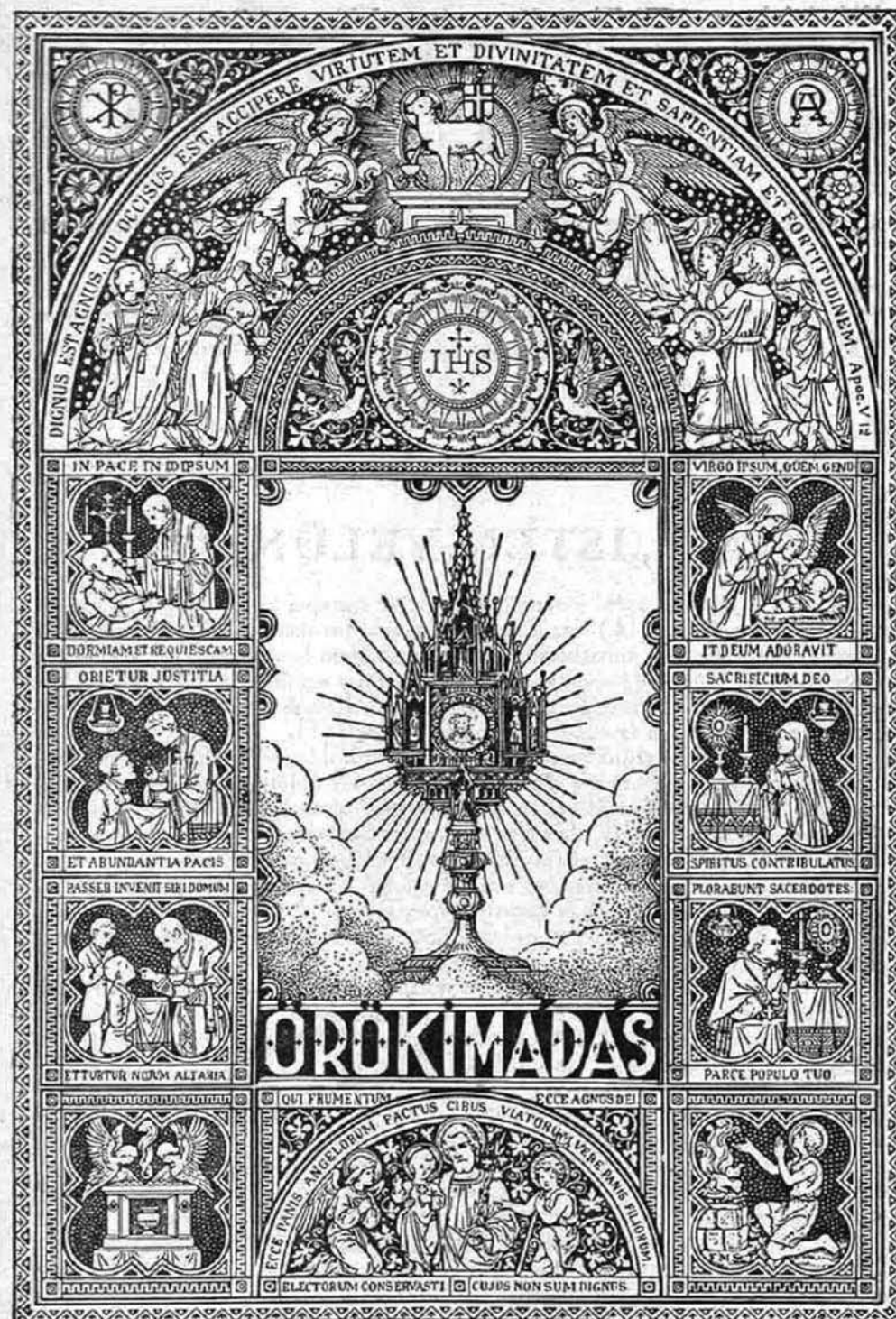

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Az „Isten velünk!” — Gálosiné Ottlik Myra: Szívedet keresi az ember. — Dezső István: Mindent Jézussal. — Német István: A jászoltól nem félttem. — Központi: Imaszándékunk. Az oltáregyesületi hivatás. — Oltáregyesületi élet. — Kulcsár Ilona: Fohász.

AZ „ISTEN VELÜNK“!

Az Úr Jézusról szóló jövendölések között szerepel az is, hogy (Emmanuel vagy) Immanuel (Iz. 7, 14.) lesz a neve. Magyarul im-manu-El velünk az Isten-t jelent. Elsősorban arra vonatkozik, hogy az emberben benne lesz az Isten, Isten-ember lesz a Messiás, de vonatkozik arra a bizalmas együttlétre is, melyben Ő az emberekkel élni fog: a „hozzánk közeledő” Isten, Őbenne közöttünk lakó Istenné lesz: „az Ige testté lőn és közöttünk lakozék” Ján. I. 14.

Ha mi távol is estünk az apostol által jelzett boldog időktől, — amikor közöttünk lakozék az Ige — mégis dicsekedhetünk az Úr áldott jelenlétével: a legfölségesebb Oltáriszentségben Istenségével és emberségével együtt valóságosan és igazán jelen van és közöttünk lakik, akár fényes templom, akár szerény kis oltárfülke vagy kápolnácska az, amelyben felállították a tabernákulumot.

A közöttünk lakó Istenhez, a mi szentségi Úr Jézusunkhoz szálljon az új évben gyakran a gondolatunk és mondjuk magunknak biztatóan: az Isten velünk! Próbáljuk átélni és lelkiéletünk javára fordítani nemcsak a gondolatot, hanem a valóságot, hogy Benne az Isten van velünk.

Minden Reá való gondolás áldásos, mert kegyelemmel felel reá az Úr. A legfölségesebb Oltáriszentség olyan forrás, amelyből nemcsak akkor meríthetünk, ha Hozzá járulunk és megáldozunk, vagy közvetlen Előtte imádkozunk, hanem mivel e Szentség = az Úr Jézus Maga, már a gondolatot is vezetéknek használja, hogy rajta keresztül kegyelmet, erőt öntsön a lélekbe, mely Feléje fordult, Feléje nyílt és „szomjúhozza” Őt. Próbáljuk csak a lelkiéletünk lámpásává tenni az Úr áldott jelenlétének tudatát. Hogyan?

1. Tudatosítsuk a napunk kezdetén azzal, hogy reggel az ágyunkból kilépve az első lépésünk Neki szóló térdhajtás legyen az oltáregyesületi fohással: „áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legfölségesebb Oltáriszentség”!

2. Napközben minél többször gondoljunk Reá: óraütés, harangszó, szentképek, utazáskor templomtornyok, útszéli feszületek stb. emlékeztethetnek bennünket Reá.

ÖRÖKIMÁDÁS

3. Munkánk, napi életünk egyes változásai elé tegyük oda az oltáregyesületi életet kifejező jelmondatot: *Mindent Érted Jézusom!*

4. Szeressünk elmélkedni arról, amit az Úr hozott a földre: a kinyilatkoztatásnak Krisztus tanításában megnyilatkozó tiszta világossága, Anyaszentegyházunk vezető keze; Krisztus tanításában, élete példájában és az Általa szerzett kegyelem és szentségek kiszolgáltatásán gyakorolt felbecsülhetetlen szolgálatait értékeljük, becsüljük és használjuk a lelkünk üdvére!

5. Fejlesszük gyakorlatokkal — szentséglátogatás, jól végzett szentáldozások — az Úr Jézussal való kapcsolatunkat! Olyan a lelkünk, mint a hegedű zöngéje: ha sokszor rezeg át rajta az Úr Szíve verése, Krisztus Istenségének fölséges szentsége, mindenható ereje, minden földit fölülmúló tisztasága és isteni akarata, akkor mindig tökéletesebb hangot ad, mindig krisztusibb életet produkál és mindig alkalmasabb lesz arra, hogy benne éljen és rajta keresztül sugározzék a világba Krisztus.

Ó Szentséges Ostya! Ó áldott Eucharisztia! Ó boldogító Immanuel! Isten velünk! Ó légy velünk és mi Véled járjuk meg az újesztendő minden útját!

Mátrai Gyula dr.

Szívedet keresi az ember.

Írta: Gálosiné Ottlik Myra.

1. Új év! Új napok, hónapok
Jön titokkal teli a Jövő.
Lesz benne, bánat, árny, zökkenő.
De maradok én: aki vagyok.	3. Nem! Nem kezdet, az most kevés,
Hogy fülő lelke elpihenjen.
És a remény zengve zengjen
S boruljon szét a feledés.
2. Törekeny, múltó, fájdó ember,
Kit erőssé csak Isten tehet.
Remegve keres egy Kezet,
Mert a világ romokban hever.	4. Enyhe balzsama rajt! Nem kezdet
Keres a fáradt, tépett Ember,
Ki terhelt a sok kiontott vérről,
— Jézusom! Keresi a Te Szíved!

MINDENT JÉZUSSAL.

„Ha szent akarsz lenni, könnyű lesz az neked,
csak egy célot legyen: Jézusnak örömet szerezni.”
Liziói Szent Teréz.

„Boldog aki megérti, mit tesz Jézust szeretni és önmagát Jézusért megvetni... Jézus nélkül lenni nehéz pokol; Jézussal lenni édes paradicsom... Legszegényebb az, aki Jézus nélkül él; de leggazdagabb, ki jól van Jézussal... Aki Jézust megtalálja, jó kincset talál, sőt mindenekfölötti jót... Nagy mester-ség Jézussal társalogni tudni és Jézust megtartani nagy okosság... Légy alázatos és békétűrő és Jézus veled lesz... Légy ájtatos és csendes és Jézus veled marad... Szeressünk mindent Jézusért, Jézust pedig önmagáért!”

„Krisztus követése; szerzőjének aranyigazságai életté válnak mindazokban, akik megmaradnak és gyarapszanak Jézus szeretetében. Ők nemcsak boldog

meggyőződéssel vallják, de minden tettükben hirdetik is: «Nekem életem a Krisztus... Az ő kegyelméből vagyok az, ami vagyok... Ki szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Éhség, meztelenség, veszedelem vagy üldözés, vagy kard? De mindezeket győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis abban, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmak, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket az Istennek szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban vagyon.»

Ne gondold, Édes Testvérem, hogy az Úr Jézussal egyesült igazi benső lelki élet valami elérhetetlen képzelődés. Hála a Végtelen Szeretetnek, komoly valóság ez az életszentség útján járók életében.

Okulásként és buzdításként csak a mi nagy Prohászka püspökünket említem meg. Az «Élő vizek forrása» művében ő ezeket írja: «Az emberszív istenszeretetre van teremtve s mikor az Eucharisziában ember módra szeretjük a Krisztust, istenszeretetünk hazatalált...»

«Akinék tekintete Istenre van beállítva, az minden emberszívben Istent találja fel, az minden rokonlélekben az Istenség végnélküli szövetségének egy-egy fonálát fogja és nem kell félnie, hogy a teremtmény eltereli Istentől. A teremtmények szeretetében szellemet, lelket keressünk, s az érzéki elemet szorítsuk háttérbe. Így egész érzelmi életünk szent lesz és komoly, napsugaras és emelkedett, mert Isten szeretetében olvad minden emberi vonatkozásunk, azt színezi, gazdagítja, beviszi földi létünk minden izületébe, beszívároztatja belső világunk eleven hajszálcsovéiba.»

Jézus ajkára pedig ezeket adja: «Tanuljatok tőlem. Öntse túl a lelketek testiségeteket, mint én tüzzel túlöntöm a kelyhet és a hostiát. Legyen szolgálók és eszközötök az anyag, mint az én szeretetemnek szolgálója és eszköze a paténa fehér kovásztalanja s a kehely kristályos itala. Szeressétek a teremtést, az enyém, nektek készítettem. Szeressétek egymást, enyémei vagytok, egyazon karommal öleltek mindnyájatokat magamhoz. *De szeressétek mindezt lélekben és bennem s ezzel a szeretettel közeledjétek az én rátok szabott eucharisziás szívemhez, mely ott akar dobogni minden oltáron és minden emberszívben. — Amen.*

Ez volt a szentéletű Püspök megszentelt gondolatvilága. És az életgyakorlata mit bizonyított? Azt, hogy ez nála nem holt elmélet, hanem vérré vált erős meggyőződés és életszükséglet volt. Az alábbi két esetből nagyon szépen kiviláglik finom lelki érzéke és mindig dolgozó krisztusi szeretete.

1919 őszén, a magyarországi kommunizmus után, egy alkalommal vele sétálgattam és éppen a kommunizmusról, annak elveiről, akkori pusztításairól és jövő eshetőségeiről beszélgettünk. Útunk a patak partján vezetett. Beszéd közben észrevettem, hogy az útunkba eső kődarabokat sétabotjával átdobja a patak túlsó partjára. Gépies, akaratnélküli cselekedetnek gondoltam ezt. Hiszen természetesen csaknem minden embernél előfordul ilyesmi: tesz valamit csupán idegességből, unalomból, minden tudatosság és cél nélkül. Egyszer csak egy nagy követ találunk az úton. Ezt már megmozdítani sem tudta a botjával, és azért lehajol, fölveszi és áthajítja a követ. Most már meg nem állhattam, hogy meg ne kérdezzem tőle: «Püspökatyám, miért tetszett ezt a követ átdobni?» — «Lássa, carissime, még valaki megbotlik benne. Aztán a magyar ember mindig káromkodik ám! Hát hogy ne káromkodhassék! Tavaly is sokat áthajítottam ám a túlsó partra (ott nem volt gyalogút!).» — Megköszöntem a fölvilágosítást — és azóta nagyon sokszor elgondolkodtam azon: Lám, a szentek nem a felhők közt élnek. Itt a földön

Isten színe előtt és Isten szeretetében járnak, példaadóan utat mutatnak, a bűnalkalmakat eltávolítják és Isten szeretetére hívogatják szerencsétlen, bűnös testvéreiket.

Egyszer küldöttség kereste a Püspökatyát. Kedvelt sétahelyén, az erdő magányában találok meg és jelentem neki, hogy keretik őt. A hegyről lejövet egy tölgyfakotot talál. Fölveszi azt és mondja nekem: «Carissime, úgy-e nem haragszanak meg az urak, ha egy kissé megvárakoztatjuk őket?» «Bizonyára nem» — felelem neki. — «Lássa, lássa carissime, az emberek írtják az erdőt, de senki sem ültet fát. Mi majd ültetünk nekik. Hol is lehet?» Jó napos helyet keres és amikor megtalálja, örömmel mondja: «Itt ni!» Leszúrja turista botját a földre, elülteti a

Részlet az árpád-házi B. Margit oe. kiállításáról.

makkot s azután kedvesen odaszól hozzám: «Úgy-e nem haragszanak meg az urak, hogy egy kissé megvárakoztattuk őket. Menjünk.»

A mindig lángoló szeretet ezt a kis alkalmat sem mulasztotta el, hogy felebarátjának jót tegyen — Jézus figyelmes és jóságos szeretetével.

Kedves Testvérem! Neked és mindannyiunknak könnyű lesz ennek az élő szeretetnek az útja, ha az Anyaszentegyházzal buzgón kérjük: «Jézusom add, hogy Téged mindenben és minden fölött szeressünk s így Szent Szívedben állandó otthont nyerhessünk.» De legyünk is rajta, hogy öntudatos és buzgó lelkünkkel Jézussal és Jézusban maradjunk, akkor Jézusért is dolgozunk minden erőnkkel, hogy eljőjön minél hamarabb miközénk az ő szent Szívének az országa.

Dezső István.

Az erények épületének alapköve az alázatos engedelmisség, amely erény Aquinói szent Tamás szerint a mennyország kulcsa is; így az engedetlenség, mint az összes bűnök gyökere, amelyből minden Rossz és Gonosz burjánzik, a pokol kulcsa is.

Brenner Tivadar.

A JÁSZOLTÓL NEM FÉLTEM.

Drága jó Lélek! Isten jóvoltából újra a karácsonyi ünnepek örömeit élvezhetjük és abban a kegyelemben van részünk, hogy ott térdelhetünk az eucharisztikus jászol előtt, mely felidézi és megörökíti nekünk az első karácsony minden áldott örömeit, kegyelmét és békéjét.

S vajjon melyikünk ne időzne ott szívesen és hosszasan, hiszen olyan vonzó a jászolban fekvő isteni Kisded. Benne megvalósult részünkre az ígélet, hogy mézet csepeg ránk az ég. Seholy sem oly édes az Úr, mint a betlehemi barlangban, mert egy fázó pici gyermek szemével, ajkával mosolyog ránk.

Megvallom, hogy nekem ott gyakran egy kép jut eszembe a múltból. — Vagy 20 éve történt, hogy esztergomi árvaházunkba egy kis leánykát hoztak. Teljesen árva volt szegényke és még kicsi is. Félénken jött, de csakhamar megmelegedett, otthon érezte magát a jó Nővérek és kis társai körében. Megnyílt a szíve, megoldódott a nyelve is. Csevegni kezdett, hogy most mily jó neki, mert ágyban alhatik és nem bántja senki. Ez tetszik neki legjobban. Kis társai nagyot néztek és kíváncsian kérdezték, hát előbb nem alhattál ágyban? Nem ám — volt a felelet —, gyakran nem. S elmondja a kicsike, hogy szegény szülei halála után egy rossz ember családjához került, ahol a részeges, haragos apa sokszor szétverte övéit. Ki-ki menekült amerre tudott. A mi kisleánykánk a szomszéd bácsi szegényes istállójában szokta magát meghúzni, ott belebújt a jászolba és egy jámbor tehénke társaságában pihent el és virradt meg.

— Hát nem féltél az istállótól, a jászoltól, a tehénkétől? — kérdezték szánakozó szívvel a többiek. — Ó, nem, felelte bájos megilletődéssel a gyermek, a jászoltól nem félttem, a tehénke se bántott, inkább olyan jó meleget leheltem rá. Csak az emberektől félttem!

Hidd, kérlek, nem tudtuk száraz szemmel végighallgatni ezt a fájdalmasan szomorú gyermekvallomást. Rám is oly mély hatással volt, hogy még most is ott cseng lelkemben a szó: a jászoltól nem félttem, a tehén se bántott, sőt meleget leheltem rá, csak az emberektől félttem. Ha csak megláttam is a kis árvát, úgy összeszorult a szívem a gondolatra: ilyen kicsi még és már annyit szenvedett, olyan fájón keserűt tapasztalt az emberektől. Kis hősnék tekintettük, mert tudott egyedül szenvedni. Nagyon megszerettük, mert szívből megsajnálunk és felejtetni akartuk vele az istállót, a jászolt, a rossz emberek szívtelenségét.

Drága Lélek, hát nem így vagyunk-e a betlehemi kisded Jézuskával is, ha úgy előtte térdelünk!

Végtelenül kedves nekünk, mert kicsi gyermek léte istállóba jutott, mert jászolban fekszik, mert nélkülöz, mert szenved.

Nagyon kedves nekünk, mert hős. Nem fél a barlangtól, nem fél a jászoltól, nem fél a hidegtől.

Megcsodáljuk, megszanjuk, megszeretjük, mert ilyen. Pótolni akarjuk, hogy felejtse el az első karácsony szenvedéseit, a jászol hidegségét, a barlang sötét-ségét, az emberek szívtelenségét.

Úgy-e felkínáljuk önmagunkat, megnyitjuk szívünket, lelkünket, hogy térjen be hozzánk és érezze jól magát minálunk.

Mondd, Drága Lélek, nem így tennél-e te is velem!

Hát igen, vigyük csak el, hisz azért kicsi, hogy elbíruj, azért fázik, hogy melengessük, azért szállt le a jászolba, hogy mienk legyen. — Ezt az örömet és boldogságot kívánom neked is.

Német István.

Az oltáregyesületi hivatás.

Talán furcsán hangzik e cím, mert egyházi nyelven a «szerzetesi» és «papi» jelzők szoktak a hivatás szó előtt állani, de egészen jogos előtte a fenti jelző is. Igen, az Oltáregyesületeknek hivatásuk van.

Meghívta őket az Úr arra, hogy a legfölségesebb Oltáriszentség örökimádásában helyettesítsék az Eget és a szegény templomok szegény Úr Jézusáról gondoskodva, helyettesei legyenek a Szűzanyának, Szent Józsefnek, a pásztornak és napkeleti bölcséknek, akik Róla gondoskodva, Neki ajándékokat adva, a tevékeny szeretet, a Királynak járó hódolat s az Istent megillető imádás összesített szolgálataival olyan nagy vigasztalására lehettek az Úr Jézusnak mindazzal a veszterre törről gyűlölettel szemben, mely oly sokak részéről nyilvánult meg Vele szemben és oka lett kereszthalálának is.

Az örökimádást nemcsak abban látjuk, hogy az oltáregyesületek az egész világon éjjel-nappal imaórákat tartanak, hogy minden tag imádási óráján az egész Oltáregyesület képviselőiben jelenik meg az Úr színe előtt és így az egész Oltáregyesület — legalább képviselőileg — folyton — tehát örök — imádásban van, hanem az egyéni életünkkel termelt örökimádásban is. Az oltáregyesületi tag egyéni élete reggeltől estig és estétől reggelig szentségimádás lehet. Hogyan? «Mindent Erte, Jézusom!»-mal ébredünk és hajtunk térdet az ágyból kilépve a legfölségesebb Oltáriszentség (a templom) felé. Akármilyen messze vagyunk is Tőle, az Úr Jézus lát bennünket, hallja fohászkodunkat és elfogadja ajándékunkat: minden tehetségünk használatát és produktumát: gondolat, akarat, cselekedet, öröm, szomorúság, munka és pihenés stb., a mindent Erte tenni és felajánlani igazán szép gyakorlat és tökéletesen megvalósítja az apostol tanítását: «Akár eszték, akár isztok, akár bármit tesztek, Isten dicsőségére cselekedjétek!» (I. Kor. 10, 31.) Napközben minél többször tudatosítsuk a reggeli felajánlást! Rágondolunk a legméltóságosabb Oltáriszentségre és foglalkozásunk közben is többször fohászkodjuk: «Mindent Erte, Jézusom!»

Az oltáregyesületi hivatás másik része: gondoskodni kívánunk arról, hogy a legszegényebb templomban is meglegyenek a legszükségesebb egyházi szerek, ezek a mi imádkozó Krisztus Királyunk udvartartásának szükségletei. Az oltáregyesületi tag szíve katolikus szív, amelybe nemcsak a saját temploma, hanem az összes szegény templomok ügye belefér. Az Úr Jézus mindenütt ugyanaz, a mi szeretetünk is kell, hogy ugyanaz legyen Iránta a szegény templomokban is. Ohajtanunk kell és tennünk kell róla, hogy a legszegényebb templomokban is minden — legalább az előirt legszükségesebb — meglegyen, ami Krisztus Király ottani szerény udvartartásához tartozik. Természetes, hogy a magunk templomát akarjuk elsősorban tisztának, szépen felszereltnek látni, de tartunk ebben mértéket, itt is az erény útján járva és semmi esetre el nem vonva az oltáregyesületi adományokat — amelyek a szegény templomok felszerelésére adtak — eredeti rendeltetésüktől.

Januári imádási óráinkban buzgón imádkozzunk az oltáregyesületi hivatás megértéséért!

* * *

Teljes búcsú: A beiratkozás hónapjának valamelyik napján; minden tagnak halála órájára, «akik töredelmes szívvel végezték szentgyónásukat és áldozásukat, vagy ha ezt már nem teheték, legalább is őszinte bánatot keltenek fel magukban és Jézus legszentebb nevét, ha nem is szájjal, de szívvel segítségül hívják». Az év elején, az oltáregyesületi templomban (Budapest, Örökimádás) tartani szokott engesztelő kilenced alatt, ha legalább öt szentbeszédre résztvettek (és a szentségekhez járulva, a pápa szándékára legalább egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet imádkoznak).

Központi.

Ünnepélyes szentkilencedünk.

Az Oltáregyesület legnagyobb jelentőségű ajtatosságát tartjuk minden év elején, amikor a tőlünk telhető legnagyobb ünnepélyességgel rendezzük meg a legfölségebb Oltáriszentséget ért bántalmak és bűnök jóvátételére, az engesztelő kilencedet országos központi templomunkban, az Örökimádásban.

Minden nap:

Reggel 7 órakor lesz a szentségkitétel, utána a zárda konventuális szentmiséje.

9 órakor csendes engesztelő szentmise a hívek számára, a zárda tagjainak részvételével és a szerzetesnők énekkarának latin nyelvű eucharisztikus énekével.

Utána egész nap szentségimádás, amelyen nemcsak az Oltáregyesület tagjai vesznek részt, hanem egymást váltják rajta az intézmények és egyesületek küldöttségei is.

Délután, a zárdai zsoltosma után, pontosan 5 óra 15 perckor P. Varga László jezsuita atya mond szentbeszédet az Eucharisztia szociális tanításairól. Ez a szentbeszéd mindig a legkiemelkedőbb pontja a novénának, mert az engesztelés tág terét világítja be és gyakorlatában mélyítő erővel szerepel.

A szentbeszédet **ünnepi áldás követi**, amelyet minden nap főpapok adnak, az Örökimádás papjainak segédletével. (A szereplő főpapok személyét illetőleg később a Nemzeti Újságban adunk tájékoztatást.)

Nagyon szeretnők az idén — tekintettel a világhelyzetre — különösen is *kedvessé és tartalmassá tenni ezt az engesztelő kilencedet* az Úr Jézus előtt. Azért nemcsak budapesti egyesületeket, intézményeket hívunk meg szokás szerint, hanem ezúton is *fölkérjük az ország összes Oltáregyesületeit, illetve egyesületi tagjait hogy novénánkhoz, mely 1941 január 11-én 9 órakor kezdődik és január 18-án este negyed hétkor fejeződik be — csatlakozni szíveskedjenek!*

Miben álljon a csatlakozás?

A legkevesebb — amit mindenki megtehet az volna — hogy az Oltáregyesület tagjai valamennyien felajánlják ezen napok alatt (január 11–18-ig) a napi életüket a szentségi Úr Jézus engesztelésére (az egész napi ima, munka, öröm, szenvedés, áldozat, stb.).

Több ennél, ha az Oltáregyesület tagjai közül azok, akik tehetik, imaórát tartanak e napokon, akár otthon, akár a templomban.

Még több, ha az egész Oltáregyesület vagy legalább akik ráérnek, a nap valamely órájában közös engesztelő szentségátogatást (nem muszáj egész órának lenni, elég volna félóra is esténként) végeznének a saját plébániatemplomukban.

Igen örülnénk annak is, ha január 18-án, amikor a befejező napon közös szentáldozás van a novénán, az illető Oltáregyesület tagjai is csatlakozásul közös szentáldozáshoz járulnának.

Levelezőlapra egy-egy Oltáregyesület — kérjük — jelentse a csatlakozás mikéntjét. Budapest, IX., Üllői-út 77. alá, a Központnak.

Fohász.

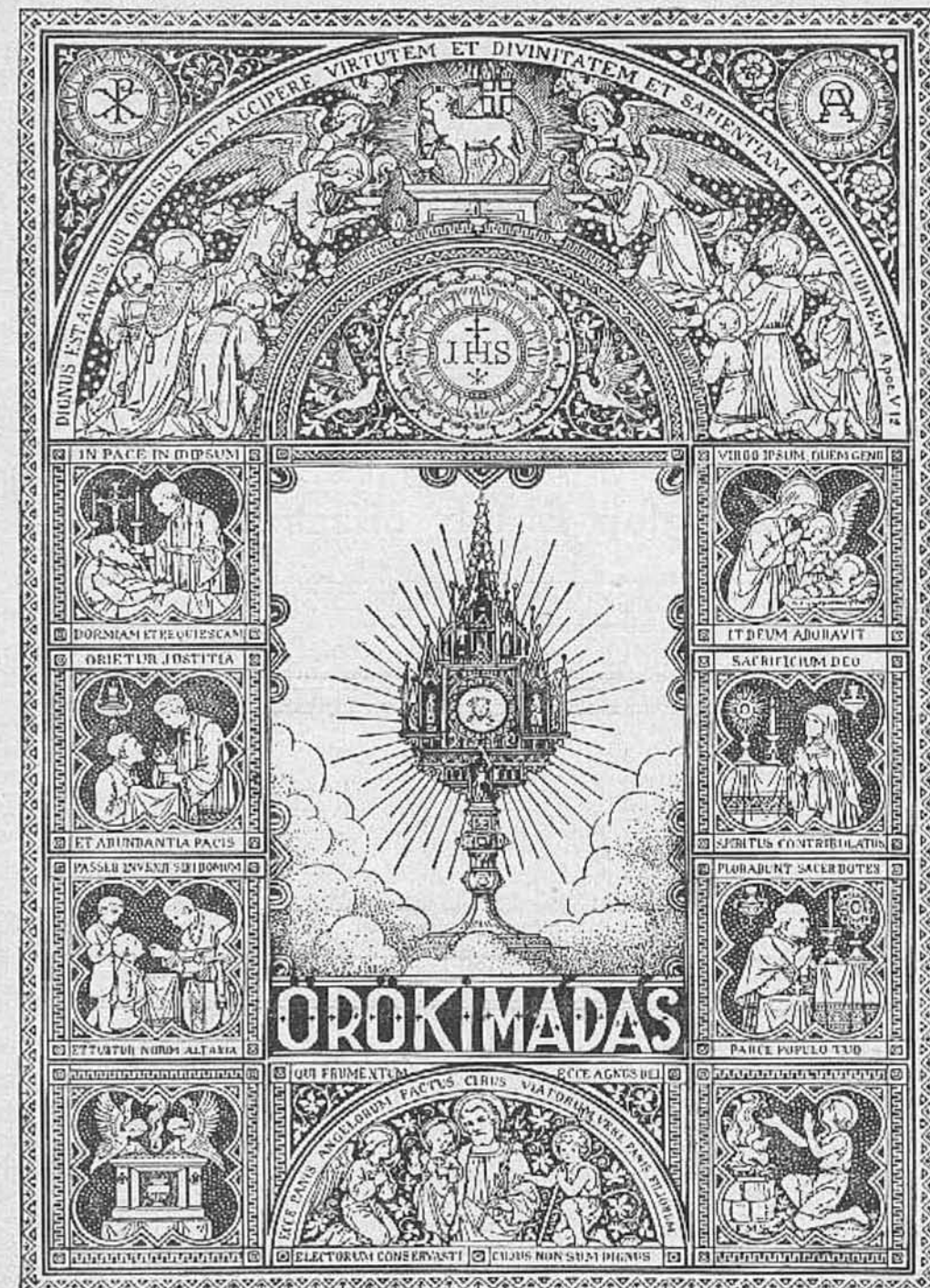
(Boldog Margit egyházközség oltáregyleti kiállításán: 1940 november 26-án.)

Krisztus Király! Áldd meg a küzdőket, kik varrogatnak, a drága nőket, — kik öltögetnek és Téged dicsérnek, míg munkálkodnak, — mert Néked élnek.

Szent kegyelmedet szívük vágyára, áldásodat kezük munkájára, öntsd, ó, áraszd Királyok Királya, hogy legyen bérük az égi pálma.

Kulcsár Ilona.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSÁROS JÁNOS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Körtvélyesy Ferenc:** Tűzszlop Erdély északajában. — **Gálosiné Ottlik Myra:** Gyertyaszentelő Boldogasszony napjára. — **Kulcsár Mihály dr.:** Örök Betlehemünk. — **Huszár Elemér dr.:** Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — **Központi:** Imaszándékunk: A templom. — Oltáregyesületi élet.

Tűzszlop Erdély északajában.

A katolikus hitnek természetfölötti fénye, lelkeket melegítő és vezető ereje Erdély 22 éves kálváriájában ragyogóan nyilatkozott meg. Mikor 1920-ban a trianoni lelkiismeretlen békediktátum az erdélyi magyar életnek ezeréves oszlopait döntötte ki, hagyományait tépte ki, több millió magyart taszított a fennmaradás legkétségbeejtőbb bizonytalanságába, ezen a történelmi katasztrófán keresztül a sokat támadott katolikus Egyház vezette át az erdélyi magyar társadalmat. Olyan fonségesen világított az Egyház szerepe és isteni hivatása az ezeréves magyar történelem erdélyi viharzónájában, minthogy világított a Sínai félszigeten a hazavágyó választott népnek a csodálatos tűzszlop.

Tanításával emelte fel az eltaposott magyar lelkeket. Mikor a földi élet zátonyra jut, a megpróbáltatás sötétsége borul reá, karriertörés, állás elvesztés, családi nyomorúság és minden oldalon üldözés tépi a lelket, ilyenkor különösen érzi az ember, hogy gyógyító balzsam, új életerő, lelki nyugalom biztosító energia forrása az élő hitnek hamisítatlan evangéliuma. Ilyenkor olyan jól esik az Egyház közsikláján megpihenni, a templom csöndjébe elmerülni és a Szentségekben megújulni. A katolikus Egyháznak természetfölötti igazságai a zsúfolt templomok könnyes imádságaiban, a lelkipásztorok lankadatlan igehirdetésében és a vallásos egyesületek előadásában világítottak és mutattak jobb jövőt a magyar léleknek Erdély északajában. Az egyik erdélyi bányavárosban a román bányaigazgató nem vette szívésen, hogy az ő munkásai olyan nagy bizalommal vannak lelkipásztorukhoz és hogy olyan szívesen hallgatják a magyar predikációt. A bányaigazgató levélben fordult a püspökhöz, több váddal illetve a plébánost és kérte, hogy arról a helyről helyezze el azt az «államellenes» papot. A püspök hatósági kérés alapján kénytelen volt vizsgálatot indítani az ügy tisztázása érdekében, mely vizsgálat a plébános javára végződött. Mikor megjelentek a bizottság tagjai a város plébániáján, a bányászok azonnal tudomást szereztek erről és körülvették a plébániát, hogy a lelkipásztorukat nem engedik onnan kivinni. Az egyik pap kiment a bányászok közé és elbeszélgetett velük. Ezek az egyszerű munkások

ÖRÖKIMÁDÁS

megindult lélekkel kérték ezt a papot, hogy ne vigyék el az ő plébánosukat, mert az tartja bennük a lelket. «Nincs nekünk magyaroknak már kérem semmi — mondta az öreg bányász — csak a hitünk és a koldustarisznyánk. De a koldustarisznyából is megélünk, ha meghagyják a hitünket»... Hány ilyen magyar léleknek őszinte vallomása igazolja, hogy a katolikus hit a koldustarisznyt is megédesíti, az üldözést is elviselhetővé tudja tenni, a nagypénteki keresztrefeszítést is a föltámadás boldogságával tudja bevilágítani, azzal az evangéliumi tanítással «az Istent szeretőknek minden javukra szolgál»... «Nemde ezeket kellett Krisztusnak szenvednie és úgy bemenni az Ő dicsőségébe?»

A magyar hadseregnek Erdélybe való bevonulásakor a miniszterelnök azt az utasítást adta a katonai parancsnokoknak, hogy a történelmi Egyházakkal szemben a legnagyobb tisztelettel legyenek, mert ezek voltak 22 éven keresztül hordozói és megmentői a magyar életnek. Ezen történelmi egyházak között első helyen a katolikus Egyház áll, mely az ő kétezer éves isteni hivatását a lelkek fenntartását és megmentését Erdély magyar talaján Szent István szellemében tökéletesen betöltötte.

Körtvélyesy Ferenc.

Gyertyaszentelő Boldogasszony napjára.

Az Élet nehéz kietlen útjain,
Elébe állasz Tiszta Szűz,
Ha magány, bánat messze űz
A boldogságtól és keservein
Piheg szívem. Ekkor mindig látlak,
Ahogy fáradt anyákkal egysorban,
— A jeruzsálemi úton vontattottan —
Kisdededdel tisztulni mégy. És áldlak.

Szent alázatodban fölragyogva,
— Tisztább a tisztáknál. Hajnali Csillag:
Törvényét töltöd be a szent alázatnak
Elefántcsont Torony! Isten legszebb álma.

Gálosiné Ottlik Myra.

ÖRÖK BETLEHEMÜNK.

Karácsony fonséges ünnepe alatt, szent áhitattal olvastuk a Megváltó születésének történetét... Elmerültünk a szent éj csendes békéjében, s a kegyelem isteni fényében szívünkbe zártuk a Fiú-Isten megtestesülésének hitigazságát.

Ami egy oltáregyleti tag lelkében és a Katolikus Akció szellemében rajta keresztül mások lelkében is a szent éj felejthetetlen emléke gyanánt kell, hogy élénken megmaradjon: az adoráló Boldogságos Szűz!

Szeplőteleniségének páratlan kiválasztottságával Ő, a legtökéletesebb teremtmény és a legnagyobb méltóságnak, az Istenanyai méltóságnak legalázatosabb és legboldogabb hordozója: az első, aki hódolatteljes lélekkel imádta a megszületett Megváltó Fiú-Istent!

Nem királyi palotában s nem királyok imádták először, hanem a szegény jászolban fekvő Isteni Gyermek előtt a szegény Szűz adorált.

A lelki érték primátusának gondviselészerű megnyilvánulása az első adoráció: a Szeplőtelen Szűz adorációja.

A téli éj hófehér lelke, a kegyelemek legszebb angyala, Szűz Mária, hitének fényével, szeretetének melegével vonja be az isteni jászolt... imádja, öleli, csókolja Isten egyszülött Fiát. Pólyába takarja, ringatja, körülrajongja szeplőtelen-ségének és határtalan boldogságának minden bájával.

Hódol végtelen hatalma és méltósága előtt.
Hálát ad végtelen jóságáért és szeretetért.
Imádja, áldja és dicsőíti.

Önkéntelenül felsóhajtunk: oh Istenem! Ha én is ott lehettem volna Betlehemben és én is adorálhattam volna a Boldogságos Szűzzel a Kis Jézust!

Pedig nem kell búsulnunk, mert ugyanaz a Krisztus testével és vérével most is imádható és keblünkre szorítható a mi Betlehemünkben, «Kenyérházában» (ezt jelenti magyarul Betlehem): a Tabernáculumban, kenyér színe alatt! Ugyanazt a Krisztust, áhitattal imádhathatjuk, ahogy azt az első adoráló, Szűz Mária tette. Ugyanazzal a gondos szeretettel ruházhatjuk, az Eucharisztikus Krisztust, amilyen szeretettel pólyáztatta Szűz Mária az Isteni Kisdedet!

Az isteni gondviselés tervszerű láncolatában minden összefüggésben van és egyezik. Így van ez Juda Betlehemével és a mi Betlehemünkkel is.

Betlehem, «Kenyérháza», mert a világ Megváltója született benne, Ki azt mondotta magáról: «En vagyok az élő kenyér, mely a mennyből szállott alá» s a világ végéig velünk akart maradni, testével és vérével kenyér színe alá rejtőzve a Tabernáculumban, «Kenyérházában».

Lelki táplálékunk és erősítőnk akart lenni. Azért mondotta: «... a kenyér, melyet én adok az én testem a világ életéért». «Az én testem valóban étel...» «Ha nem eszitek az Emberfia testét... nem lesz élet tibennetek.»

Az oltáregyleti tagok feladata, hogy a Katolikus Akció szellemében oda hassanak, hogy a «Kenyérháza», melyben az «Élet Kenyere»: Krisztus lakik, hív, vár, fogad, táplál, éltet és erősít, minél gyakrabban táruljon ki, hogy a haldokló világnak «élete legyen»...

Dr. Kulcsár Mihály.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(*Jus eucharisticum.*)

A C. J. C. III. Kv. a *dologi jog* I r. III. c. 801—869. kán. szól a legméltóságosabb Oltáriszentségről és pedig 2 fejezetben: I. A szentmise áldozatról; II. A szentáldozásról. A III. r. XV. c. 1265—75 kán. pedig az Oltáriszentség őrzetéről és tiszteltéről. Az V. Kv. a *btó jog* III. r. XII. c. 2320—24. kán. az Oltáriszentség elleni büntetendő cselekményekről. Ezenkívül a 306., 339., 466., 475/6 kán. a népért felajánlandó miséről, a 413—19. kán. a Konventmiséről, a 916—8. kán. a kiváltságos oltárról, az 1194/5 kán. a magánkápolnában végezhető miséről az 1248/9 kán. a misehallgatási köteleességről, az 1551. kán. szól a mise-

redukációról. Ezek a kánonok képezik tehát az Oltáriszentségre vonatkozó ma érvényes egyházjogot, a *jus eucharisticumot*.¹ A 801. kán. felállítja az egész *jus eucharisticum* alapját képező dogmatikus tételt, hogy az Oltáriszentségben kenyér és bor színe alatt maga Krisztus Urunk van jelen, a szentmisében maga Krisztus áldozza fel magát, a szentáldozásban magát Krisztust vesszük magunkhoz.

I. A szentmiseáldozatról.

1. A miséző papról.

Krisztus az utolsó vacsorán csak az apostoloknak és utódaiknak adván a hatalmat, hogy a kenyeret és bort az ő testévé és vérévé változtassák, világos, hogy a szentmiseáldozatot csak az érvényesen felszentelt pap mutathatja be. Ennélfogva, ha idegen pap olyan templomban óhajt misézni, melynek rektora őt nem ismeri, hiteles és még érvényben levő ajánló levéllel (ha világi, a püspöktől; ha szerzetes, rendi előjárójától; ha keleti szertartású, a S. C. pro Eccl. Orient.-tól) köteles igazolni, hogy felszentelt pap s nincs a misézéstől eltöltve. A 804. kán. szerint a templom rektora egyszer vagy kétszer ily ajánló levél hiányában is megengedheti a misézést, ha az idegen pap talárba van öltözve, a miséért a templomtól semmi címen semmit el nem fogad, nevét, állását s egyházmegyéjét a miséző papok könyvébe bejegyzi. A megyéspüspöknek azonban joga van ennél szigorúbb szabályokat is előírni s azok betartására az exempt szerzeteseket is kötelezheti; a szerzetes előljátó csak saját rendjéhez tartozó papnak engedheti meg a misézést saját belátása szerint. Nagyon helytelen, ha e rendelkezések nem tartatnak be s az ismeretlen papnak minden további nélkül a sekrestyés engedi meg a misézést, könyvet pedig, melybe az ott miséző idegen papok magukat beírják, nem vezetnek. Ha nem felszentelt pap azt színleli, hogy szentmisét mutat be, az Apostoli Széknek különös módon fentartott kiközösítést von magára, azonkívül, ha világi, minden egyházi fizetésétől vagy hivatalától megfosztatik, ha klerikus, letétetik, azaz hivatalától felfüggesztetik s alkalmatlanná lesz minden egyházi hivatalra, méltóságra, javadalomra, fizetésre.

A papszentelésnél és a püspökszentelésnél a felszenteltnek a felszentelővel együtt miséznie, ettől eltekintve a latin egyházban nem szabad több papnak együtt misézni. A keleti egyházak némelyikében fennmaradt a szokás, hogy egy oltáron több pap együtt misézzen, amit XIV. Benedek 1743 dec. 24. az antiochiai mechtarista patriarkához intézett Demandatam konst. megengedett. 1755 júl. 26. a keleti hittérítőkhöz intézett Allatae leveleivel megerősített.

Krisztus e szavaival: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, nemcsak hatalmat adott az apostoloknak és utódaiknak, de köteleességüké is tette a misézést; a 805. kán. szerint a püspökök és szerzetes előjárók gondoskodjanak arról, hogy minden papjuk legalább vasárnap és parancsolt ünnepen a szentmiseáldozatot bemutatssa, de e rendelkezés nincs büntető szankcióval ellátva. A lelkipásztorkodásban alkalmazott papnak természetesen oly gyakran kell miséznie, hogy hivatalának eleget tegyen: tehát nemcsak vasárnap és parancsolt ünnepen, hogy a hívek mischallgatási köteleességüket teljesíthessék, de hétköznap is kötelesek a hívek által kívánt miséket elvégezni, erre tehát a püspök által egyházi fenyték terhe alatt is kötelezhetők.

¹ A latin egyház által jóváhagyott szertartási könyvek törvényei azonban, ha csak azok valamelyikét a Codex kifejezetten meg nem változtatta, továbbra is érvényben maradnak.

Karácsony ünnepét¹ s halottak napját² kivéve, amikor minden pap 3 misét mondhat, minden pap mindennap egy misét mondhat, ha csak nincs pápai vagy püspöki engedélye 2 misét mondani. Ezt az engedélyt azonban a püspök csak abból az okból adhatja, mert máskülönben paphiány folytán a nép jelentékeny része parancsolt ünnepen nem hallgathatna szentmisét.³ A kétszeri misézés engedélyezésének alapja tehát a nép misehallgatási kötelességeinek teljesítése lévén, olyan napra, amelyen a misehallgatás nem kötelező, a püspök csak pápai felhatalmazás alapján adhat engedélyt. A misehallgatás pedig csak a következő napokon kötelező: minden vasárnap, karácsony, újév, vízkereszt, áldozócsütörtök, Úrnap. Szeplőtelen Fogantatás, Nagyboldogasszony, Péter-Pál és Mindenszentek ünnepén.⁴

A miséző papnak a kegyelem állapotában kell lennie, ha tehát tudja, hogy halálos bűn állapotában van, nem szabad a bánattal megelégednie, hanem mise előtt gyónnia kell. Ha azonban gyóntató hiányában, sürgős szükségből, felköltve a tökéletes bánatot, gyónás nélkül kellett miséznie, utólag, minél előbb gyónnia kell.⁵

A miséző papnak éjfélről kezdve éhgyomorral kell lennie, éppen azért, ha ő misét mond, az első misében nem szabad ablutót vennie.⁶ Az a pap, aki püspöki engedély nélkül egy nap kétszer vagy nem éhgyomorral merészel misézni, a püspök belátása szerint meghatározandó időre a misézéstől felfüggesztetik. Természetesen nem esik a büntetés alá az, aki az átváltozás után rosszul lett pap helyett kénytelen a misét befejezni: átváltozás után ugyanis a mise nem maradhat befejezetlenül, ha tehát a miséző pap átváltozás után lesz rosszul, úgy hogy nem képes a misét befejezni, azt más papnak kell befejeznie, mégha nincs is éhgyomorral.

(Folytatása következik.)

Folyton-folyvást.

Folyton-folyvást új életet szeretnék — akarok — kezdeni... Minden gondot, bánatot, bűnt elhagyni és eltemetni.

Szaladok, futok bölcssekhez: a tanácsukat kérem, lesem. ...Hiába minden: múltó szó szavuk... s én tovább könnyezem.

De hogyha egyszer, még ma, most gyermeki, igaz alázattal fejet hajtának az Úr előtt, — nem vívódnék önmagammal.

Ezt érzem, tudom és hiszem minden bölcsnek tanácsa nélkül. Csak az alózatásokat avatja fel a mi Atyánk földi, s égi vitézül! Kacsári Imre.

¹ III. Ince Decr. III. k. 41. c. 3.

² Ezt eredetileg III. Gyula Aragonia, Valencia és Kasztília tartományokban engedte meg, XIV. Benedek 1748 aug. 21. Quod expensis dekr. kiterjesztette Spanyolország, Portugália s azok gyarmataira, XV. Benedek 1915 aug. 10-én Incentum Konst. az egyetemes egyházra. XIV. Benedek azonban kifejezetten meghagyja, hogy csak egy miséért szabad alamizsnát elfogadni, az ellen vétő önmagától beálló felfüggesztés alá esik, ami alól a feláldozás a pápának van fentartva. Minthogy azonban a Codex e büntetést nem említi, annak kiszabása a püspök belátásától függ.

³ Ha tehát van pap, aki másik misét mondhat, akkor nem forog fenn a kétszeri misézés szükségessége, XIV. Benedek 1746 márc. 16. Declarasti levele szerint.

⁴ X. Pius 1911 július 2-i Molupropriója.

⁵ III. Ince Decr. III. k. 41. c. 5.

⁶ Trid. zs. XIII. ülés. az Oltáriszentségről, 7. fej.

A TEMPLOM.

Élettelen valami a templom? Nem! Hisz a templom az Úr Jézus lakóhelye. Érette van! Általa él! Ő a szíve, a lelke a templomnak. Miatta van stílus, rend, tisztaság, ékesség a templomban! Ő vonzza oda az embereket. Az Ő szent Fölsége miatt van ott csend és áhítat, imádásbamerülés, az Ő dicséretében összecsendülő ének és hangos könyörgés. Ő milyen fenséges vagy katolikus templom! Még ha szerény, kicsi «falusi» formád van is, ugyanannak a Nagy Királynak vagy otthona, a felséges Istennek vagy temploma. Kalapot emelünk előtted, megcsókoljuk falaidat, boldog tekintettel simogatjuk és öleljük át tornyait: a lelkünk szeret téged!

Dávid a királyi zsoldáros így kiált fel: «Uram, szeretem a Te házad ékességét és lakóhelyed dicsőségét» (25; 8.). Pedig ő a templomot csak lélekben látta, mert fia, Salamon építhette meg az «Isten templomát». Így tapadhat a mi templomunkhoz is őseink lelkesedése, szent vágyakozása és szeretete, s biztosan sokaknak volt kívánsága, akik nem érték meg felépülését.

De azután — különösen ha már régi — mennyien imádkoztak már benne! «Megg-szentelődésünk és dicsőségünk háza» is ezért a templom, «amelyben atyáink imádták az Istent». (Iz. 64, 11.) Vonz bennünket a kegyeletesség, mely lelkünket benne körülbalzsamozza, őseink szent emléke talán látható áldozatai, jótettei: egy-egy oltár, szobor, zászló vagy márványbavésett adomány.

Felmelegszik a lelkünk és érzi, hogy neki is vannak kötelességei a templommal szemben. Meg kell becsülnie az Isten házát: tisztaság, fegyelmezett magatartás mellett okosan kell áldozni ékesítésére. Az «okosan»-t különösen aláhúzzuk, mert ha a lelkipásztor megkérdezése nélkül járnak el a hívek, sokszor felesleges vagy szabálytalan s oda nem illő dolgokkal telik meg a templom. Jön az új plébános, aki nem tűri a meg nem felelő dolgokat és akkor rendesen harag és lelki kár lesz belőle.

Használunk kell a templomot! Nem mindegy, hogy otthon imádkozunk-e vagy a templomban. Egészen más lelkihangozottsággal végezhetjük ott az imát a legfölségebb Oltáriszentség előtt, amely az Isten szent Fölségének jelenlétét mégis valamennyire érzékelteti is. Bizonyos búcsúk, pl. a szentolvasóval (öttizedes) összekötött teljes búcsú csak a templomban nyerhető el. Szentmisét (minden katolikus legnagyobb imádsága!) csak ott «hallgathatunk», s ott érezhetjük át legjobban azt a szent közösséget, amelynek árama jótékonyan hat minden résztvevőre, akiket egy hit és ugyanazon szentségek forrásai éltetnek és gyűjtenek össze az Isten házába.

Oltáregyletiek! Izleljétek meg először magatok a templom lelki értékelésének boldogságát s azután mutassátok meg példával és szóval, tettekkel (oltáregyleti alamizsna!), hogy mennyit ér előttünk nemcsak a magunk temploma, hanem minden katolikus szegény templom is, amelyekről az Oltáregyesület hivatása szerint gondoskodni kíván.

VATÉLJES • BÚCSÚK

Február 2., 6., 7., 26. egy tetszésszerinti nap és az egyéni imádási óra napja, az oltáregyesületi közös ájtatosság napja.

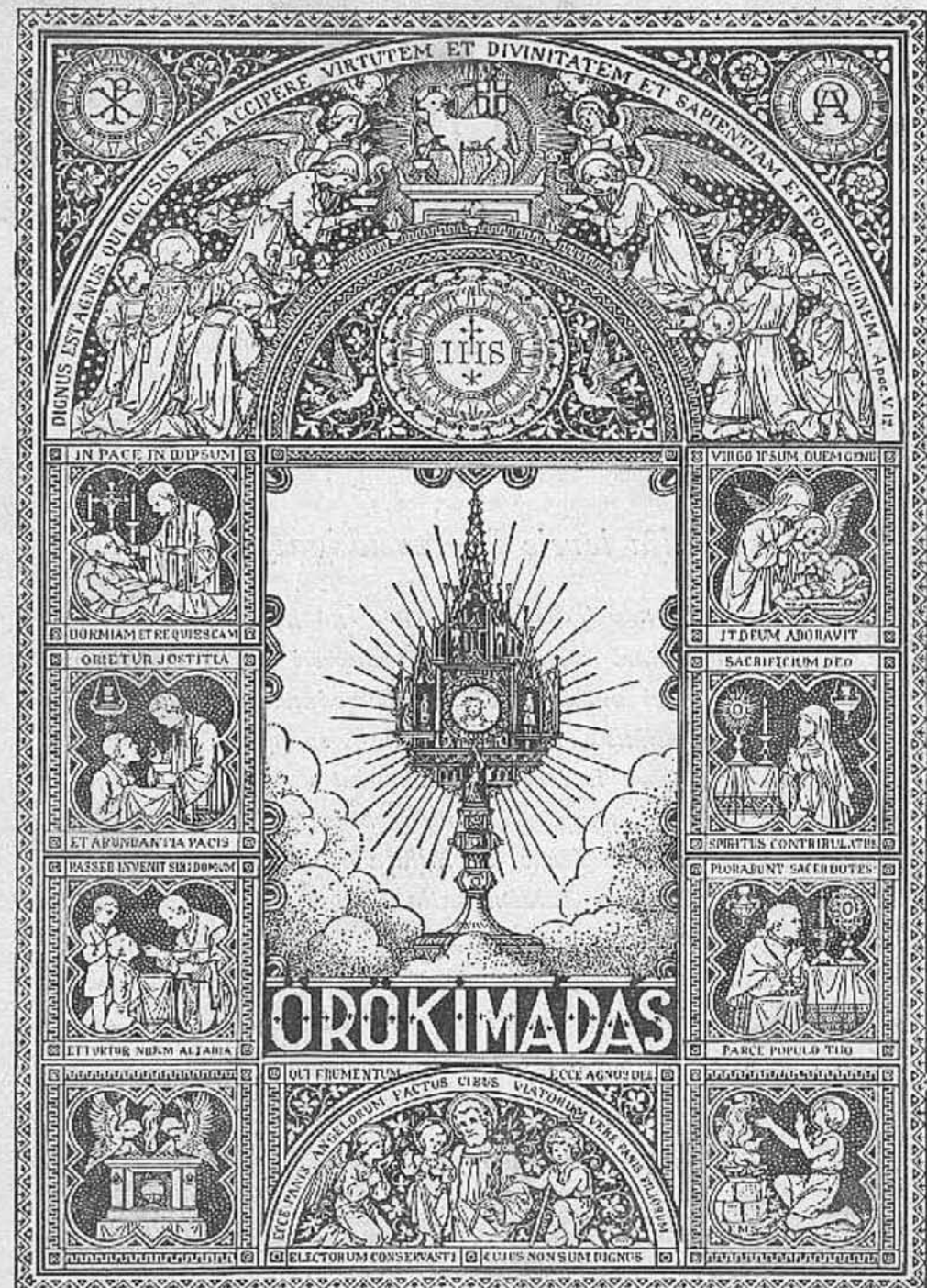
Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az ünnepélyes engesztelőkilenced folyik még templomunkban, mikor e sorokat írjuk. Hálásan köszönjük felhívásunk hatalmas és harmonikus visszhangját. Úgy látjuk, hogy az Oltáregyesület tagjai az egész országban meggyújtották szívük mécsesét s ezek a mécsesek bevilágítják a szentségi Úr Jézus országát és kicsi lángjaikból a szeretet csodálatos trópusi melege árad a Központ templomában felállított trónja felé, ahol az eucharisztikus világkongresszusi monstranciában örök főpapi királyi (fal-disztóriumon van a Szentostyát tartó holdacska) trónszékén fogadja az engesztelést. A jelzett lehetőségek mindegyikét bőven kihasználták az oltáregyesületi tagok. Jelen-tettek mindennapi képvisleti részvételt (Bpest Árpádházi B. Margit Oltáregyesület) engesztelő szentmiséinket a budapesti oltáregyesületi fiókok (plébániákról) egy nap 123 tagú képvislettel jelentek meg. Pacsirtatelep az egész kilencedet (jan 11—19-ig) velünk csinálta, mindennap szentbeszédet is tartott dr. Szolnoky János oltáregyesületi igazgató számukra. Az Örökimádás hívei pedig erénygyakorlatokkal iparkodtak gazdagítani a novéna engesztelő erejét. Ezek összegyűjtésére felírást gyűjtőszekrényt helyeztünk az áldoztató-rács elé. Megható volt az érdeklődés, hogy mit tehetnének egyesek. Pl. egy szegény asszony azt kérdezte, én hogyan jelezzem a cédulán, hogy a novéna alatt öt napig mosok? «Öt napi mosás minden fáradságát ajánlom fel» oktattuk ki a drága test-vért. Az erénygyakorlatos lapokat díszkosárban az Oltáriszentség elé helyezve ajánltuk fel a Te Deumon. Az engesztelő szentmiséket gróf Wenckheim Frigyes preláthus, jáki apát, Mihálovics Zsigmond preláthus, az A. C. orsz. ig. dr. Tiefenthaler József p. kamarás, koll. ig., dr. Harza Lajos p. kamarás, szakfelügyelő, dr. Beresztóczy Miklós p. kamarás, min. tanácsos, dr. Erdőy Ferenc p. kamarás, spirituális, Zaymus Gyula plébános, író, Kriegsau Emil pápai kamarás, plébános, dr. Mátrai Gyula p. kamarás, lelkész végezték, az ünnepi áldásokat pedig dr. Hamvas Endre protonotarius, kanonok, érs. ált. helytartó, dr. Patáky Arnold preláthus, egy. tanár, dr. Mészáros János protonotarius, főesperes, Blieszner Ágoston prépost-plébános, Molnár László apát, esp. plébános, dr. Krizs Árpád apát-plébános, Witz Béla prépost-plébános, Krywald Ottó preláthus, ny. érs. főbiztos és Rotta Angelo apostoli nuncius celebrálták. Szónokunkat, P. Varga László jezsuitát, mindvégig nagy figyelemmel és lelkiépüléssel hallgatta a templomot egészen megtöltő hívőssereg. Hála a szereplőknek! Isten áldása legyen teljesítményeiken!

Ki akarja örökre a szentségi Úr Jézus szolgálatára odaadni a karjait?
Választmányi ülésünk (jan. 13-án) elhatározta, hogy az Örökimádás gyönyörűhangú harangjait harangozógépekkel (villanyhajtóerejű, egy gombnyomással megindítható dynamo) szerelteti fel. Erre Kurz Alfrédné hagyatéka (kb. 1500 P) és adományok lesznek a fedezet. Az adományokból fizetnének a szerelési költségeket, a harangozógépeket pedig megajánlásokból szeretnők előteremteni. Tudjuk, hogy lesznek olyanok, akiknek biztos egzisztenciájuk és készpénzük van (s látva a pénz vásárlóerejének csökkenését, szívesen fektetnék be — még most — maradandó értékbe, amely az egész örökkévalóságon át kamatozik számukra), hajlandók megvásárolni egy-egy harangozógépet, amely mintegy az ő karjaikat megörökítve haláluk után is az Úr szent ügyének szolgálatában állva él és dolgozik az Isten dicsőségére és a lelkek üdvére, azért ideiktatjuk a költségvetés erre vonatkozó részét: 12 mázsás «József» harangunk, melyet nagy ünnepekre elsőnek, köznapokon pedig a szentségi áldás jelzésére húznak meg, harangozógépe 1600 P-be; a 7 mázsás «Mária» Urangyalás harangunk gépe 980 P-be, 340 kg-os «Eugénia» (még a régi, a Heinrich-család által adományozott) szentségkítételt jelző harangunk gépe 560 P-be, a 150 kg-os «Károly» († Kántor Károly emlékére öntve) a zárdai zsolozsma és konventuális mise harangjának gépe 220 P-be, a 97 kg-os «Jolán» lélekharangunké pedig 140 P-be kerül. Ki akarja valamelyik harangozógépet adományozni? Ki akar kisebb adománnyal (a többi kiadások 3000 P körül lesznek) hozzájárulni ez igazán hiányzó (eddig apácáink kinlódta a hatalmas nagy harangjainkkal is) mű létrejöttéhez? Ez is oltáregyesületi ügy, mert az Oltáregyesület templomának, az Örökimádásnak tökéletesítéséről van szó. Adományokat az oltáregyesületi irodába Budapest, IX., Üllői-út 77. kérünk.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Öminenciája levele. — Mátrai Gyula dr.: Imádkozzunk! — Gudenus Hugó: Gerjedelmem. — M. R.: Szent János tanítása az Eucharisziáról. — Mikes István dr.: Benedek apát. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — Központi: Imaszándékunk: A templom. — Oltáregyesületi élet.

Öminenciája levele ügyvezető igazgatónkhoz!

Nagyontisztelendő Pápai Kamarás, Igazgató Úr!

Különös örömmel olvastam a Budapesti Országos Központi Oltáregylet múlt évi működéséről szóló beszámolójukat.

Az Eucharisztikus Krisztus iránti nagy szeretetük megmutatta, hogy a nehéz időkben is lehet eredményeket felmutatni. A megajándékozott szegény templomok híveinek imája kíséri példátadó fáradozásait s az Úr Jézus, aki látja a névtelenül végzett munka nagy értékét, nem hagy jutalmazatlanul egy önzetlen munkában eltöltött percet sem.

Midőn az egész Egyesületnek, különösen buzgó vezetőinek főpásztori köszönetemet fejezem ki a szép eredményért, kérem az Úr Jézust, adja áldását nemes törekvéseikre.

Magamat imáiba ajánlottan vagyok Nagyontisztelendőséged

Esztergom, 1941 január hó 31.

jóakaró főpásztora

Jusztinián

bíboros érsek.

ÖRÖKIMÁDÁS

IMÁDKOZZUNK!

„Valahányszor... Mózes felemelte kezét győzedelmeskedék Izrael; ha azonban egy kissé leeresztette, Amálek kerekedett felül.” (Móz. II. 17, 11.) Az embert pusztító idők szörnyű vajadásában nem kellene-e az egész emberiségnek Mózesként felemelnie kezét, kinyitnia ajkát és a szíve legmélyéről hoznia fel a tökéletes hit és bizalom imáját: „Könyörülj Uram népeden, kit Fiad szentséges vére árán megváltottál!” Nincs-e itten már nagyon is sürgetően az óra, amikor el kell mondanunk: „Atyám, ha lehetséges múltjék el e pohár tőlem, mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a Tied”.

Azt hisszük, igen! Ennek a gondolatnak adott hangot az oltáregyesület országos igazgatója a februári választmányi ülésen. Az oltáregyesület tagjai az emberiség első vonala az Úr előtt. Ha az ő karjuk felemelkedik, ha az ő kiáltásuk elhangzik, ha az ő hitük és bizodalomuk átvilágít a mostani lelkiködön, annak eredménye lesz. Úgy várja az emberiség az igazság győzedelmét. Mindenki únja az üres beszédet, a kendőző képmutatást és a hazugság álnok csalásait. Az igazság napja ragyogjon fel olyan fénnel, hogy menekülnie kelljen előre minden hamiságnak és ravaszságnak és el kelljen tűnnie az embert kínzó gonosz igazságtalanságnak. Béke csak úgy lesz! Béke csak a lelkek megbékélésén alapulhat; ennek alapja pedig az igazság érvényesülése az osztó igazságosság útján.

Az oltáregyesület tagjai előtt nem lehet közömbös a jövő kialakulása. A világ nagy problémája nekünk szívügyünk. Az Úr Szíve szerint kell éreznünk és a mások iránti könyörület mellett a magunk és gyermekeink jövőjének szeretete is kell, hogy buzgó imára indítson bennünket!

Az Úr szenvedéseinek emlékeztetése, mintegy a legnagyobb istenimádás templomába lépve kell egyesülnünk az örök Főpap egyszer elmondott és soha el nem múló erejű imájával. „Atyám — könyörgök Hozzád, hogy — az emberek egygő legyenek”: békességben és szeretetben éljenek! Szívünkben fel kell ébreszteni, lelkünkön át kell vonultatni az Úr Krisztus emberi lelkének könyörgéseit és beléhelyezkedve az Ő szenvedés áldozathozatalába, amely a legnagyobb engesztelés volt — kérni, könyörögni kettőzött bizalommal és kitartással, mert „Távol tartja magát az Úr a gonoszoktól, de meghallgatja az igazak imáját.” (Péld. 15, 29.) „Ismét mondom nektek, hogyha ketten közületek megegyeznek a földön bármely dologban, melyet kérnek, megnyerik azt Atyámtól, ki mennyekben vagyon. Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt. 18, 19, 20.) Az egész oltáregyesület imádkozzék tehát! Legyen egy szív, egy lélek ez a nagy család! Mint az örökmécses lobogása legyen folytonos, alázatos és az Úr közelségéből bizalmat merítő az imánk! „Virrasszatok és imádkozzatok!”

Mátrai Gyula dr.

Gerjedelem.

Végtelen jó Istenem!
Éjjel-nappal légy velem,
add, hogy meg ne bántsalak!
mennyeben egykor lássalak!
Lángolón szeresselek...
Érted vígan szenvedek
S inkább leszek vértanúd

mint hűtlenül, árulód!
Érted élek és halok
Tied vagyok
Szüntelen tekints reám,
Gyermekekre —, jó Atyám!
Mindhalálíg légy velem
Jézusom, én Istenem! Gudenus Hugó.

Benedek apát.

Míg másokat rontott rút szenvedély szomja,
elvonult az erdők remete-lakója
s valóra váltani szent, isteni álmot:
eljött e világra, Benedictus, Áldott!

Imádságos keze mentő-munkán fáradt,
kicsiny hajlékának hamar híre támadt
s a megáldott sziklák rég elhagyott tája
krisztusi életnek lett az iskolája.

Térítőket küldött távoli utakra:
Terjedjen a földön a Jóság uralma!...
S ahol erdők mélyén pogány oltár állott,
fiainak nyomán oda Krisztus szállott.

A henyélő földnek kenyeret termettek.
Az elfásult lelkek életnek eredtek.
Regula lapjain annyi betű nincsen,
ahány nemzedék e szóval ébred: Isten!

Azért most fiai s népei körében
ragyogó csillagként tündöklök az égen
s pártfogását kérve ma is minden jóra,
jelszavával élnek: «Ora et labora!»

Dr. Mikos István.

Szent János tanítása az Eucharisziáról.

A másik három evangélista a legméltóságosabb Oltáriszentség alapításának történeti tényeit beszéli el, egyedül Szent János az, aki nekünk elmondja annak ígéretét, természetét és bámulatos hatásait is.

Mindenekelőtt a 6. fejezetben olvashatjuk az ő evangéliumában az Oltáriszentségről nekünk tett isteni ígéretet. Nagy lelki haszonnal tehetjük ezt, mert Szent János nagy pontossággal beszéli el a kenyérszaporítás csodájának részleteit.

Hálával eltelve, a nép királlyá akarja tenni Jézust, de Ő elmenekül s elmegy Kafarnaumba. A zsidók követik Őt s makacsul ragaszkodnak hozzá, hogy Izrael királyának ismerjék Őt el. A kenyérszaporítás megerősíti e szándékukat, mert a zsidóknál régóta elfogadott hagyomány volt, hogy a Megváltónak — miként Mózes tette — égi táplálékot kell adnia a népnek. Célzást téve tehát ez általános véleményre, néhányan mondták Jézusnak: «Atyáink mannat ettek a pusztában és írva, hogy látván azt, higgyünk benned!»

Jézus válaszol óhajukra, de Ő azzal kezdi, hogy a lelkek égi táplálékát ígéri: «Én vagyok az élet kenyere! Ki Hozzám jő, nem lesz többé éhes; ki hisz Énbennem, nem lesz többé szomjas!» De ezen misztikus táplálék nem elégítette ki a tömeg reményeit.

Ezért aztán — mint ugyanezen fejezet 48. versében olvasható —, Jézus már nemcsak azt adja eléjük, hogy menjenek hozzá és higgyenek Benne, hanem, hogy egyenek Belőle! S hogy a hallgatók ne higgyenek egy jelképes testben vagy képben, Jézus szétosztja minden felhőt e szavakkal: «A kenyér, amit enni adok nektek, valóságos test, amit átadok a világ üdvösségére. És hogy minden komályt elűzzön, kiegészíti gondolatát formális parancsával, hogy igyák az Ő Véré! Így tehát nincs többé jámbor kép, vagy képlet, sem lehetséges jelkép. Jézus tehát előre elveti mindezt, mondván: «Az Én Testem valóságos étel, az Én Vérem valóságos ital».

Íme tehát bámulatos egyszerűségében, de ugyanakkor megdönthetetlen igazságban az ígéret ismétlése! Talán többeknek fölöslegesnek tűnhetne ez fel. De ne gondoljuk! Minél jobban megvilágosodik az értelem a hit fényében, annál jobban átmelegszik az akarat ez érintkezésben s annál tökéletesebb cselekedeteket termel.

Ugyanez időben, mikor Jézus nekünk adá az Oltáriszentség ígéretét és természetét, nekünk ezt a leghatásosabban mondja, mit Szent János ez egy szóban foglal össze: élet! Igen, az Eucharisztia a természetfölötti élet teljessége mi bennünk. Az értelem élete, mert az Oltáriszentség magában foglalja Isten igazságát a világról, mirőlunk. A szív élete, mert e nagy Szentség nekünk adja egyszerre a szeretetnek valóságos és ideális tárgyát. Az akaratnak is élete, mert ez adja a mártíroknak, szűzeknek és minden szenteknek az erőt. Azért a Mester hozzáadhatta: «Aki eszi az Én Testemet, az Énbennem marad és Én őbenne!» «Élek Én és ti épp úgy élni fogtok» ismétli másutt.

Miután Szent János a Mester szájából megtanulta az eucharisztikus hit titkát, hogy nekünk elmondja és miután hatását ezen egy szóba foglalta össze: Élet — fölemelkedik a termékeny lényeghez s nekünk fölfedi azt egy szóban: Szeretet! Íme az Oltáriszentség valódi forrása! Cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem, dilexit eos. Miután szeretete övét, kik e világon voltak, szerette őket mindvégig, azaz egész a túlzásig. És a szeretetnek ezen irántunk való túlzásában Jézus elhatározta megoldani a megható problémát — fölmenni az égbe és — ittmaradni mégis közöttünk a világ végezetéig!

Mgr. Dadolle után franciából fordította: M. R.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus eucharisticum.)

(Folytatás.)

Milyen szándékra lehet misézni?

A szentmise *dicsőítő, hálaadó, könyörgő és engesztelő* áldozat lévén, felajánlható Isten dicséretére, a szentek tiszteletére, az élő hívek minden jó szándékára és a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért. A trid. zsin. XXII. ülészaka a szentmise-áldozatról hozott 3. Kán. kiközösítéssel sujtja, aki azt mondaná, hogy a szentmise csak dicsőítő és hálaadó, nem pedig engesztelő áldozat is s nem ajánlható fel az élő és meghalt hívek bűnei, büntetései, elégtételei s más szükségéiért. És mikor a pistorjai zsinat azt állította, hogy annak, aki alamizsnát ad a papnak azért, hogy a szentmisét az ő szándékára ajánlja fel, ebből a felajánlásból nincs több haszna, mint mindenki másnak. VI. Pius 1794 aug. 28. Auctorem fidei konst. ezt az állítást mint tévest és vakmerőt kárhoztatta.

Minthogy Krisztus mindnyájunkért halt meg a kereszten, a szentmise pedig a Krisztuskereszt áldozatának az ismétlése, ennél fogva a miséző pap is szándékában áldozatát mindenkiért felajánlhatja; nyilvánosan, az illető nevét a mise szövegébe foglalni azonban nem szabad olyanoknak, akik az Egyház közösségétől elszakadtak. A szent officium 1865 júl. 12. döntvénye kifejezetten megengedi a misézést nem keresztények szándékára s ezért alamizsna elfogadását is, feltéve, hogy ez botrányt nem okoz s a mise szövegéhez semmi hozzá nem tétetik s bizonyos, hogy az alamizsnaadó nem-keresztény szándékában nincs semmi rossz, téves v. babonás. Ellenben az 1837 ápr. 19. döntvény szerint eretnekek és szakadároktól alamizsnát csak akkor szabad elfogadni, ha az kifejezetten a megtérés szándékára adatott.

Ezt iktatja törvénybe a Codex 809 és 2262. Kán. is: *a pap miséjét felajánlhatja bármely élőként vagy a tisztítóhelyen szenvedő megholtakért, kiközösítettekért azonban csak mint magánszemély, az Apostoli Széktől névszerint, mint kerülendő kiközösítettekért pedig csak az illető megtérésének szándékára.*

Meg kell tehát különböztetni a publica és a secreta applicatiót: * hivatalosan, az Egyház nevében, csak az Egyház közösségéhez tartozókért lehet a misét felajánlani, mind magánszemély azonban a pap azért misézhet, akikért akar, egyedül az *excommunicatus vitandus*ért való misézésre áll a megszorítás, hogy itt a szándéknak mindig az illető megtérésére kell irányulnia.

A megyéspüspök, apostoli helynök, apostoli prefektus, a plébános és kvázi plébános minden vasárnap, karácsony, újév, vízkereszt, húsvét, áldozócsütörtök, pünkösd, Úrnapi, Szaplótelen Fogantatás, Nagyboldogasszony, Szent József, Péter-Pál, Mindenszentek ünnepén a gondjaira bízott népert kell szentmisét felajánlani; ha parancsolt ünnep vasárnapra esik, elég ha egy misét ajánl fel a népert. A püspök e napokon maga kell, hogy a népert misézzon, ha ebben törvényesen akadályozva van, más által kell miséztessen, ha ezt sem teheti, minél előbb vagy maga vagy más által miséztessen. A plébánosnak a püspök igaz okból megengedheti, hogy a népert más napon misézzon. Úgy a püspök, mint a plébános, ha két egyházmegyéje vagy plébániája van is, eleget tesz, ha az összes gondjaira bízott népert egy misét ajánl fel. Ha kötelességének nem tett eleget, minél előbb annyi misét ajánljon fel a népert, ahányat elmulasztott. A plébános a népert felajánlandó misét a plébániatemplomban kell végezze, hacsak a körülmények másutt nem kívánják; a törvényesen távollevő plébános felajánlhatja a népert a misét vagy maga ott, ahol tartózkodik vagy az őt a plébánián helyettesítő pap által. A segédlelkész, sőt a helyettes plébános sem tartozik a misét a népert felajánlani, ez a plébánost terheli.

A papnak a szentmiseáldozat bemutatására ájtatos imával kell előkészülnie, annak bevégeztével pedig *hálát adni* Istennek e nagy kegyelemért

A miséző papnak sarkig erő *talárba* kell átöltöznie s a Missale rubrikái által előírt *szent ruhákat* kell magára öltetnie. Nem helyes tehát a világi öltözetben való misézést megengedni, viszont az utazó paptól nem lehet talárban utazást követelni ajánlatos tehát a sekrestyében átutazó papok számára talárist tartani. Kapuciumban és *gyűrűvel* misézni csak a bíbornoknak, püspöknek, benedikált apátnak szabad, vagy akinek erre pápai engedélye van. *Ministrans* nélkül nem szabad misézni, s a ministrans nem lehet nő, ha tehát férfi nincs, szükségből megengedhető, hogy bizonyos távolból a *feleleteket* nő mondja, de az oltárnál szolgálnia nem szabad.

(Folytatása következik.)

* hivatalos és magánfelajánlást.

A VILÁG NAGY BAJA.

A böjti szent idő a magabaszállás és a lélektisztulás ideje: a jóságos Isten elé bűneink fölötti bánat, irgalmába vetett bizalom, magunk és mások bűneiért való engesztelés készségével járulunk: *«Kegyelmezz Uram népednek, melyet Fiad szentséges Vére árán váltottál meg!» «Ne add a vadállatoknak a Benned bízók lelkét.» «Ne engedj Uram, erőnkön felül kísértésbe jutnunk!»*

Különösen időszerű a lelki tisztulás és megerősödés mostan, amikor olyan nagy bajban van a világ. A pusztítás lázas dühében hullanak az emberek, vesznek az értékek.

Sokan azt mondják: Mit bánom én mi történik Afrikában vagy másutt, a fő az, hogy nálunk ne legyen háború. Mások viszont rettenetesen szenvednek minden háborús hírtől és valóságos pszichózis forrásai.

Egyik felfogás sem helyes. Mi a világot az Úr birodalmának, az emberiséget Isten családjának tartjuk és mélyen fájlaljuk embertársaink, testvéreink szenvedéseit, akármilyen nemzetiségűek legyenek. Nem akarjuk azt sem, hogy gyáva sopánkodással tétlenkedjenek vagy izguljanak körülöttünk a családtagok vagy munkatársak, akikkel együtt megyünk folyton előre az örök célunk felé. *A helyes magatartás részünkről az, hogy mint keresztények, akarunk foglalkozni a világ nagy bajával és megkettőztetjük buzgóságunkat az engesztelő imában.*

A Krisztustól való eltávolodás korszakát éljük. A háború sokakat távoltart Tőle. Mi annál közelebb menjünk Hozzá.

Borzasztó sivár világ a Krisztust gúnyoló, Egyházat csúfoló lelkelet, amelynek hangjai sokszor megütik fülünket. Döbbenetünkben könyörögve kiáltuk: *«Maradj velünk Urunk, mert esteledik».* Sötétség van, mely elviselhetetlen Nélküled!

Igen az Oltáregyleteknek nagyon nagy buzgósággal kell keresniök a szentségi Jézust, hogy könyörületét kiimádkozzuk és *«kegyelmet találjunk Nála alkalmas segítségben»*, amely a világ nagy bajának is orvossága lenne.

Mondjuk Előtte: Úr Jézus! ha rosszak és méltatlanok vagyunk is, Te nem szüntél meg irgalmasszívű Megváltónk lenni! Könyörülj rajtunk!

Úr Jézus! bármilyen sok és nagy igazságtalanság van a földön, Te nem szüntél meg igazságos Istenünk lenni. Könyörülj rajtunk!

Úr Jézus, szeretet Istene, és az isteni szeretet tökéletes áldozata az egész világért a kereszten, ne tárd tovább a rengeteg gyűlölködést, mely grasszál a világon! Könyörülj rajtunk! Könyörülj az egész világon! Isteni mindenhatóságod ellenállhatatlan karjaival tégy igazságot az emberek között. Szenvédésed emlékeztetésében nyiljanak ki a szemek és lássák meg milyen az igazi szeretet, mellyel Isten előre és örökre megcáfolta azt a hamis tételt, hogy Ő nem törődik a világgal.

Testvér! menj közel Krisztushoz és sugározd be a lelkedbe Szívének kincseit. Könyörögj Előtte, s aztán kelj föl és sugározd ki Őt a lelkedből, az életeden, a cselekedeteiden, szavaidon keresztül: orvosságul a világ nagy bajára.

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Március 5., 6., 19., 25., az imádási óra napján, a közös ájtatosság napján és egy tetszés szerint választott napon.

Januári engesztelő kilencedünk lelki kincsszekrényének a tartalmát (az Örökimádás-templom áldoztató rácsa előtt felállított gyűjtőszekrényéből) a következőkben ismertetjük: 166 egész nap felajánlása, 182 engesztelő szentáldozás végzése, 169 szentmisehallgatás, 1977 lelkiáldozás végzése, 180.335 erénygyakorlat végzése (szereket cselekedet, türelem, küzdés a főhíba ellen, beteglátogatás stb.), 2560 fohász, 2053 röpima, 129 rózsafüzér elmondása, 111 önmegtagadás, sok apró jócselekedet, szenvedés felajánlása, nehéz munka végzése, 38 egész órai szentségimádás, 29 litánia, 35 délutáni ájtatosságon való részvétel, 9 keresztút, 9 szentbeszéd hallgatása, 1 szentgyónás végzése, 46 munkaóra végzése, 26 jeruzsálemi búcsú, 108 különböző imádság végzése, 53 szentséglátogatás, 95 engesztelő ima, 73 Miatyánk, 73 Üdvözlégy Mária, 7 Urangyala, 26 Dicsőség elmondása, 1 Hiszekegy elmondása, különböző apró fogadások, 9 napig nem dohányzom, a 2 pengőt amit ezzel megtakarítottam, a harangok elektifikálására adom, 1 gyermeket örökbe fogadtam.

Kétségtelenül ez az utolsó a legnagyobb! Az Úr Jézus fogadja el és áldja meg valamennyit!

Az Örökimádás harangjainak harangozógépekkel való ellátására eddig a következő adományok érkeztek be hozzánk: N. N. 220 P a Kántor Károly emlékharangjához, egy özvegy 20 P-t, egy áldozópap 20 P-t, N. N. 4 P-t, N. N. Gyermekem

felgyógyulásáért 20 P-t, N. N. «Kilenc napig nem dohányzom, ebből megtakarított pénzem» 2 P, *Bortnyák Istváné*: Elhalt Jolán lelketüdvéért, a «Jolán» lélekharang elektifikálására 140 P, N. N.: édesanyám emlékére 140 P, N. N. Mária haranghoz hozzájárulás 200 P, N. N. «Gyertyaszentelői ajándékunkat szívünkkel együtt letesszük az Úr oltárára, hogy az új szerkezettel ellátott harang hirdesse az isteni Gondviselés iránti mélységes hálánkat akkor is, mikor ajkaink már elnémultak» 220 P-t, N. N. «Hogy egy kis szobás lakást találjak» 5 P. N. N. 40 P-t, (egy havi fizetése!) adott a harangjaink elektifikálására. Isten fizesse meg az adományokat! Imádkozunk a jótévedőkért! Különösen azoktól kérünk imát, akik maguk nem tudnak e nemes célra áldozni. Imádkozunk egy olyan jótévedőért, aki a «József» (az Oltáriszentség 12 mázsás harangja) költségeit (1600 P) egymaga vállalná!

«**Szent percek Jézus lábainál**» címen imádási órákra és szentséglátogatásainkra irányító és imádságokat tartalmazó füzetet fogunk kiadni Kovács Pál gyérki plébános tollából. Húsvétra megjelenik.

A nők önkéntes honvédelmi szolgálatában való részvételre (betegápolás, konyhaellátás, varrás stb.) a Magyar Katolikus Nőegyesületek Orsz. Szövetségével (Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 7.) egyetértésben (helyi összeírás!) az Oe tagjai is vállalkozhatnak (nem testületileg, hanem mint magánszemélyek).

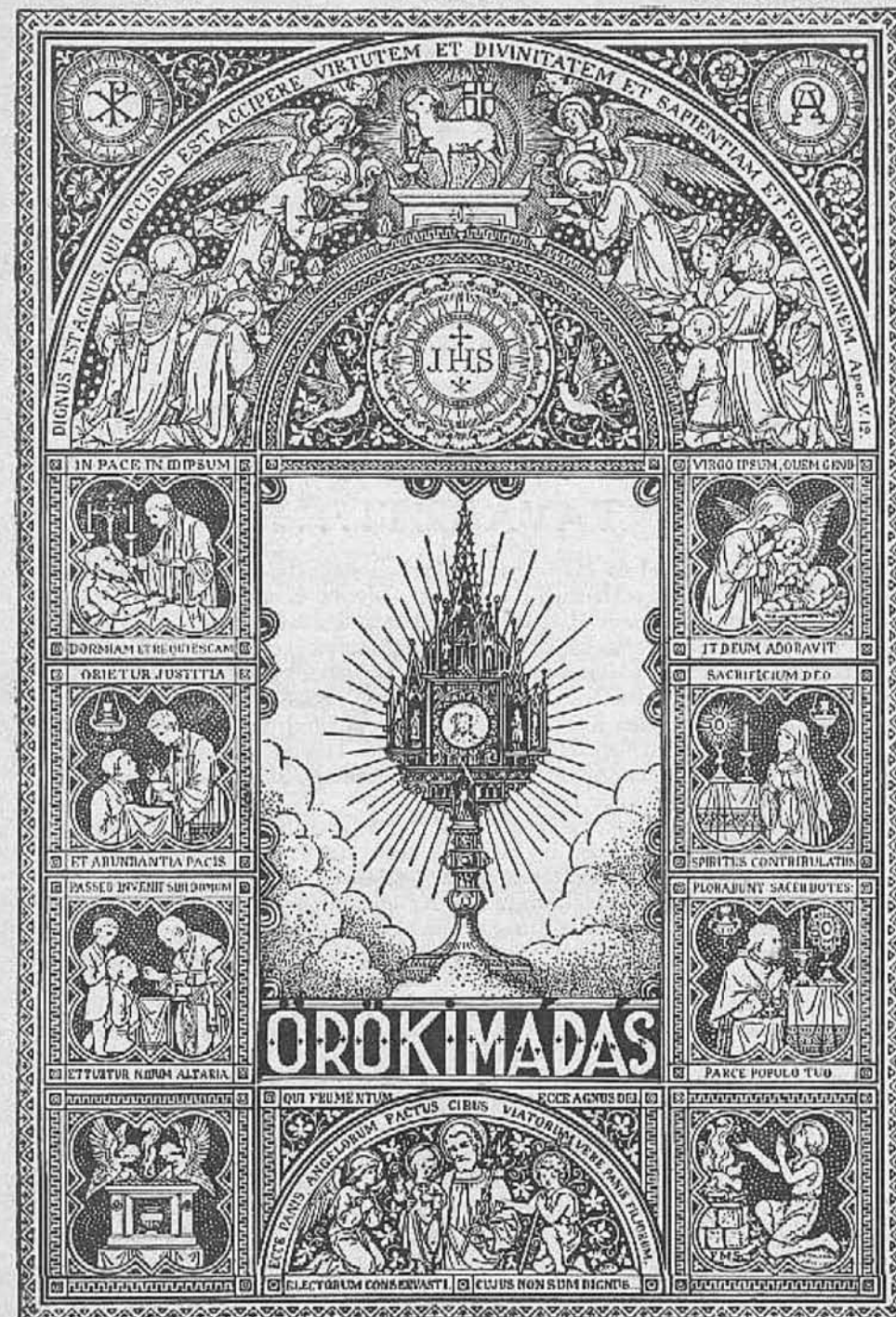
Az Oltáregyesület Központi Házában a következő lelkigyakorlatok lesznek: Március 12—16-ig Virgo I. csoport Körtvélyessy hittanár.

Március 24—28-ig Hétfájdalmas csoport P. Szúnyogh.

Március 31-től április 4-ig keresztény anyák P. Vid S. I.

Március 30-tól április 6-ig (feketevasárnaptól virágvasárnapig) minden este 1/2 7—7-ig az oltáregyesületi tagok nyilvános lelkigyakorlatos konferenciája az Örökimádás-templomban. Vezető: Dr. Mátrai Gyula, pápai kamarás.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Tavaszt!... — Frideczkyné Schmoll Erzsébet: Veled akarok maradni Uram. — Kolozsvári Dezsőné: Megváltás. — Németh István: Nagysütyörök. — M. R.: A komédiásné két «első» áldozása. — Gálosyné Onlik Myra: Imádlak! Feltámadott! — Bogdánffy Szilárd: A lábmosság: krisztusi előkészítés a szent-áldozáshoz. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — **Központi:** Imaszándékunk: Engesztelés az igazságtalanságokért. — Oltáregyesületi élet.

TAVASZT!...

Vártuk a tavaszt! Az eseménytelenségek és stagnálások világában a természet felé fordultunk és reklamáltuk a tavaszt, mely oly nehezen jött az idén.

Vágytunk utána mert új életet hoz. Óhajtottuk a napsugár édes melegét, a fák rügyezését, ibolyák és kankalinok («Istenkesztyű») nyílását, madárfüttyöt, mezei munkások énekének versenyét a pacsirta dalával. Óhajtottuk látni a *pezdülő életet, mely reménységgel tölti el a jövőt illetőleg is.*

A lelki világunkban is van tavasz. Oda is óhajtjuk az élet pezsdülését, a virágzást, az éneket, a Nap felé fordulás örömét, Teremtő Istenünk dicséretét, Vele való viszonyunk rendezését egészen az egyesülésig, amely örök reményeink felkeltője és teljesedésüknek biztosítója.

Lelkigyakorlatoztunk, elmékedtünk, imádkoztunk, többet voltunk a «Napon» az Úr Jézus előtt és úgy érezzük, hogy közelebb jutottunk Hozzá, aki oly közel volt hozzánk. Megtörtént a vetés, remélhetjük a nyarat: aratással, gyümölcseivel, egyszóval mindennel, amire szükségünk van, a lelkiekben is.

Milyen nagy dolog a lélek megújulása! Szébb tavaszt képzelni sem lehet! Megjelenünk a lelkigyakorlaton szürkén, porosan, fásult, gémberedett lélekkel. És elkezd símogatni a Napsugár: hull reánk a kegyelem, mely tisztít, melegít, bátorít és lelkesít. Felenged a fagy; törnek a rögök és vetésre alkalmas talajja válik a lelkünk. Befogadja a magot. A lelkünk mesgyéin elhatározások zöldelnek, alvó erőnyeink régi gyökeréről tavaszi hajtások fakadnak és hamarosan virágokkal kedveskedve gyönyörködhetnek. Egészen új életet érzünk magunkban: átvárszolt, megújított a «Tavasz».

Az Úr Jézus kegyelmes látogatása ez a «Tavasz», amelynek elébe kell mennünk, amelyet úgy érünk el, hogy *Feléje tartunk és amikor Ő is jön, elfogadjuk Őt!* Feléje tartani! Hisz ez a mi életünk az Oltáregyesületben! Mindig, mindenünnen csak Feléje tartani! Condolatunk, törekvéseink, cselekedeteink legfőbb irányítójává tenni Őt, egészen az Ő tökéletes uralmáig az «élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus»-ig. Addig, míg el nem jutunk a látszatok között a valóságok ismeretére: az emberek egymástbántásában a Krisztus-bántást, egyháza háttérbe-

ÖRÖKIMÁDÁS

szorításában a Krisztus-üldözést kell észrevennünk, Őt kell éreztük «megvigasztalnunk» és engesztelnünk; templomainak szegénységében az Ő szegénységét kell látnunk, az oltáregyesületi alamizsnánkat, munkánkat, apostolkodásunkat Neki kell adnunk, a teljesen tisztánlátás öntudatával és akkor a mi lelkünkben és oltáregyesületi életünkben is lesz megújulás, nekilendülés, virágos és gyümölcsöt, termést ígérő tavasz.

Alázatos, nagybuzalmú könyörgéssel kérjük magunknak és az egész Oltáregyesületnek is a tavaszt.

Mátrai Gyula dr.

Veled akarok maradni Uram....

Veled akarok maradni Uram

Kísérni az úton — a Golgotháig —
Követni — a sziklás, mély partokon,
S büszkén — boldogan, — eljutni odáig.

Veled akarok maradni Uram, —
Nézni, — töviskoszorúd csillogását —
Hófehér kezéd — vérző sebeit,
S hallgatni szíved halk dobogását.

Veled akarok maradni Uram,
Mert benned ég, a tavasz — a nyár tüze,
Benned lángol az örök szent titok
S minden hatalomnak Vége, — kezdete.

Az életem felkinálom, Uram —
Vágyaim — sorsom — szenvedéseimet,
A felsíró, lágy harmóniákat,
S korán eltemetett reményeim.

Veled akarok maradni Uram,
Kísérni az úton, — a Golgotháig, —
Szeretni Jézust — ez lelkem célja —
S Ő benne hinni, — bízni, — a halálig...

Frideczkyné Schmoll Erzsébet.

Megváltás.

Aranyfény ömlik körül,
Égő gyertya lobbanás,
Oltáron a kereszt felé,
Lüktet sok szív dobbanás.

Csendes áhítat honol,
Csak néha röppen valami.
Sóhaj a kereszt felé
S könny koppanását hallani.

Sápadtfényű arcokon,
A bánat szelid árnya ül,
Fáj a multnak tettei,
S felsajog a szív belül,

De minden töredelmezőnek
Könnyű már a számadás,
A kereszten folyt Jézus vére
És megtörtént a megváltás.

Kolozsvári Dezsőné.

NAGYCSÜTÖRTÖKRE.

Drága, jó Lélek! Egy benső hang készítet, hogy soraimmal felkeresselek s így a nagyhét titokzatos szent estéjén lélekben együtt lehessünk áldott jó Urunkkal az utolsó vacsora termében.

A jó Mester is úgy akarja, hogy emlékezzünk azon a szent estén. Ezért rakta tele azt szeretetének legdrágább emlékeivel és még a különben szűkszavú Szentírásban is bőven feljegyeztette számunkra, hogy megkönnyítse lelkünknek az emlékezést.

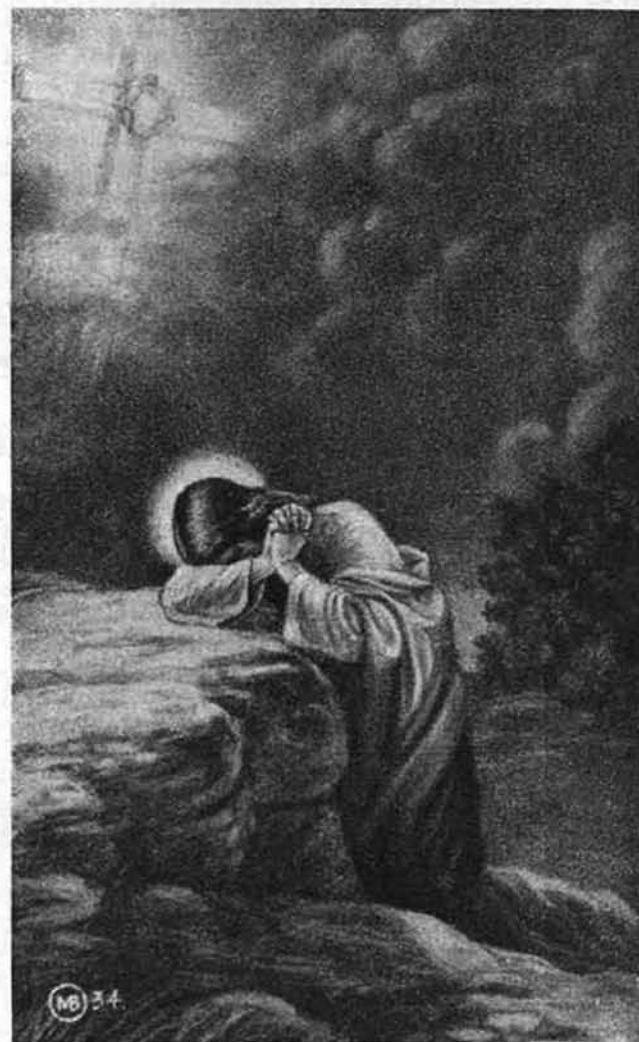
Ugy-e, Drága Lélek, emlékezni annyi, mint visszazánni a múltba, azt visszahozni a jelenbe, aztán megpihenni rajta, újra egyesülni vele és ismételve átélni, azaz a jelenben tartani a múltat úgy, hogy mi vagyunk most annak szemlélői és szereplői. Hát emlékezzünk...

Látom, hogy a jó Mester nagyon keresi a meghitt, baráti lelkek társaságát, kik őt megértik és vele szeretetben egyek. Ezért tölti a nagyhét első napjait Bethániában barátainak körében, bizalmas közelségében. Szinte menekül hozzánk a jó Mester ellenségei elől, mert még nem jött el az ő órája. Látom azt is, hogy Lázár nővére Mária szeretetének ihletében csupa figyelem, gyengédség és nagylelkűség az Úr iránt, hogy kárpótolja őt a sok fájdalmas megbántásért. Széttöri alabástromedényét és a Mester fejére önti annak kincseket érő tartalmát, mert megérzi, hogy az utolsó alkalom ez a kegyelmi, bizalmas együttlét áldott jó Urával, kinek mindent köszön. Nem így kell-e a mi szívünknek kiömleni minden hálájával, hódolatával, szeretetével, bizalmával, mikor a szentségi Jézus közelében meghitt bensőséggel időzhetünk! Tegyük csak meg, Ő várja ezt tőlünk!

Emlékezzünk aztán, Drága Lélek, arra a nagy vágyra, mely jó Urunk lelkét eltölti, mikor az utolsó vacsora termébe lép. Vágyva vágyódtam veletek elkölteni a húsvéti bárányt, mondja az áldott Mester. Ugy-e, ez a vágy a szeretet lüktetése, feszítőereje, hullámvérése, melytől kicsordul a szív és kiömlik annak tartalma. S ha egy isteni Szívet segít meg a vágyvagyódás feszítőereje, mi áradhat abból más, mint a szeretet netovábbja, az Eucharisztia, mely kielégíti az Isten szívét, hisz önmagát adja benne és betölti az emberi lélek vágyát, minden álmát, mert Istenét életét, boldogságát kapja benne, mint édes falat kenyérben.

Ó, de jó nekünk erre emlékeznünk! S mily boldoggá tesz hitünk, hogy mindez áldott, szent valóság nekünk és annál boldogítóbb kincsünk, minél jobban feszíti a mi lelkünket is az epedő vágy utána. Szomjazza Jézusunk e szentségben a mi lelkünk vágyát, éhségét utána; megértjük, mert a szomj, az éhség a szeretet heve. Ebből született az Eucharisztia, ez tartja köztünk, ezt várja tőlünk. Idevonatkozólag megható példát olvastam P. Janssen, a nagy missziós rendalapító életében. A buzgó papot utolsó betegségében jobboldalán bénulás érte, nem tudta ujjait se mozgatni, azért nagy fájdalmára nem misézhetett. Éjente a buzgó, beteg papok álmát álmodozta, hogy az oltárnál van és misézik. Egyik reggel csakugyan arra ébredt, hogy a baja enged és kissé mozognak ujjai. Erre kitopog a folyosóra s mint a gyermek, örömmel, lelkendezve hangoztatja: tudok már, tudok már. Megnyílnak a cellák, nem tudják, mi érhetne szegény jó főnöküket, aki folyton azt hangoztatja még: tudok már, tudok már! A nagy örömben elfeledi mondani, mit tud, mert az ő lelkét egy gondolat, egy vágy, egy éhség, egy szomj tölti be, a szentmise, az oltár, mely után epedve vágyódik. Áldott Mestere megjutalmazta nagy szomját s egyideig újból misézhetett. — Így vágyódjunk, így szeressünk mi is!

Hát még mire emlékezzünk? Csak egyet említek még a szent estéről: az Úr Jézus főpapi imáját. Ebben lüktet a drága Jézus egész lelke. Szent János leírta nekünk a 17-ik fejezetben, örökre hálásak lehetünk neki érte. Az isteni Üdvözítő összesűríti utolsó nagy imájában egész életének legfőbb gondolatát,

szándékait, melyek ott feszültek tetteiben, szárnyra keltek imáiban s most az áldozatba viszik, hogy az Atyának dicsőséget, nekünk örök életet szerezzen. Ó, hogy szereti Krisztus az Atyát, hogy becsüli saját megváltói hivatását, aztán mily gyengéd és nagylelkű az apostolok, a papok és a leendő hívek iránt! Szinte látom, mint tárja ki az áldott Jézus főpapi karjait, mint másnap a kereszten, hogy magához öleljen és szent egységbe forrasszon minden embert az egész világon,

«hogy mindnyájan egyek legyenek... hogy ők is velem legyenek és lássák az én dicsőségemet».

S itt egy levél jut eszembe. Kairóból érkezett a minap. Egy magyar szerzetesnő írta. Elmondja benne, hogy az ottani katolikus nagytemplomot tömegesen keresik fel a mostani háborús veszélyben a bennszülött nem katolikus, sőt nem is keresztény arabok és néger. Gyertyát gyújtanak és arcraborulva kérik az Égiek segítségét. Ezek a szegény emberek a bajban ösztönszerűleg eltalálják, hol kell az Istent keresni és hol találják meg. Sajnos, csak a bajban kell nekik a katolikus templom, akkor is inkább a földi életért könyörögnek, de a lélek legmélyebb szomját még nem érzik.

Mikor Krisztus főpapi imájáról emlékezünk, rá gondolunk arra a sok-sok tévelygő és pogány lélekre, kik előtt áldott Jézusunk még ismeretlen, kikért nekünk kell folytatni a főpapi imát és áldozatot: hogy mindnyájan egyek legyenek s lássák, Uram, a Te dicsőségedet.

Drága, jó Lélek, ezekben a gondolatokban egyesülten kívánok minél több kegyelmet, minél bensőbb egységet Jézussal és nagyon boldog Alleluját.

Német István.

A komédiásnő két «első» áldozása.

A májuseleji ragyogó napfény táncoló sugárkévekben hullott a park üde-zöld lombjaira s a fák között áthatolva, fényes csíkokban esett a friss pázsitra. A virágok bódító illattal mondtak köszönetet Teremtőjüknek létezésükért. Szállt, szállt az édes illat s betöltötte a léget valami boldogító sejtelemmel, mit a madárkak vidám éneke tett még édesebbé. Minden örülni látszott a létnek, mintha szennvedés, gond, emberi nyomorúság nem is léteznék.

Ilyen gondolatokkal foglalkozva, eltűnődve nézegetett ki az ablakon egy ügyvédi iroda előszobájából egy híres cirkuszosnő, ki egyik színházi barátjára várakozott. Igen hosszúnak találta már a komoly tárgyalásokat, szeretett volna már künn, a májusi verőfényben jönni-menni.

Egyszerre csak szárnyaló orgonahang, majd áhítatkeltő, kellemes énekhang ütötte meg fülét. Érdeklődve figyelt fel rá, hiszen olyan más volt ez ének és zene, mint a mulatóházak érzéki muzsikája, melyhez füle szokva volt. Mintha lágy szárnyakon emelkedett volna a magasba a sok friss, kedvesen csengő leányhang s mintha az ő fáradt szívét is magával húzta-vonta volna valami, föl-föl, tisztább régiókba. Hallgatta, hallgatta egyideig e bájos, vonzó hangokat, majd hirtelen ellenállhatatlan vágy ragadta meg, menni, futni oda, hol e tiszta ének források. Ránézett egy pillanatra a bezárt ajtóra, hol barátja még mindig elfoglalva volt, aztán hirtelen elhatározással megfordult s kilépett az ajtón. Hadd várakozzék most már barátja is egy kissé — gondolta. Aztán gyermekes örömmel, szinte futott a közeli templom felé, honnan az ének még mindig édes, tiszta hullámokban tödült ki. Boldog, édes örömet érzett s dehogyis sejtette, hogy az isteni kegyelem édessége érintette meg sötét, pogány szívét, melyre a szent keresttség tisztító harmata sohasem hullott még. Az eredeti bűn homályában élve, a világ bűnös örömei között, alig tudott valamit a jó Istenről. Vallás, templom, imádság — mind olyan fogalmak voltak eddig előtte, melyek csak unalmas dolgok, közönséges nyárspolgároknak valók s az ő változatos, színes, sokszor nagyon is tarka, moz-

galmas életébe dehogyis illenek bele. Így gondolta eddig... S most úgy húzta-vonta valami a templomba.

Pár rövidke perc s ő benn is volt már a dőmben. Az orgonaszó, ének éppen elhallgatott s valami ünnepélyes csend borult a színes ablaküvegeken át csak mérsékelt megvilágított szentélyre. Szeme mégis megszokta pár pillanat alatt a kedves félhomályt, mely a külső nagy világosság után idebenn várta. Érdeklődve nézett körül, megállva először az ajtónál. Olyan látvány fogadta, melyben még sohasem volt része.

Hosszú padsorokban sok-sok fehér ruhás leányka térdelt, fátyollal, fehér virágkoszorúval fejen s valami nagy várakozás tükröződött mindnyájuknak arcán. Vágyódva néztek az oltár felé, hol kedves, derültarcú pap misézett, kinek egész lényén mégis mély áhítat sugárzott.

S íme, a csengő szavára megindultak a leánykák, szép rendben, kezük össze-téve, szemük lesütve, boldog, vágyakozó mosoly az ajkukon. Igazi kis fehér angyalok. S egymásután odatértek az áldoztatórácsához, hogy szívükbe fogadják a kicsiny, fehér ostyában rejlő Istent — életükben először!

Az ámuló nő mind közelebb, közelebb jött s csodálkozva nézte a bájos gyermekek benső örömtől sugárzó arcát, amint egyik a másik után mély összeszedettségben, láthatólag igen nagy örömmel tért vissza előbbi helyére, hogy édes elmerülésben imádjá szerető Urát Istenét, Kivel most oly bensőleg egyesülni szerencsés lehetett. De mit tudott erről a szegény asszony! Ő csak a külsőséget látta s már ez is mondhatatlan vágyódással töltötte meg szívét, mely eddig csak ürességgel, csak bűnnel volt telve... Még két-három kisleány, aztán néhány felnőtt is odatért szép csöndben az áldoztatórácsához. A megindult szívű nő nem tudott többé ellenállni. Ő is olyan boldog akart lenni, mint ez angyali leánykák — s összetett kézzel, lesütött szemekkel letérdelt ő is a rácsához, hogy szívébe zárja minden Boldogság Forrását, Urát, Istenét — életében először —, de nem utoljára.

S madame Dejazet, a híres francia cirkuszosnő, mert ez volt az áldozó nő, vidáman, örvendezve ment ki a templomból néhány perc múlva. A park felé irányította lépteit, hol barátja M. Levasseur, már türelmetlenkedve nézegetett utána, nem tudván mire vélni eltűnését. S most nagy meglepetésére, íme a templomból látja kijönni őt, kiről jól tudta, hogy sohasem szokta ezt látogatni. De mily nagy lett meglepetése, sőt megdöbbenése — mert M. Levasseur jó katolikus volt —, mikor a hölgy nevetve, boldogan mesélte el, mit látott a templomban s főleg, mit tett ott! A vér is meghűlt benne egy pillanatra, mikor meghallotta a történeteket.

— Ó, szerencsétlen, mit tett ön? — kiáltott az úr eliszonyodva — szörnyű szentségtörést követett el, iszonyú nagy bűnt, mikor bűnös, pogány szívébe kényszerítette betérni a minden Szentség Királyát, az Úr Jézust! Hallatlan szentségtörés!

— De hogyan, hiszen úgy tettem én is mindent, mint e bájos, angyali leánykák — védekezett a szegény megrémült nő. — Lesütött szemekkel, összetett kézzel térdeltem én is a rácsához.

— Csak a legfontosabbat, a szívét felejtette el megtisztítani, szerencsétlen, szerencsétlen!

— De hát mit kellene tenni, hogy lehetne ezt jóvátenni? — szólt könyörögve, egészen megzavarodva társának nagy izgatottságát, szokatlan szigorúságát látva. Sejteti kezdte, hogy valami nagy botlást követett el, de szívében feltámadt mégis a remény, hogy jóvá lehet tenni. Sápadtan, remegve mondá. — Mit tegyek, ó mit tegyek? Hát ez olyan nagy bűn volt? Csak nem fogok ezért elkárhozni?

Barátja szánakozva nézett reá. Eszébe jutott, hogy a jó Isten mily végtelenül irgalmas s hogy Ő még a rosszból is jót tud kihozni. Hátha éppen ez fogja igazi megtérésre vezetni e könnyelmű nőt, kit eddig a vallási kérdések egyáltalában nem érdekeltek. Földhöz tapadt, érzékies szíve eddig nagyon is távol volt a jó Istentől, de hátha az Úr Jézus most megvilágítja, magához vonzza a szívét — s megbocsát neki.

Rövid töprengés után azért így szól hozzá: «Szívőből sajnálom magát, mert tudom, hogy tudatlanságból vétkezett, s ha katolikus lenne, volna mód segíteni. A katolikus hit nagy szentsége — a gyónás — minden bűnt eltöröl, ha valaki igaz bűnbánattal járul hozzá. De maga nem katolikus, sőt meg sincs kereszttel, így érvényesen nem is gyónhat, miután első szentség a keresztség, mely először töröl le minden szennyet a lélekéről. De jöjjön, keressünk mégis egy papot. Vallja meg, mi történt, ő majd talán tud tanácsot adni, mit kell tennie!

Mme Dejzet, ki egészen átváltozva érezte lelkét, örömmel fogadta a tanácsot s most íme másodszor lépett be a szentélybe az isteni Gondviselés jóságából, hogy jóvátegye előbbi botlását s talán egész életét.

A jámbor pap, ki előbb a szentmisét mondotta, a gyónószékben volt s megindultan, csodálkozva hallgatta a szegény nő beszédét, ki őszintén elmondott mindent. És a jó pap megígérte a feloldozást, ha megkeresztelkedik, megismerkedik a katolikus hittel s megismétli — most már tudatosan — első szentáldozását.

A nő mindent megígért, mindenre kész volt. A kegyelem érintésére meglágyult szíve, mint a viasz, készen volt minden jó befogadására.

S íme, Isten végtelen irgalmából a szent keresztség nemsokára tisztára, hófehérre mosta lelkét s most már valóban túlradó örömmel, méltóan — másodszor végezte el «első» szentáldozását — 62 éves korában!

S bizonyára nagy volt az égből az öröm a megtért bűnös fölött, ki oly sokáig volt távol Jézus táborától. Hiszen az Úr Jézus mondotta: hogy jobban örülnek a mennyben egy megtért bűnös fölött, mint 99 igaz fölött. Áldjuk tehát a jóságos Isten végtelen irgalmát, Ki oly igen szereti az embert, hogy sokszor a legcsodálatosabb módon utánanyúl az elveszetteknek hitt lelkek után, csak hogy örökre Szívére ölelhesse őket. Bízunk mindenkor rendületlenül az Isteni Irgalomban s imádkozunk csüggedetlen lélekkel a bűnösök megtéréseért, nem feledve a nagy, vigasztaló igazságot:

Úgy szerette Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte!

Franciából: M. R.

Imádlak! Föltámadott!

Hála Neked Krisztusom, hatalmad nagysága miatt,
Hogy kereszten véreztél el értem, de áthidaltad
Az Élet-Halál úttalan útjait.

Hála és leborulás, hogy egyedül vagy Erő.
Valóságod: az elmúlásnak fölébe nő
Es: Voltál, — v a g y, — leszel.

Föltámadtál. Sírom bús, sötét magányát
Besugárzod. Letéped reménytelen fátylát,
Imádlak Föltámadott.

Gálosiné Ottlik Myra.

A lábmosás: krisztusi előkészítés a szentáldozáshoz.

Krisztus Urunk idejében az előkelő ünnepi lakoma előtt a vendéglátó házigazda fürdőt ajánlott föl vendégeinek. Mikor a vendég a fürdőből az ünnepi lakoma terméhez közeledett, szolgák fogadták és megmosták lábát. Utközben ugyanis óhatatlanul is por tapadt a lábához. Ezt is lemosták, s akkor az egészen tisztaság ünnepi érzésével léphetett a vendég a lakoma termébe.

Az utolsó vacsora előtt az Úr Jézus maga mossa meg a tanítványok lábát. Magyarázó szavait így fejezi be: «Aki meg van mosva (az eredeti görög szövegben: fürösztve), elég neki, hogy lábát megmossák, akkor egészen tiszta» (Ján. 13, 10.).

E szavak szerint az Eucharisztia főnséges lakomájára úgy kell lelkileg előkészülni, amint az ókori ünnepi lakomára testileg előkészültek.

I. «Aki meg van mosva». — A lelkét a keresztség vagy utána a bűnbánat szentsége mossa tisztára. A keresztség — mondja Szent Pál — «az újjászületés fürdője» (T. 1, 3, 5). Krisztus «a víz fürdőjében az élet igéjével szenteli és tisztítja meg» a lelkét (Ef. 5, 26). Ennek jelképezésére az első századokban vízalámerítéssel kereszteltek. S ugyancsak az ősegyház nevezte el második keresztségnek a bűnbánat szentségét, mert a szentgyónás adja vissza a szerencsétlenül elvesztett lelki tisztaságot és malasztot.

Az Úr asztalához csak az közeledhetik, aki akár az első keresztség vizében, akár a második keresztség bánatkönyveivel megtisztult. Még azonban nem teljesen tiszta s nem teljesen méltó, hogy ide járuljon. Mire van még szüksége?

II. «Eleg neki, hogy lábát megmossák». — Lábunkkal a föld porában járunk. Le kell számolnunk azzal, amire az ókori vendégszokás gondolt: a megtisztulás fürdőjétől az ünnepi lakoma asztaláig óhatatlanul is a föld pora szennyezheti be lábunkat. Még talán akkor is, ha a kettőt rövid út választja el... Ezzel le kell számolnom. Ember vagyok, a földi élet porát, sarát taposom a mindennapi életben. A halálos bűntől megtisztultan is a napi gyarlóságok, bocsánatos bűnök porszeméi tapadnak lelkemre. «Mert sokban vétünk mindnyájan» (Jak. 3, 2). «Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, mi magunk csaljuk meg magunkat és nincsen bennünk igazság» (Ján. 1, 8). Ezért kellett az utolsó vacsorán az apostoloknak, még a tiltakozó Szent Péternek is, az Úr kezéből a lábmosást elfogadniok. Jelszavammá teszem: Bánat nélkül nincs méltó szentáldozás. Minden szentáldozás előtt a bánat könnyével lemosom a lelkemre tapadt bocsánatos bűnök porszeméit.

III. «Akkor egészen tiszta». — Az «egészen» szó azonban az emberi erőfeszítés nagy skáláját tételezi föl. Gyakori áldozásomat éppen itt fenyegeti komoly veszedelem. Az elernyed akarat kényelmes érzélgősséggel sikkad el, a megsokszorozott feledkező lélek apró ügyeken pepecsel. «Azért van köztetek sok beteg és erőtlen, és alusznak sokan» (Kor. 1, 11, 30). Az Úr asztalának «egészen tiszta» közelségében föltűnik a nagy program: A keresztyénnek Krisztusba kell öltöznie. Életet és jellemet, kötelességteljesítést és gyarló természetet Krisztus vallása szerint kell alakítania. Igen komoly a krisztusi élet útja. Szentáldozás előtt a bánat könnyével lemosom e port, amely e komoly életúton lábamra tapadt, azt a port is, amelyet csak az állandóan fölnező szem lát meg. A kegyelmi életet élő keresztyénél, «aki meg van mosva, elég neki, hogy lábát megmossák, akkor egészen tiszta».

Bogdánffy Szilárd.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Ius eucharisticum.)

(Folytatás.)

2. A mise szertartásairól.

A szentmiseáldozatot *kenyérből és borból* kell bemutatni, melyhez egy kevés *víz* is kell vegyíteni. A kenyérnek *búzalisztból* készültnek és *frissnek* kell lennie, hogy ne legyen kitéve a megromlás veszélyének, a bornak *szőlőbogyóból* készült természetes és romlatlan bornak kell lennie. A pap bárhol miséz, a misénél saját szerint kovásztalan vagy kovászos kenyeret kell használn: tehát a *latin* szertartású pap akkor is, ha keleti szertartású templomban miséz, *kovásztalan*, a *keleti* szertartású pap akkor is, ha latin szertartású templomban miséz, *kovászos* kenyeret kell használn. *Végszükség esetén sem szabad egyik anyagot a másik nélkül vagy akár mindkettőt misén kívül konzekrálni*, tehát, ha a pap offertoriumkor veszi észre, hogy vagy ostya vagy bor nincsen, várnia kell míg elhozzák, ha pedig ez lehetetlen, abba kell hagynia a misét, ha pedig haldoklónak kellene a szentáldozást nyújtani, de konzekrált ostya nincs, a pap pedig már misézett, nem szabad az áldoztatás céljára misén kívül konzekrálnia.

Minden ellenkező szokás kizárásával, a miséző papnak pontosan és ájtatosan be kell tartania *szertartási könyveinek szabályait* s nem szabad más szertartásokat vagy imákat saját tetszése szerint hozzátenni. Feltétlenül kiküszöbölendő abúzus pl., ha a pap áldoztatás előtt az *Ecce Agnus Dei* s a *Domine non sum dignus* magyarul is elmondja.

A szentmiseáldozatot az Egyház által jóváhagyott szertartások *liturgikus nyelvén* kell bemutatni. Az apostolok a szentmisét azon a nyelven végezték, amelyen az evangéliumot hirdették: a szír, görög, latin ősi liturgikus nyelvek s mikor ezek holt nyelvvé lettek, az Egyház a liturgiában mégis megtartotta azokat. A mai jog szerint a liturgikus nyelv az egész nyugati egyházban a *latin*, egyedüli kivétel a VIII. János által 880-ban Szent Metódznak engedélyezett illír vagy *glagolit* nyelv, melyet a S. C. Ritu-um 1906 dec. 18. döntvény szerint az anti-vári, görzi, zarái és zágrábi érseki tartományok azon plébániái használhatnak, melyek bizonyítani tudják, hogy 1868 óta megszakítás nélkül azt használják, másutt azt behozni felfüggesztés terhe alatt tilos. A keleti egyházban a liturgikus nyelvek a *görög, román, ruthén, örmény, szír, arab, kopt, etióp*.

3. A szentmise bemutatásának idejéről és helyéről.

A szentmiseáldozatot *mindennap* be lehet mutatni, kivéve azokat a napokat, melyek a pap saját szertartása szerint kizáratnak, tehát a latin egyházban *nagy-csütörtökön és nagyszombaton* csak egy énekes, *nagypénteken* egy csonka mise tartható, de csak a székes és társas egyházakban s a plébániatemplomban, *Milánóban* a nagyböjt péntekén nincs szentmise, a *keleti egyházban* pedig nagyböjtben csak szombat, vasárnap és Annuntiatio ünnepén van szentmise, a többi napokon liturgia praesanctificatorum.

A szentmise bemutatásának kezdete ne legyen korábban, mint *egy órával hajnal előtt* vagy később, mint *egy órával dél után*.

Karácsony éjjel éjfélkor csak a konvent vagy plébániái mise kezdhető, más azonban apostoli engedély nélkül nem. Minden szerzetes vagy kegyes házban azonban, melynek az Oltáriszentség állandó őrzésének engedélyével bíró kápolnája van, karácsony éjjel egy pap három misét mondhat, vagy betartva a betar-

tandókat, egyet, mely az összes jelenlevőknek a köteleesség teljesítéséhez elégséges és a szentáldozást az azt kívánóknak kiszolgáltathatja. Tehát: *székes és társas egyházakban és plébániatemplomokban* karácsony éjfélkor egy mise mondható, *szerzetesházak és egyházi intézetek kápolnáiban*, ha ott az Oltáriszentség állandóan őriztetik, karácsony éjfélkor egy pap misézhet, aki ha akarja, mind a három miséjét elmondhatja, ha akarja, csak egyet s ennek meghallgatásával minden jelenlevő misehallgatási köteletségének karácsony ünnepére eleget tett s minden jelenlevő szentáldozáshoz is járulhat.

A *magánmisét* a laudes, a *konventmisét* a tertia, azokon a napokon, mikor két konventmise van, a másodikat a nona után kell végezni. Ahol a katolikus vallás *üldözésnek* van kitéve, a S. C. de Propaganda Fide megengedheti az *éjszakai* misézést.

A *székes és társas káptalanok* kötelesek a többi, a Missale rubrikái vagy a kegyes alapítványok szerint végzendő miséken kívül *mindennap énekes konventmisét* tartani; ha a templomban a püspök vagy a püspök helyett más pontifikális misét tart, akkor a konventmisét a hetes csendesesen végezheti. Ha a székes vagy társas egyház egyúttal plébániatemplom is, a plébános kötelessége a misét a népért felajánlani, a káptalané a méltóságok, kanonokok, javadalmasok gyászmiséit végezni. A *konventmisét* általában a *jöttvőkért* kell felajánlani. A betegség által akadályozott kanonok nem kötelesek a helyette a konventmisét végző kanonoknak alamizsnát adni, hacsak a káptalani szabályok vagy a helyi szokás másképp nem rendeli. Ha valakit ugyanaznap úgy a népért felajánlandó, mint a konventmise terhel, az egyiket végezze ő maga, a másikat vagy más által vagy másnap ő maga.

A misét felszentelt *oltáron* kell bemutatni, a jog szabályai szerint felszentelt vagy megáldott *templomban* vagy *kápolnában*. Az oltárra vonatkozólag az 1199. kán. rendeli, hogy az oltárnak, melyen a szentmiseáldozat bemutatható legyen, a liturgikus törvények szerint *felszenteltnek* kell lennie, azaz fixoltárnál az egésznek, hordozható oltárnál az *oltárkönek*. Oltárkövet minden püspök szentelhet, a fixoltár szentelésére a megyéspüspök illetékes. Felszentelt templomban a főoltár fixoltár kell legyen, a csak megáldott templomban az összes oltárok lehetnek hordozhatóak. A hordozható oltár kiváltságát az Apostoli Szék engedélye adja meg s ez magával hozza a felhatalmazást, hogy a szent kövön bármely tisztességes és illő helyen lehet misézni, de nem a tengeren. A temetőkben felállított magánkápolnába na püspök állandóan megengedheti, hogy több misét is mondjanak, — más magánkápolnában csak egy misét — rendkívüli esetben, igaz és észszerű okból. Az Apostoli Szék engedélyével a magánkápolnában mindennap mondható egy csendes szentmise, kivéve a nagyobb ünnepeken; igaz és észszerű okból a püspök kivételesen a nagyobb ünnepeken is engedélyezhet egy misét. A megyéspüspök, vagy ha kivett szerzetesrendházzal van szó, a rendfőnök igaz és észszerű okból, rendkívüli esetben megengedheti a templomon vagy kápolnán kívül, szent kövön, illő helyen, de sohasem magánszobában való misézést. Éretnekek vagy szakadárook templomában, ha egykor szabályszerint fel is volt szentelve, nem szabad szentmisét mindani. Ha nincs saját szertartása szerinti oltára, szabad a papnak saját szertartása szerint misézni más katolikus szertartás szerint szentelt oltáron, de nem a görögök antimentáján. A pápai oltárokon apostoli engedély nélkül senki se misézzen.

A misehallgatási köteleességnek eleget tesz, aki bármely katolikus szertartás szerint, szabad ég alatt vagy bármely templomban, nyilvános vagy félnyilvános vagy temetői magánkápolnában mondott misén jelen van, más magánkápolnában azonban nem, kivéve ha e kiváltság az Apostoli Szék által engedélyeztetett.

4. A misék alamizsnáiról, vagyis a misepénzekről.

Az Egyház elfogadott s jóváhagyott szokása és intézménye szerint minden, a felajánló szándékára miséző papnak szabad alamizsnát elfogadni. Valahányszor azonban egy nap többször misézik, ha az egyik misét igazság szerint kell felajánlania, a pap, kivéve karácsonykor, a másikért nem fogadhat el alamizsnát.

Sohasem szabad a misét annak a szándékára felajánlani, aki majd felajánlást fog kérni, de még nem kért, s ez utóbb adott alamizsnát a már előre felajánlott miséért megtartani. Azt hisszük, hogy e kánon bármily gondosan van szövegezve, mégsem gondol minden eshetőségre. Pl. tudom, hogy X. Y. minden esztendőben egy bizonyos napon bizonyos szándékra misét szokott mondani. Az idén nem jelentkezik, én a misét mégis elmondom. X. Y. másnap jelentkezik azzal, hogy tegnap nem tudott eljönni, tehát ma kéri a szokásos misét. Ha erre azt felelem, hogy én a misét már tegnap elvégeztem s elfogadom a ma adott alamizsnát a már tegnap kérés nélkül végzett miséért, alig hinném, hogy ezzel a 825. kánonba ütköző büntetendő cselekményt követtem volna el.

Sohasem szabad alamizsnát elfogadni a miséért, melyet a pap más címen tartozik felajánlani. Sohasem szabad ugyanazon mise felajánlásáért két alamizsnát elfogadni. Sohasem szabad alamizsnát pusztán a misemondásért, másikat ugyanazon mise felajánlásáért elfogadni, hacsak nem biztos, hogy az egyik alamizsna csak a misemondásért annak bizonyos szándékra való felajánlása nélkül adatott. Mind e rendelkezéseknek azonban büntető szankciójuk nincs, az azok ellen vétők büntetése tehát a püspök diszkrecionális joga.

Azok az alamizsnák, melyeket a hívek akár saját ajátosságukból, akár az örökösök által örökösre rótt kötelességből ajánlanak fel, *manuális stipendium*nak nevezetnek. *Ad instar manualium*nak nevezetnek azok az alapítványi misék díjai, melyek nem végezhetők el ott vagy azok által, akik az alapítótévők értelmében azokat végezni tartoznának s azért vagy a jog vagy a Szentszék engedélye alapján más papoknak adandók át, hogy azokat elvégezzék. Az alapítványok kamataiból nyert más misedíjak alapítványiaknak vagyis *alapítványi miséknek* nevezetnek.

A misedíjaktól az *üzérkedés* vagy *kereskedés* minden látszata is szigorúan tavoltartassék. Aki tehát misék kézi stipendiumait másoknak küldi, köteles azokat egészen átküldeni, hacsak a felajánló kifejezetten meg nem engedte, hogy abból valamit megtartson, vagy biztos, hogy az egyházmegyei taksán felüli összeg az ő személyére való tekintettel adatott. Az *ad instar manualium* miséknél azonban, hacsak az alapító másképp nem rendelkezett, elég az egyházmegyei manuális alamizsnát átadni, az ezen felüli összeg jogosan megtartható, ha a dús alamizsna mintegy a javadalom részét képezi. A kiváltságos oltáron végzendő misékért nem szabad nagyobb alamizsnát követelni. A kánon nem mondja ugyan, de magától értetődik, hogy a kiváltságos oltáron végzendő miséért önként fejjánlott nagyobb alamizsnát szabad elfogadni. Annyi misét kell a felajánlók szándékára végezni, ahány alamizsnát a pap elfogadott s habár annak, akit a misék elvégzése terhel, hibáján kívül az alamizsnák elvesztek, a kötelezettség nem szűnik meg. Aki e rendelkezések ellen vét, a püspöktől a bűn súlyossága szerint büntetendő, nem zárva ki a felfüggesztést vagy a javadalomtól vagy egyházi hivataltól való megfosztást, vagy ha világról van szó, a kiközösítést sem. Ha valaki bizonyos összeget ajánlott fel szentmisékre, nem állapítva meg azok számát, az a helyi szokás szerint számíttassék, hacsak nem kell jogosan azt feltételezni, hogy más szándék volt.

A megyéspüspök joga egyházmegyéjében a manuális stipendiumot amennyire lehet egyházmegyei zsinaton hozott rendelettel megállapítani s a papnak nem szabad annál nagyobb követelni; ahol nincs püspöki rendelet, megtartandó az egyházmegyei szokás. A kivett szerzetesek is, a manuális stipendiumra vonatkozólag a püspök rendelkezéséhez vagy az egyházmegyei szokáshoz kötelesek alkalmazkodni. Szabad a papnak az önként felajánlott nagyobb alamizsnát elfogadni, s hacsak a püspök el nem tiltja, a kisebbet is.

(Folyt. köv.)

A Szent István-Társulat könyvkiadványaiból különösen is figyelmébe ajánljuk kedves olvasóinknak a következőket:

Faber: Mindent Jézusért! A rég elfogyott magyar fordítás (1863-ból) után nagyon időszerű volt az új fordítás és új kiadás. Egyszerűen és világosan megmutatni a lelkiélet «mindent Jézusért» cselekvő módját, ez a könyv rendeltetése. Bármilyen szerény a szerző a könyv megítélésében, mi bizonyítjuk, hogy elsőrangú lelkikönyvet kaptunk tőle.

Dr. Schneider—Dormith: Katolikus családi nevelés c. munkája igen nagy misziót teljesít akkor, amikor látjuk a nagy járatlanságot és világosság hiányából fakadó iránytalanságot a családi nevelés terén. Művelt katolikusoknak való, akik *akarnak* katolikus családi nevelést adni gyermekeiknek. Le kellene vizsgáznia ebből minden érettségizett völegénynek és menyasszonynak.

Szunyogh X. Ferenc: Könnyes vértanúság. A türelem útja ez. Oly szükséges róla hallani, hogy megismerjük lényegét, szépségét, indítékait és lelki hasznát. Tulajdonképpen ezt kapjuk e könyvben lelkigyakorlatos formában. Nagyon jó lelkiolvasmánynak is!

P. Jánosi József S. J.: Bölcelet és valóság. A magyar jezsuita rend kiváló filozófusának tollából ismét kitűnő könyvet kapott a magyar intelligens társadalom. Érdekesítően rajzolja meg történelmi képekben a bölcelet útját, az igazság keresését, mely mindig sötét ködbe, zsákutcába került, valahányszor elhagyta az Isten útját — a valóságot. A filozófia fejlődésének, előrehaladásának legkiemelkedőbb pontjai azok a történelmi időszakok, mikor a keresztény bölcelet Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás tanításában a valósághoz való törhetetlen ragaszkodást hirdette. «Minden igazság ugyanis végső fokon a valóságban, a létben gyökerezik.» Olyan szakember kérlelhetetlen logikája ragadja meg ebben a könyvben a gondolkodó értelmet, akinek minden munkája drága kincse a bölceleti irodalomnak.

Schütz Antal: Titkok tudománya. Ugyancsak a Sz. I.-T. kiadásában megjelent vaskos (349 lap) kötet a nagy dogmatikusnak és filozófusnak időszerű értekezéseit tartalmazza a vallásról, ferences hittudományról, tomisztikáról; felel arra a kérdésre, hogy «miért nem adja meg a keresztség az eredeti épséget»; megvilágítja az Eucharistia helyét hitrendszerünkben és megmagyarázza Szűz Mária egyetemes kegyelemkövetítését. Súlyos tartalmú, értékes tanító olvasmány, melyet szívesen ajánlunk.

Hetényi Gyula: Krisztus világossága címen is nagyon értékes könyvet adott ki a Szent István-Társulat. Az Istentől futó embereket megállítani és Hozzája visszavezetni tűzte ki feladatául, amelyet ügyes, az élettel mindig kapcsolatos bölcselkedéssel, szélesszájú műveltségének kellemes technikai alkalmazásával pompásan meg is oldott. A «Krisztus világossága» a mai idők legnépszerűbb reflektora. Világítsunk vele!

Engesztelés az igazságtalanságokért.

Legjobban összetöri az ember lelkét az igazságtalanság. Vannak *sohan*, akik nem bírják el idegösszeroppanás, kétségbeesés, vagy legalább fűnek-fának panaszkodó méltatlankodás nélkül. *Kevesen* tudnak hallgatni — az Úr Jézus Pilátus előtti hallgatását utánözva — Vele való egyesülésben engesztelésként *felajánlani* a mennyei Atyának. Pedig Krisztus nagy engesztelésében a «beszédes» hallgatás is hagyott helyet a mi hallgatással-engesztelésünknek, amikor gyógyíthatatlan és jóvá nem tehető igazságtalanságok érnek bennünket. Töltsük be ezt a számunkra hagyott helyet igaz engesztelésünkkel.

Szabad az igazunkat keresnünk! Hisz az Úr is «tanúságot tenni jött az igazságról». Nem tűrte a képmutatást (farizeusok látszatjamborsága), nyíltan kimondta a zsidóknak az adófizetés kötelességét (az adópénzről szóló evangéliumi szakasz), visszakövetelte atyjának szolgálatára a templomot (a zsidó árusok kiűzésével). *Nekünk sem kell* hagyunk magunkat kizsákmányoltatni, igazságtalanul háttérbe szoríttatni, elnyomtatni. Mi is «megmondhatjuk az igazat» mindenkinek, akár alárendelt, akár felsőbbségünk az illető, *de lehet erényből hallgatnunk* olyankor, amikor az ügy csak a mi személyes ügyünk és nem lehet a mi erénygyakorlatunkból is gátszakadás, amely nemcsak a mi «igazságunkat» pusztítja el, hanem nagy kárára van a köznek vagy mások lelki békéjének, vagy nevelőhatással van azokra, akik az igazságtalanság rombolása alapján érvényesülöket szemlélik. *Különösen* olyankor viselhetjük el hallgatagon az igazságtalanságot, amikor nyilvánvaló, hogy fellépésünk, tiltakozásunk csak a magunk új kárával járna.

De ilyenkor *igazi erénygyakorlat legyen, amelyről csak a jó Isten tud*: az elszenvedett igazságtalanságokozta fájdalomunkat egyesítjük az Úr Jézus azon szenvedésével, amelyet lelkében akkor érzett, amikor Őt igazságtalanul vádolták Pilátus előtt és amikor keresztrefeszítve latrokkal látta magát egy sorban. Krisztus lelkét minél többször kell keresnünk, hogy egyesüljünk vele és megerősödjünk tőle.

Magunk soh' se legyünk igazságtalanok!

Imádkozzunk azokért, akik mások igazságtalanságától szenvednek s hogy ezt annál buzgóbban tehessük, gondoljunk a Szentlélek diktálta szavakra: «Aki kitart az igazság mellett, elnyeri azt. Az pedig eléje megy mint tisztas anyja, mint szűz menyasszony fogadja őt; táplálja őt az élet és értelem kenyérével, s itatja az üdvös bölcsesség vizével; támaszra talál benne, úgy, hogy meg nem inog, megtartja őt és meg nem szégyenül, felmagasztalja őt a társai előtt. Megnyitja száját gyülekezet közepette, betölti őt, a bölcsesség és értelem lelkével s a dicsőség ruháját adja reá! Elárasztja örömmel és ujjongással s örök hírnevet juttat neki.» (Sir. 15, 1—6.)

Oltáregyleti imádási órákon fohászkodjunk: Krisztus Király a Te országod, «az igazságosság, szeretet és béke országa» jöjjön el!

Központi.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Április 3., 4. kedd, 5., 10., 13., a közös ájtatosság napján, imádási órák napján és egy tetszésszerű napon.

Márciusban nem volt gyűlés a Központban! Helyette minden figyelmet a lelki megújulásra fordítottunk. Központi házunkban három — hivatáscsoportok szerinti — lelkigyakorlat volt. Bizonnyára a plébániai Oltáregyletek is keresték a módját annak, hogy lelkigyakorlatot tartsanak.

Azok számára, kik nem jutottak lelkigyakorlathoz, március 30-i kezdettel minden este 7 órakor, április 6-ig bezárólag, nyílt lelkigyakorlat lesz az Örökimádás templomban. A lelkigyakorlatok vezetője dr. Mátrai Gyula pápai kamarás, a Központ ügyvezető igazgatója. Április 6-án reggel 7 órakor közös áldozás.

Az Örökimádás-templom az Oltáregyesület tulajdona! Bár építéséhez hozzájárult az egész ország, legtöbbet az Oltáregyesület akkori (1902—1908) tagjai adtak építésére. Ennek a templomnak fenntartása és gondozása szent örökségünk. Azért közöljük mindig az adományokat, amelyeket az Örökimádás-templom harangjainak elektrifikálására küldöttek be oltáregyleti jötevők: a budapesti Szent Rókus plébániai Oltáregyesület egy teacst jövedelméből 100 P-t, özv. Karpula Józsefné 5 P-t, özv. Bernyó Jánosné 5 P-t, Fábri Mária 5 P-t, N. N. 5 P-t, özv. Lafrankó Károlyné 3 P-t, Holly Emma édesanyám emlékére a Mária harangra 10 P-t. Egy áldozópap 30 P-t, Glázer József 1 P-t, N. N. 1 P. Isten fizesse meg a jötevők segítségét és nagylelkűségét! Imádkozzunk értük és azért, hogy a jószágos Isten további segítséget küldjön!

Nagycsütörtököt minden oltáregyesületi tag egészen különös lelki élményként ünnepelje meg: az oltár titkát termő végtelen Szeretet akarátának megfelelően nyíljon meg a szívünk és úgy áldozzunk meg, mintha ott az utolsó vacsora termében magától az Úr Jézustól vennék a «Kenyeret» az Úr szenvedésének drága emlékét.

A feltámadási körmeneten imádságunk, örömünk és hálaadásunk legyen egy nagy Alleluja, mellyel — lélekben — betöltjük az egész világot, az Isten minden teremtményét, hogy az Úr akárhova tekint ott lássa a maga dicséretét («Alleluja» annyit jelent, mint dicsérvétek az Istent!).

Uj tagokat az oltáregyesületbe először csak jelöltnek vegyünk fel, majd bizonyos (legalább három, de hatnál nem több hónap) idő elteltével rendes taggá nyilváníttjuk (esetleg az ünnepélyes fölvetéssel, bár ez inkább csak tiszteletadás, a fő az országos törzskönyvbe a Központban IX., Üllői-út 77. való beírás).

A Központban — Örökimádás-templom Üllői-út 75—77. — mindig a hónap II. vasárnapján van a közös ájtatosság: reggel 8 órakor — pár perces beszédben — elmélkedési anyagot ad a központi ügyvezető. Utána szentmisét mond az oltáregyesület élő és elhunyt tagjaiért. A szentmise végén a Leőimádás — tekintettel a mise testületi jellegére — elmarad, ellenben a vezérkönyvben előírt 2 Miatyánkot és 2 Üdvözlégyet imádkozzák az oltáregyesület halottaiért s utána az «Áldott legyen az Isten»-nel kezdődő fohászokat mondják, ismételve az igazgató előimádkozását. *Délután 5 óra 15 perckor* van az oltáregyesületi szentbeszéd, melyen részt kell vennie annak, aki a közös ájtatosság napjára engedélyezett teljes búcsút meg akarja nyerni. A szentbeszédet ünnepélyes (hárompapos) a Jézus szentséges Nevéről (ez az oltáregyesületi ájtatosságra előírt litánia) szóló litánia követi majd áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Budapesten erre (II. vasárnap) a napra lehetőleg sehol se tegyék a helyi oltáregyesületi ájtatosságot vagy gyűlést, hogy akik akarnak a központi ájtatosságon résztvehessenek.

Neked szól ez oltáregyesületi testvér!

«A Budapesti Országos Központi Oltáregyesületnek.

Leírhatatlan az örömünk és a hálánk a küldött kegyes és bőkezű adományért, melyet küldeni kegyeskedtek a legszegényebb csiki templomnak. Hisz eddig csak egy csupasz oltár állott s minden alkalommal 16 kilométerre kellett vinni valami gyenge dolgokat, hogy lehessen misézni. Szegény hűveim nagyon hálásak és mindennap imádkoznak az Oltáregyesület minden tagjáért.

Magam pedig szentmisémbe fogla-

lom az országos Központi Oltáregyesület minden tagját s Isten áldását, békéjét kérem mindnyájokra. Milliószer fizesse meg az édes Jézus, kinek dicsőségére dolgoztak és dolgoznak. Isten fizesse!

Tekerőpatak, 1941 március hó 15.

Szeretettel köszönti

Felcsér Miklós
plébános.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Tekintetes Irodájának.

Budapest.

Mély tisztelettel értesítem, hogy a szép vélumot megkaptam. Isten fizesse meg jószágukat! Hálából három szentmisét fogok bemutatni mindazon jó lelkekért, akiknek ezen szép ajándékot köszönhetem, akiknek személyi, vagy anyagi áldozatából az létrejött.

Tass, 1941 február hó 19-én.

Kiváló tisztelettel:

Szalai Imre
plébános.

Országos Központi Oltáregyesület nagyon tisztelt Vezetőségének!

A küldött templomi tárgyakat nagy örömmel, mélységes hálánk nyilvánítása mellett fogadtuk.

Nagyon köszönjük, hogy szűkös felszerelésű templomunkat felségíteni s

22 év óta elszakadottan élő testvérek iránti velünkérzést tettekben is kegyesek voltak — soronkívül — bizonyítani.

A jó Isten fizesse és áldja meg mindazokat, akik akár szellemi, akár fizikai erővel és anyagi hozzájárulással lehetővé tették ezen értékes, szép ajándéktárgyak összehozatalát és ajándékozását.

Szentségimádási óránk végén közösen fogjuk hálánkat imáinkban leróni a szentségi Jézus színe előtt.

Mi is a havi szentségimádást rendszeren végezzük (évi örökimádás március 4.) buzgósággal és elég szép számmal.

A mi Oltáregyesületünk működése — természetesen — csak szerény falusi keretek közt mozog s inkább oltárok díszítése, évi nagytakarítások, templomi ruhák javítása, betegek felkeresése, előkészítése körül mozog, de havi szentségimádási órákban együtt vagyunk, egy célért könyörgünk — s ebben ott egymásra talál a város a faluval s hálás szeretettel gondolunk a velünk érző jötevő testvéreinkre. A nagyértékű kegyes adományt újból hálásan köszönjük s a szíves reánk gondolást jövőre nézve szeretettel kérjük.

Farkaslaka, 1941 február 16.

Oltártestvéri szeretettel és üdvözléssel:

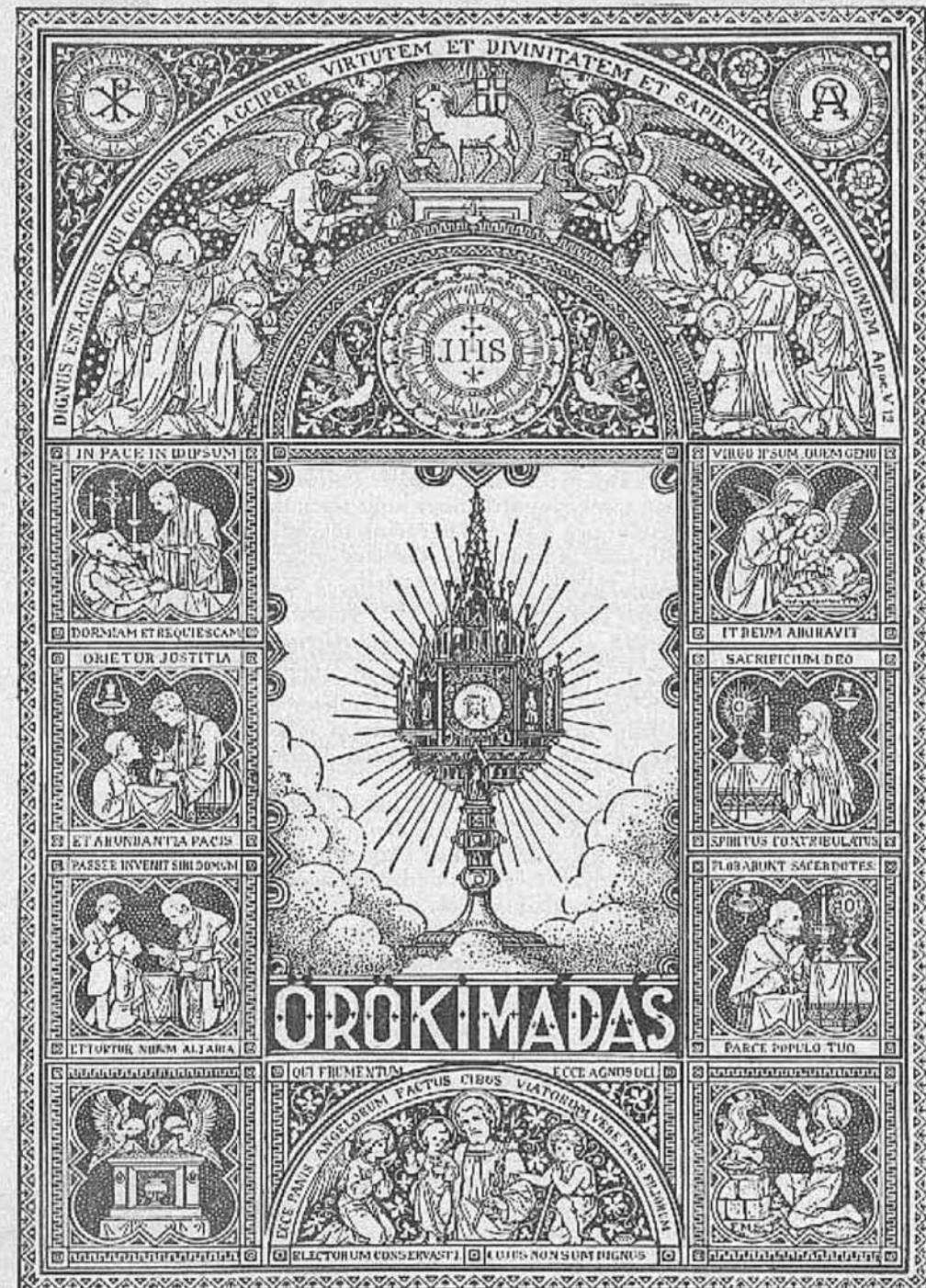
Mihály Domokos
plébános.

Első áldozóknak nem adhatunk jobb imakönyvet a kezébe «**Az isteni Gyermekebarátnál**» című eucharisztikus imakönyvnél, amely II. kiadásban, erős vászonkötésben fekete 1 P 60 fillér, fehér 2 P, fehér, képes celluloid kötésben vagy finom fekete bőrkötésben, aranymetszéssel 5 P-ért kapható Kiadóhivatalunkban Budapest, IX., Üllői-út 77.

«**Liturgikus tárgyak magyarázó jegyzéke**» címen egy füzet jelent meg az Oltáregyesület elnöknőjének kiadásában, mely az egyházi ruhák, szerek rövid, de teljesen elegendő ismertetését tartalmazza. Oltáregyesületi tagoknak nélkülözhetetlen hasznos szolgálatot tehet. Ára 50 fillér. Kapható az Oltáregyesület központi irodájában Budapest, IX., Üllői-út 77.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Reparáció! — Galler Géza: Béke. — Sebestyén Ilona: Fölajánlás Máriához. Májusi dal. — Dezső István: A templom az én földi mennyországom. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — Központi: Imaszándékunk: Az igazságosság diadala. — Oltáregyesületi élet.

REPARÁCIÓ!

Május 2-án van az Engesztelő Szűz Mária — Mária Reparatrix ünnepe.

Ez a nap mindig magasba emelt: a *«tökéletesebbet az engesztelésben is!»* juttatja eszünkbe. Jobban törekedni arra, hogy amit teszünk az engesztelés terén, az tökéletes legyen és aztán még a tökéletességeink tökéletlenségének is keressük meg az orvosságát azzal, hogy a Szűzanya tökéletes engesztelésével — amellyel Fia megváltói áldozatával egyesülésben engesztelt — egyesülésben teljesítsük szentségimádásainkat, szentáldozásainkat, kötelességeinket és önkéntes szeretetszolgálatainkat.

Szentséges Jézus! Hogyan lehetek máriás engesztelő? Úgy, hogy Anyám szívének hűségével gondolsz Reám! Úgy, hogy állandóan gondod van jelenlétemre. Úgy, hogy minden templom megpillantása jelenlétemet fellelő boldogságod! Úgy, hogy lélekben a soha nem látott templomokat is körüljáród és lélekben mindenütt meglátogatsz, imádsz és szeretsz, mintha Mária volnál!

És a szentáldozás?

Szentáldozásaidhoz hívd meg Szűzanyámat! Óhajtsd a lelkedbe Mária lelkületét, vágyát, szeretetét, Irántam való minden gyengédségét és mikor szinte beteltél mindezekkel, akkor nyisd szét lelked kárpitjait, és szólalj meg: *«Jöjj be ó Uram Jézus! Jöjj, itt Mária anyai szívének minden gyengédsége vár! Jöjj és pihenj meg itt! Jöjj és felejtse el a megbántásokat, melyekben a világ folyton részesít! Jöjj és maradj nálam soká! Légy az én életem élete: lelkem virágainak napja, kegyelem harmatja, illatuk árja vegyen körül és legyen bennem minden a Tiéd!*

Kötelességeinket úgy végezzük el, *ahogy Mária végezné a helyünkben!* Gondolhatjuk, milyen tökéletes volt minden, amit Mária tett. Tökéletesen érdemszerző volt minden kötelességteljesítése, mert malasztal teljes volt, aki tette és *«az Úr szolgálóleánya»* mindent tökéletes engedelmisséggel teljesített, mindenben *«az Úr szolgálóleánya»* volt. Nekünk is gondunk legyen reá, hogy a kegyelem ne hiányozzék lelkünkben (gyónás — tökéletes bánat az eszközei) és a tőlünk telhető legjobban tegyük, amit teszünk!

A nem kötelező úgynevezett *szeretetszolgálatokban* vagy erénygyakorlatokban ne magunkat keressük, hanem az Úr Jézusért tegyük egészen, önfeledten és önmagunkat elrejtően, *«hogy az emberek — lássák cselekedeteiteket — (ne titeket!) és dicsőítsék Atyátokat, ki a mennyekben vagyon!»*

Ez lesz a Máriás engesztelés! Ez lesz igazi reparáció!

Mátrai Gyula dr.

ÖRÖKIMÁDÁS

BÉKE.

Vad gyűlöletet nem ismerem én,
örök szeretet a szívem éke —
ami másnak vágy, az nekem remény,
mert hű barátom a csendes béke.

Ha erőszakkal belémköt a dac,
már azt kell hinnem, nyugalom vége,
de te józan ész győzelmet aratsz
s fellángol tisztán a meghitt béke.

Egyszer nekem is, ha megöregszem
meglesz életem legszebb emléke...
én az indulat ellen törekszem,
mert szívemben a krisztusi béke.

Galler Géza.

FÖLAJÁNLÁS MÁRIÁHOZ.

Szívem gyönyörrel telik
el azon szent gondolatától,
hogy én a Tied vagyok
s kiválasztott gyermekeid
sorába tartozom s ezért
örömmel sietek, Anyám,
oltárod zsámolyához,
hogy ott letegyem
fölajánlásomat, mellyel
szolgálatodba szegődtem.
Fogadd kegyesen, Anyám,
gyermeki hódolatomat
s én felajánlom Neked
minden gondolatomat,
szívemet s egész életemet.

Ó édes Szűzanyám,
szentséges lábad elé
borulva alázatos kéréssel
ostromlom anyai szívedet.
Hallgasd meg gyermekedet
most és mindenkoron.
Dicsőséged égi trónjáról
nézz le reám s végy
édesanyai gondjaidba,
hathatós oltalmadba.
Fejezd be megkezdett
művedet s nyerd meg
nekem Jézustól a kegyelmet,
hogy mindig csak Neked,
és Szent Fiadnak szolgáljak.

A Te Szeplőtelen Szívedbe
teszem le minden örömömet,
szenvédeimet s reményemet.
Légy örömöm a szomorúság
idején, nyugalom az élet
viharaiban, védőpajzsom
küzdemeimben, tanácsadóm
minden munkámban. Légy
kegyes e világéletemben, de
különösen el ne hagj engem
halálomnak óráján, hogy
szerencsés legyek Veled
együtt, a Te anyai Szíveden
örvendeni az örökkétartó
boldogságnak. Amen.

Sebestyén Ilona.

A templom: az én földi mennyországom.

Sokszor hallhatjuk azt az ellenvetést: Mit ad nekem a templom? Mi hasznom van abból, ha templomba megyek? A templom nem kenyéradó hely. Menjenek oda azok, akik ráérnek.

Ezekre a rövidlátó, anyagiasság lélekből fakadó gondolatokra szeretnék válaszolni az alábbiakban.

Én nemcsak jó helynek, szent helynek, de tulajdonképeni értelemben is, földi mennyországomnak tartom a templomot.

Meg is mondom, hogy miért?

A mennyország a boldog lelkek örök hazája. Itt élnek a lelkek Isten jelenlétében és az ő végtelen szeretetében. Az a kimondhatatlan örömük, hogy: 1. látják az Istent és 2. Vele elválaszthatatlanul egyesülnek szeretetükkel.

Nekünk, az örök élet vándorainak, igaz, hogy csak kezdetlegesen és tökéletlenül, de ugyanezt adja meg a templom: 1. Isten színe elé vezet, hogy lássuk Őt szent hitünkkel; 2. rásegít Isten szolgálatára, hogy Vele szeretetben egyesülhessünk és Tőle soha el ne szakadjunk.

I. A templom Isten látására vezet.

1. A mindenütt jelenlévő Isten földi szentélyét tárja föl előtttem és rámutat az Istenháznak oltárán trónoló fönséges Úrra, akit láthatatlanul az ég angyalai és szentjei imádnak, és erre az imádásra hívnak minden embert, engem is.

2. Az Isten házában minden Isten imádsására és dicsőítésére való, — még a templomba jövő ember is.

3. Az Istenházában nemcsak jelenlétét és hozzánk való szeretetét mutatja meg a Mindenható, de a jóságát is érezteti mindenkivel, — velem is.

4. Az Isten legnagyobb jósága az, hogy magához emeli és azután magához hasonlóvá teszi a gyarló, bűnös embert.

5. Magához emeli úgy, hogy természetfölötti életet ad neki — és gyermekének fogadja. A természetes emberből új teremtmény: Isten gyermeke lesz. Ennek az a földi hivatása, hogy Istenben, Istenért és Istennek éljen — az Isten akarata és tetszése szerint.

6. Minden katolikus embernek újjá kell születnie a Szentlélekben és istengyermeki életet kell élnie a világban. Az én kötelességem is az, hogy Istennek szolgálva, hordozzam és megdicsőítsem Istent testemben-lelkemben, egész életemben.

7. A természetfölötti léttel vele jár, hogy én istengyermeki szemmel nézek, értékelek és becsülök mindent, ami van. Istent, embertársamat, a világot és annak különféle bajait, testemet-lelkemet, életemet, munkámat, szenvedésemet, küzdelmeimet a mulandó és örök élet minden tartozékát.

8. Istengyermeki öntudatommal tudok majd Istenben élni, mozogni és lenni, vagyis: az Isten jelenlétének és szentségének meggyőződése átjárja egész életemet, teljes valómat — és Isten gyermekéhez méltó életre készítet.

9. Istenszeretet. Azért Istenhez a szeretetben lehetek hasonlóvá. Szeretem Istent, mert gyermeke vagyok. Isten szavát hódoló tisztelettel fogadom és minden parancsának készséges örömmel engedelmeskedem. «Aki engem szeret, az én parancsaimat megtartja» — mondja Isteni Üdvözítőnk.

10. Az Isten gyermekei testvéri szent közösségben: Krisztus Anyaszentegyházában élnek. Bárhol legyenek is, mindig átfog ez a szentcsaládi légkör. Testvéreim a mennyi szentek, a szenvedő lelkek, de a földön küszködő embertársaim

is. A szeretet fűz mindannyiunkat Istenhez és egymáshoz, és a főparancsolatnak — a jóságos szeretetnek — édes köteleességteljesítése teszi boldoggá életünket.

11. Az isteni szeretet templomi oltára, a szeretet krisztusi Anyaszentegyháza, a végtelen szeretet kiáradása: a lelkekért, az Isten képmásává újjáteremtett Isten gyermekeiért van. A halhatatlan lélek nem lehet torz, nem maradhat rút, annak Isten szépségeibe kell öltöznie. Oltár legyen az is, szent lakóhelye az isteni Fölségnek. Valóban azzá is lesz, mikor a megszentelő kegyelemmel ragyogó lelkemben él és uralkodik a Királyok Királya. «Nem tudjátok-e, hogy a Szentlélek temploma vagytok és az Isten lelke lakik bennetek?» — kérdi tőlünk az apostol.

* * *

Mire jó, ha hittemmel látom az Istent? Tudom, hogy nemcsak a templomban van jelen, de ott van mindenütt — még az én kis otthonomban és a munkahelyemen is. Mégpedig isteni tudásával, hatalmával és jóságos szeretetével is. Szabad-e akkor lanyhán, kelletlenül dolgoznom, bajaimban félnem vagy csüggednem? — A természet szép világában is az ő szerető gondoskodása szól hozzám. A mindennapi falat kenyérben hány embernek munkáját, fáradságát és áldozatos szeretetét adja nekem. Lehetek-e fásult, közömbös vagy hálátlan iránta? — Felebarátom lelkében is Őt vegyem észre. A lelkek lángoló szerelmesét, aki nem nyugszik addig, míg mindegyiket vissza nem viszi Atyjához és meg nem szenteli valamennyit. Én meg mit tehetnék testvéreim boldogulásáért, életének megszenteléséért? — A magam lelkében is kutassak Jézus után: ott lakik-e, hogyan érzi magát? Milyen is a lelkem tulajdonképeni állapota? Tudok és akarok-e Jézusomnak örömet szerezni?

Az élő hit Istent látó szeme minket is azzal a meggyőződéssel és boldogító öntudattal tölt el, mint amiről egyik nagy apostoli emberünk tett tanúságot az Őt ünneplő közönség előtt: «Uram, ki sem mondhatom, micsoda öröm és boldogság dolgozni, küzdeni és a jóért szenvedni abban a szent meggyőződésben, hogy fölöttem van a gondviselő Isten, velem van a segítő Isten és bennem van a boldogító Isten!»

Próbáld meg, testvérem, micsoda haszna lesz ennek a te életedben. És ha öntudatosan és buzgón gyakorlod, elismered majd azt is, hogy: «a templom igazán a mi földi mennyországunk».

Dezső István.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus eucharisticum.)

(Folytatás.)

Feltételezzük, hogy a felajánló csak a misének az ő szándékaira való felajánlását kéri, ha azonban kifejezetten bizonyos körülmények betartását kérte, a pap elfogadva az alamizsnát, köteles a felajánló akaratát teljesíteni. Ha a felajánló kifejezetten előírta a mise idejét, a misét feltétlenül abban az időben kell végezni, ha ellenben időt nem kötött ki, úgy a sürgős ügyért felajánlandó misét minél előbb, más esetekben a misék kisebb-nagyobb száma szerint rövid időn belül kell elvégezni; ha pedig a felajánló kifejezetten rábízta a papra, akkor végezheti, amikor tetszik, de *senkinek sem szabad annyi misét vállalni, amennyit egy év alatt el nem végezhet*. Azokban a templomokban, ahol a hívek különös ájtatossága folytán annyi misealamizsna folyik össze, hogy az összes miséket nem végezhetik

el kellő időben, a hívek feltűnő helyen kifüggesztett hirdetményrel figyelmeztetendő, hogy a misék vagy ott vagy másutt fognak végeztetni.

Akinek mások által végzendő miséi vannak, azokat minél előbb ossza szét s minden év végén köteles a még el nem végzett miséket püspökének átadni; az azok elvégzésére kötelező idő attól a naptól kezdve számít, amelyen az a pap, aki végezni fogja, azokat átvette. Az ad instar manualium miséknél a kötelezettség azokat a püspöknek átadni, annak az évnek végétől számít, amelyben azokat el kellett volna végezni; a manualisoknál az elvállalás napjától számított év után. Akinek miséi vannak, melyekről szabadon rendelkezhet, bármely papnak kioszthatja azokat, akiről tudja, hogy kifogástalan vagy akit püspökének bizonyítványa ajánl. Aki a hívektől kapott vagy bármi módon reábizott miséket másnak adja át elvégzésre, addig tartozik felelősséggel míg attól az elvállalt kötelezettségről s az átvett stipendiumról nyugtát nem kapott.

A misék kötelezettségei betöltése felett való felügyelet joga és kötelessége világiak templomaiban a megyéspüspököt, szerzetesek templomaiban azok előjáróit illeti. Mindazon, akár világiak, akár szerzetesek templomai igazgatóinak, amelyekben miselamizsnákat elfogadni szokás, legyen külön könyvük, melybe az elfogadott misék számát, szándékát, alamizsnáját is elvégzését pontosan feljegyezzék. A püspökök kötelesek a könyveket évenként vagy maguk vagy más által felülvizsgálni. A megyéspüspökök és szerzetes előjárók, akik saját alattvalóiknak és másoknak miséket elvégzésre küldenek, kapott miséket alamizsnáikkal azonnal sorrendben jegyezzék könyveikbe s gondoskodjanak, hogy azok minél előbb elvégeztessenek. Sőt minden pap akár világi, akár szerzetes, köteles pontosan feljegyezni, ami miseinciókat kapott s amelyeknek eleget tett.

Ha a kegyes alapítványok jóvedelmének csökkenése vagy más ok folytán a terhek végzése lehetetlenné vált is, a mise *reductio egyedül az Apostoli Széknek* van fenntartva. Az alapítványi misék *reductio*ja nem terjed ki más misékre, a kegyes alapítványok *reductio*jának általános engedélye pedig úgy értendő, hogy az engedélyes inkább más terheket redukáljon, mint a miséket. (Folyt. köv.)

MÁJUSI DAL.

Öröm és boldogság szálljon e napon,

A szeretet dala zengjen ajkamon.

Üdvözlég Mária, üdvözlég Szent Szűz,

Kihez a gyermeki szeretet s hűség fűz.

Vedd Anyám szívemnek mély hódolatát.

Füzérbe kötöttem, amit a szép május ad.

Te az égi kertnek legszebb szűz virága,

Ő üdvözlég Krisztus Jézusnak szűz Anyája.

Add, hogy egész életem egy szép dal legyen,

Ajkam mindig csak Rólad zengjen.

Üdvözlég, ó Te áldott, az Úr van veled.

Gyógyítsd meg, Anyám, a szívsebemet. Sebestyén Ilona.

IMASZÁNDÉKUNK

Az igazságosság diadala.

Történelmi eseményeknek vagyunk tanúi. Amire senki se gondolt, amit senki sem álmódott, bekövetkezett: miénk a Bácska. A szerbekkel ezekről való lemondás árán örök barátsági szerződést kötöttünk és mégis ők jöttek bombázni Szegedet, Pécsét. Provokáltak bennünket és visszafoglaltuk tőlük azt, ami az ezeréves Magyarország testéhez tartozott, amit ők 22 éven át minden jogcím nélkül bitoroltak. Ők indították a francia szabadkőműves «Keleti Nagypáholy» parancsára 1914-ben a világháborút. Most a szabadkőművességnek otthont adó Franciaországból, és a «jugoszláv államból» is kicsi Szerbia lett, amely a győzők kegyeitől várhatja csak a jövő élete lehetőségeit. Nem csodálatos-e ez? Nem kell-e hálával gondolnunk az igazságot tevő mindenható Istenre? Nem kell-e a hálaadás örömeiben lelki megbizonyosodásunk minden erejével kiáltanunk: *«Igazságos az Úr, a mi Istenünk és nincs igazságtalanság benne»*. Zsolt. 91, 16. *«Nem hagyja az Úr, hogy a gonoszság jogára uralkodjék az igazak osztályrészén»*. Zsolt. 124, 3. *«Népének az Úr igazságot szerez, és szolgálóit könyörület»*. Zsolt. 134, 14. *«Igazságos vagy Úram és ítélteled igaz»*. Zsolt. 118, 137. *«Naponként hétszer mondok dicséretet néked ítélteledért»*. Zsolt. 118, 37. *«Te vagy az Isten! Te művelsz csodákat, megmutattad a népeknek hatalmadat!»* Zsolt. 76, 15.

Amikor a történelmi síkon így érvényesült az igazság, nem kell-e annak érvényesülésére számítanunk minden más vonalon is? Nem kell-e — igen nagy bizalmat merítve a történelemből — buzgón imádkoznunk az igazság diadaláért más téren is? Minden reményünk megvan reá, hogy nem lesz hiába az imánk. Hisz «könyörületes az Úr és irgalmas!» Amit — szemünk láttára — megkezdett, be is fogja fejezni. Aki egyik dologban így járt el, másokban is hasonlóképp fog cselekedni. Ha visszaadta azt, amit az emberek elraboltak, vissza tudja adni azt is, amit az ördög vesz el tőlünk. A lelki világunkban is oly sokszor érzünk csonkaságot, hiányt, kifosztottságot. Imádkozzunk bizalommal, könyörgjünk kitartóan és nem leszen hiába. Isten ereje belénk száll és visszafoglaljuk, ami elveszett, békében birtokoljuk az Isten országának minket illető részét. Lelki egyensúlyhoz, békéhez, örömhöz mindenkinek joga van. Ha vannak is küzdelmek, melyeket végig kell harcolnunk, az Úr diadalra viszi a lelkiharcainkat is az igazságosság mértéke szerint.

Amikor oltáregyleti imádási órákon ott térdelünk Ő szent Fölsége előtt, ébreszszünk magunkban határtalan bizalmat, fakadjanak fehéren izzó lelkünkbelől egészen tiszta lángok, amelyeknek nem állhat ellen a bennünket szerető Isten és így könyörögjünk azért, hogy menjen előttünk a hatalma tovább az ezeréves határokon és bent a szívünkben is készítse el az Ő sértetlen, egészen az Ő uralma alatt álló országát: hazánkban «tökéletes népet», e népben tiszta, Neki tetsző új szívet.

Pátronánk virágos gyönyörű hónapjában legyen virágoskertté az egész régi Mária-országa, amelyben a hit, a hála, a szeretet és hűség virágai teremnek és dicsőségére válnak nemcsak a történelemnek, de értékei lesznek az örökkévalóságnak is.

VATÉLJES • BÜCSÜKAR

Az Oltáregyesület tagjai májusban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 1., 2., 17. (Szent Paskál, a szentségi társulatok védőszentje!), 22., az imádási óra és a havi gyűlés napján (ha szentmisén és oltáregyleti prédikáción résztvesznek), a hónapnak egy szabadon választott napján.

Becsüljük meg ezeket a kimondhatatlan értékű lehetőségeket!

Központi

OLTÁREGYLETI ÉLET

Lelkigyakorlataink minden két hétben voltak az Oltáregyesület központi házában a reparatrix kongregációs csoportoknak. Minden csoport megközelítette a százas létszámot, kettő pedig felül is múlt. Az Örökimádás-templomban, a kongregációs csoportba nem tartozó oltáregyleti tagok számára tartott lelkigyakorlatot befejező Virágvasárnapon 1350-en járultak a szentáldozáshoz. Mennyi lelki megújulás, béke, öröm ez a lelkeknek és milyen vigasztalás, engesztelés a szentségi Úr Jézusnak!

Feltámadási körmenetünkön, melyet az idén bent tartottunk meg a templomban, ombrellót használtunk. Aranybrokát anyagból készült, derékszőg alatt megtört aranyosnyelű, a szélén függönyökkel és rojtokkal, a tetején kereszttel díszített ernyő ez, amelyet egy ember tarthat az Oltáriszentséget vivő pap fölött. Külföldön ezt igen gyakran használják (valahányszor templomban bent viszik az Oltáriszentséget egyik oltártól a másikhoz, vagy nagycsüdtörtökön cibóriumban betegekhez), nálunk eléggé ismeretlen, pedig nagyon szép és ügyes a használata. Örülünk, hogy ez is van az Oltáregyesület központi templomában, az Örökimádásban.

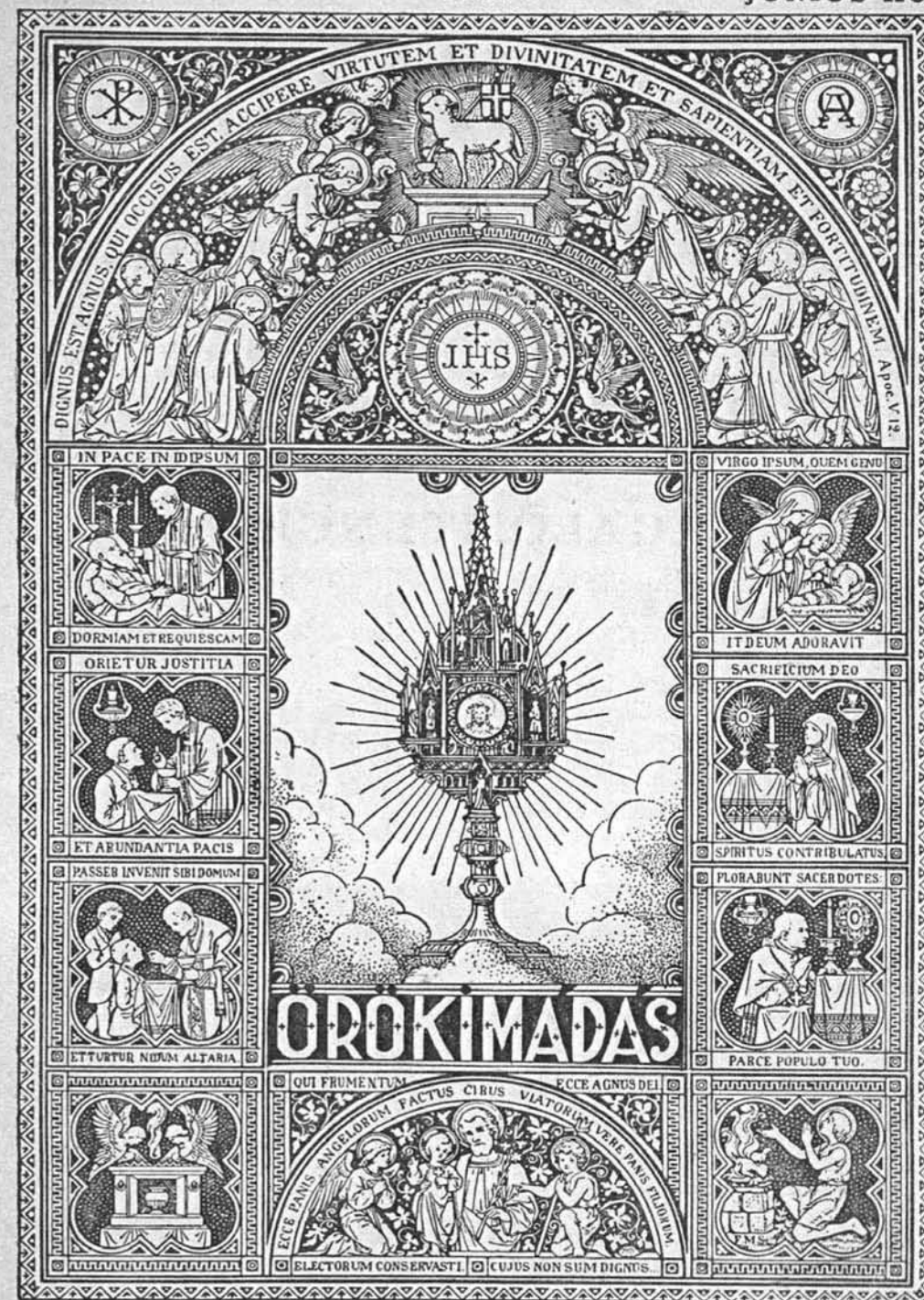
Segítetek hálát adni! Márciusi számunkban arra kértem az Oltáregyesület tagjait, hogy imádkozzanak egy olyan jótévőért, aki az Örökimádás Szent József harangjának villanygépét egymaga megvenné. Ezt a kérésünket teljesítették az oltáregyesületi tagok, mert megérkezett imádságaik gyümölcse: Az oltáregyesületi lelkigyakorlatok alatt megjelent az ügyvezető-igazgatónál N. N. és leolvasott neki 1000 (ezer) P-t a jelzett célra azzal a megjegyzéssel, hogy imádkozunk egy szándékára és reméli, hogy a még szükséges 600 P-t is hozni tudja. Igen nagy az örömünk, nem annyira a pénz, mint inkább az imádság sikere fölött és a nagylelkű névtelen adakozó szerénysége és igazán nagyszerű áldozatkészsége fölött. «Ajunkról zengjen ének minden jószág Kútfejének!» Egyesüljünk a hálaadásban és hálánk kifejezésére foglaljuk imáinkba az adakozó szándékát is! Ez a jótévő a legboldogabb, mert az ő keze abban a harangozógépben lesz megörökítve, amely az Oltáriszentséggel adandó áldásra és a nagy ünnepekre szólaltatja meg a tizenkétmázsás Szent József-harangunkat. Isten fizesse meg az adományt és az azt kieszköző imákat! Továbbra is legyen fenntartás nélküli, egészen tökéletes a bizodalunk!

Adományok harangjaink elektrifikálására. N. N. 200 P, a dombegyházi Oltáregyesület gyűjtése 104 P, A Bpest-Svábhegyi Oe. gyűjtése 15 P, egy betegtől 5 P, egy jószándékra 10 P, N. N. 1 P, egy oe. tag 5 P, özv. Bokor Sándorné 4 P, N. N. eddigi 200 P-s adományához, a «Mária» harangra újabb 100 P. Istennek adják testvéreink ez adományokat, Ő nem marad adósuk, mert «a nagylelkűségben nem hagyja magát felülmúlni». Adományokat továbbra is szívesen fogadunk e célra, mert a számlában több «apró» új tétel is van, ami a gépek árán felül van, pl. 352 márka a harangnyelvkapó szerkezet (amely elállításkor a harang kongását akadályozza meg), szerelési költség 285 Rm, szállítás Wienig 60 Rm, a montőr utazása 40 Rm, azonkívül lakása és kosztja itt tartózkodása alatt és (ezt magyar cég készíti!) a szükséges vezetékek és átalakítások 1000 P körül.

Felvétel a kőszegi és budatétényi missziósházakba. Az Isteni Ige Társasága missziós szerzetesrend ezen két missziósházába felvételt nyerhetnek a gimnáziumnak mind a nyolc osztályára olyan jó, jól tanuló és egészséges fiúk, akik az Isteni Ige Társaságában hithirdető papok akarnak lenni. — *Erettségi bizonyítvánnyal* jelentkezők azonnal a rend noviciátusába nyerhetnek felvételt. — A felvételre vonatkozólag bővebb felvilágosítást nyújt a

Szent Imre Missziós Szeminárium házfőnöksége, Kőszeg.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Irgalomtenger. — Gálosyné Ottlik Myra: Szíved megvigasztal. — Kolossváry Dezsőné: Repüljünk. — Dezső István: A templom az én földi mennyországom. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — Központi: Imaszándékunk: A Szentséges Szív megértése. — Oltáregyesületi élet.

IRGALOMTENGER

a Szentséges Szív! És ennek a Tengernek folytonos «dagályára» van szükség, hogy fennmaradjon a világ!

Borzasztóan lecsúsztunk! Neszmélyen — kint az újhegyi dülő szakadékaik felé — megindult a föld: kb. 4—5 hold csúszott el helyéről; szőlőtőkék, fák, bokrok, vetések útrakeltek, eltávolodtak egymástól, kb. száz méternyire lecsúsztak. Miért? Mert agyagrétegen állottak és a nedvesség behatolt a rétegig, mely nem engedte át, hanem sikamlóssá lett tőle és nem tudta tovább hordozni a terhet — a termőföldet, hanem inkább kibújt alóla, elengedte és most nyálkás, szürke agyagsebekkel éktelenkedik az újhegyi gödör partja.

Hasonló lecsúszásokról olvasunk az ujságban is.

De az emberiség világszemlélete, vallásossága, élete is hasonló csuszamlást mutat, hasonló alapon. Ott is a semmittevés «szürke agyaga» az, amely nem engedi át magán a «nedvességet» és sikamlóssá válik tőle, nem bír többé el terhet, lecsúsztatja magáról és egészen «szakadozott» képet mutat. Csak a felszínen marad a mostani ember vallásos élete: odavetettségek össze nem kapaszkodó rétegződése miatt csúszik a régi kompakt szellem helyébe a szétesés mindent feláldozó szelleme: én nem, miért én tenném csak, mások is csak önmagukat keresik és vágyaikért eladnak meggyőződést, elveket, «hazát», vallásos életet, mindent, amiről pár évtized előtt lemondani bűn és becstelenség volt. Az ok: elnyálkásodtak a tartóalapok: hit és hazafiság, lelkiismeret és jellem. A valóságok helyébe látszatok léptek. Előttünk hitté lépett elő az önzés, belekapaszkodva a hazafiságba, lelkiismeretességbe — ahol még egyáltalában létezik —, kiforgatva a jellemet, paradicsomot ígérve a siralomvölgyének, a látszatok lidércfényével. És sokan megindultak és csúsznak, mint a neszmélyi hegyek a szakadékok felé és a csuszamlásos mezők mutogatják sebeiket: a békétlenség és boldogtalanság sebei ezek!

A velencei lagunák árapályi szörnyű képe jut eszünkbe. Hogy festenek a tenger apályakor! Csúnya, útlatos a csúszós, sárga agyagfoltos lagunavilág!

ÖRÖKIMÁDÁS

Szinte fölötté él a kiáltás a tenger vize után, amely eltakarja rútságát, lemossa gyalázatát, a sok szennyet eltakarja.

Jézus Szívének irgalomtengerárja kell a világnak is, hogy megmentse attól, hogy szegényébe belepusztuljon. Ezután az Irgalomtenger után kiált a csuszamlások és szegényfoltok fölött szemlét tartó lélek: Jézus Szentséges Szíve, az «irgalom és jóság» tengere könyörülj rajtunk és az egész világon!

Mátrai Gyula dr.

SZÍVED MEGVIGASZTAL.

Irta: Gálosyné Ottlik Myra.

E n g e d d ! hogy, bárha önmagamba nézek,
Ezernyi fáradt, bús, esendő folt vár
Kutató szememre s bár elragad az ár
Gránitot, földet ... **E n g e d d !** mégse féljek!

Pusztulás, bűn, halál ül a Földön,
Aki jött, annak mind: mennie kell.
Dermedt halottá lesz, aki ma énekel,
Vetések fölé ömlik vízőzön.

E n g e d d ! hogy mégse! mégse féljek!
T u d j a m : törvény ül a zűrzavar fölött
S a Halál fölött is, Isten őrködött ...
Te Jézusom! És értem lüktet a Szíved !

REPÜLJÜNK.

Repüljünk a sasokkal,
Lebegtessük lelkünk szárnyait.
Versenyezzünk minél magasabbra,
Kutassuk a mennybolt mélységeit.

Ne legyen lepkeszárnyunk,
Amely lehull erőtlenül,
Lelkünk fel a csillagokhoz
Reménységgel menekül.

Ne legyen lepkeszárnyunk,
Hogy boldogan mondhassa szánk,
A repeső, a vakmerő szót:

Itt vagyunk, Atyánk!

Kolossváry Dezsőné.

A templom: az én földi mennyországom.

II.

Vakon születettnek micsoda új világot jelenthet a szemében fölcillámló első fénysugár és a működni kezdő látóképesség! Mily boldogságtól sugározhatik a szeme, ha rátekint az Úristen csodás szép természetvilágára, annak ezernyi változatos pompájára és kezdi megismerni az Isten jóságát és szeretetét. Hiszen eddig erről csak halvány sejtelve lehetett, de azt elgondolni, megérteni nem tudta. Hogyne lenne tehát boldog, amikor most látja is, érti is — és ezt a szép világot Istenben a magáénak ismeri.

Ha ilyen benső és örömdetes átváltozást jelent a testnek látó szeme: mi lehet akkor a látó és szemlélő lélekkel, ha az az égi fény mellett megtanul nézni és értékelni minden külső és belső, látható és láthatatlan, természetes és természetfölötti, mulandó és örök dolgot. A lélek látó szeme: az isteni kegyelemmel működő isteni hit. Nemcsak világít, de erősít is. Bevilágítja földi és örök életemet, de erősíti is testemet-lelkemet és minden porcikámat Istennek és az örök életnek szent szolgálatára.

Ennek az égi fényt, lelki erőt, boldog örömet árasztó szent hitnek is közvetítője: a templom, az Isten háza.

II. A templom Isten szolgálatára és szeretetére segít.

1. Isten gyermekévé tesz a *keresztség szentségében*. Ekkor lelkem megtisztul az eredeti bűntől (és a keresztség előtt elkövetett minden egyéb bűntől is). Természetfölötti életre születek és a mennyország örököse leszek. A legdrágább lelki kincset és erőt: a megszentelő malasztot és azzal együtt az isteni erények (hit, remény, szeretet) és az erkölcsi erények (okosság, igazságosság, mértékletesség, erősség) csiráit kapja lelkem az Istentől, hogy Hozzá hasonló és méltó legyek.

2. Az Isten gyermekeinek kötelességeire tanít a *szentbeszédben*. Isten és felebarátunk szeretetére, önmagunk megbecsülésére, méltóságunk szerinti szent életre buzdít *közös imáiban*. Erre az életre és annak küzdelmeire erősít, a test, világ és az ördög kísértéseinek legyőzésére felvértez és egyben a krisztusi élet apostolává avat: a *bérmálás szentségében*.

3. Jézus társaságát kedveltem meg velem, amikor különféle ájtatosságokkal és egész napon át nyitva hagyott kapuival folyton sürgeti, hogy gyakran látogassam meg az *Oltáriszentséget*, a templomunkban érettünk élő, isteni Üdvözítőt. Menjek Hozzá bizalommal, szeretettel és társalogjak Vele bensőséggel, áhítattal. Beszéljem meg vele minden ügyemet, kérjem ki tanácsát minden fontosabb dolgomra. Ne idegennek, hanem lelkem legjobb Barátjának tartsam Jézusomat. Így tanulok Tőle, buzdulok szent példáján és kérem segítő, áldó, szent kegyelmét. A *szentmise* imádságaiban, följajlásában és áldozatában a szent áhítat kegyelmével támogat, hogy mindig ott legyek Jézusom mellett, Neki éljek, Neki haljak és Övé lehessen mindenkor. — A *szentáldozásban* Jézusunknak örök életet adó szent testét és vérényt nyújtja nekem, hogy testemet és lelkemet megerősítse és megőrizze az örök életre: és én Jézussal és Jézusért éljek.

4. A végtelen Szentség megkönyörül a bűnösön, szent életre hívja, bűnbánatra segít és őszinte gyónás után megbocsátja a bűneiket, megtisztítja és megszenteli a lelket a *bűnbánat szentségében*. Hány millió és millió lélek nyugalomát, elvesztett szépségét, érdemét és buzgóságát szerezte vissza az önmagába-

szállásra és bűnbánatra hangoló szent hely! Hány lelki halott föltámasztásának örvendhetett az Istenháza és vele a mennyország, amikor látta a gyóntatószék irgalmas diadalát.

5. A nagybeteg részére is a templom tartogatja az orvosságot. A szent olajat őrzi tisztelettel, de mindjárt nyújtja is, hogy a pap idejében elláthassa a beteget Isten kegyelmével. A *betegek szentsége* testileg-lelkileg segíti a szenvedő embert. Bűnének utolsó maradványait is letörli lelkéről, lelki békét ad neki, testi bajait is enyhíti, sőt még az egészségét is visszaadja, ha az lelkének javára válik. Halál előtt erősíti és vigasztalja a lelki harcban — és boldog halálra készíti elő. Szenvető testvéreink igazi jótevője, a mennyország előkészítője: az utolsó kenet szentsége.

6. Az *egyházirend szentségében* kap Krisztus Egyháza új apostolokat és lelkipásztorokat. Számokkal kifejezhetetlen az a sok jó, amit a lelkek tanítása, segítése, megszentelése és örök boldogsága érdekében tesznek az Úr Jézus papjai a világ minden részében. A templomban szentelik föl őket, ott kapják a papi hatalmat is az isteni ige hirdetésére, a szentmise bemutatására és a szentségek kiszolgáltatására, hogy a lelkeket megszentelhessek. — Az Anyaszentegyház szerzetesei is a templomban esküsznek örök hűséget Jézusnak, hogy az evangéliumi tanácsokat (engedelmesség, szűzesség, szegénység) megtartják, tökéletes életre törekcsenek és szóval, példával, imádságukkal segítői és apostolai lesznek Krisztus ügyének. Csak Isten a megmondhatója: mennyi könnyet töröltek le a szerzetesek kórházaikban, hány lelket mentettek meg a missziók árvaházaiban, szegényotthonaiban, a poklostelepeken stb. És hányat segítettek a krisztusi és tökéletes életre, a papi és szerzetesi hivatásra és örök boldogságra. A mennyei szentek bizonyára mindig boldog örömmel tekintenek a templomra, mert ott nevelődnek az ifjú szentek, de azok tanítómesterei a lelkekért életüket föláldozó hitvalló hősök és vértanúk is.

7. A család és vele együtt az egész emberi társadalom is igen sokat köszönhet a templomnak. Ott veszik föl a *házasság szentségét* az élettársak. Ott kapják meg Isten kegyelmét egész életükre, hivatásukra, önmagukra és családjukra. Ezt a nagy szentséget nem hiába szolgáltatja ki szép szertartásokkal az Egyház. 1. Kérni az Isten áldását buzgó imádsággal; 2. Isten szeretetében gyarapodni és erősödni folytonosan; 3. egymást szeretni, becsülni, Istenhez és egymáshoz hűnek lenni; 4. a gyermeket Isten áldásának tekinteni, neki örülni és fölnevelni annyit Isten szeretetében, amennyit Isten ad; 5. egymásért és egymás boldogításáért élni, dolgozni és áldozatot hozni. E szülők eme lelkiismeretes kötelességteljesítése biztosítja az Isten mindennapi segítségét és áldását is apának, anyának és gyermekeiknek.

8. A templom közvetíti a családot és annak minden egyes tagját megszentelő *szentelményeket* is. Hogy az ember születésétől kezdve Isten oltalma alatt legyen és megszentelődjék testileg-lelkileg, bármiféle hivatásban is szolgál az Istennek.

Ime, az én földi mennyországom: ennyi mindenfélet ad testemnek-lelkemnek, életemnek, földi és örök boldogságomnak. Nem túlzok, amikor a zsoltárossal én is mondom: «Mily édesek a te hajlékaid, Seregek Ura, Istenem! — Sívárgó vágy emészt a lelkemen — Az Istennek csarnokai felé, — Testem és lelkem ujjongva repes — Az élő Úr elé... — Örvendeztem, mikor mondták nekem: — Az Úristennek megyünk hajlékába!... Boldogok, akik hajlékodon élnek — És mindörökké Téged dicsérnek... — Csarnokaidban egy nap többet ér — Egyéb napoknak ezrinél». (121. és 83. Zs.)

Az én földi mennyországom — a templom — ezt tanítja: Boldog akarsz lenni? Akkor élj Isten szeretetében, az Istennel egyesülve! Élj Isten jelenlétében, élj az Istenért. Szép lesz az életed, még szebb lesz a halálad és igen boldog az örökkévalóságod.

Dezső István.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus eucharisticum.)

(Folytatás.)

II. A legméltóságosabb Oltáriszentség.

1. A szentáldozás kiszolgáltatójáról.

A szentáldozás rendes kiszolgáltatója csak a *pap*, rendkívüli a — püspök vagy a plébános súlyos okból adandó engedélyével, mely szükség esetén jogosan feltételeztetik — a *diakonus*. Minden pap mise közben, vagy közvetlenül mise előtt vagy után kiszolgáltathatja a szentáldozást, s misén kívül is minden papnak megvan ez a joga; ha idegen, úgy a templom igazgatójának legalábbis feltételezett engedélyével. Betegekhez a szentáldozást nyilvánosan vigyük, hacsak igaz és észszerű ok másképp nem javallja. Betegekhez — még nem plébániai híveikhez is — a szentáldozást nyilvánosan a templomon kívül vinni, saját területén belül a plébános joga és kötelessége, más papok ezt csak szükség esetén vagy a plébános vagy a püspök, legalábbis feltételezett engedélyével tehetik. A szentáldozást beteghez *privátim*, azaz a *Rituale* előírásainak (velum, lámpa) mellőzésével minden pap viheti, annak a papnak, akire az Oltáriszentség őrizete bízva van, legalábbis feltételezett engedélyével, de ha magánosan viszik is a beteghez a szentáldozást, e nagy szentség iránti tisztelet és illendőségről az Apost. Szék által előírt szabályok betartásával kell gondoskodni, ez pedig a S. C. de disciplina Sacr. 1912 dec. 23. dekr. szerint: a pap kabátja alatt stólat vigyen, a pyxist a nyakába akasztott zacskóban keblébe rejtse s egy hívő kísérje. A szentáldozást *útravaló* gyanánt akár nyilvánosan, akár *privátim* beteghez vinni a plébános joga és kötelessége, kivéve a haldokló püspöknek a káptalan első méltósága, szerzetes házak lakóinak a szerzetesi előljáró, apácák házaiban a rendes gyóntató szolgáltatója ki.

A pap a szentáldozást saját szertartása szerint *kovászos* vagy *kovásztalan* kenyérrel szolgáltassa ki. Ha azonban a szükség sürgeti s nincs más szertartású pap kéznél, szabad a keleti papnak, aki kovászosat használ, az Oltáriszentséget kovásztalan kenyérrel kiszolgáltítani s viszont latinak vagy kovásztalan használó keletinek kovászossal kiszolgáltítani, de mindegyiknek meg kell őriznie saját kiszolgáltatói szertartását. Az Oltáriszentség csak *kenyér* színében nyujtassék.

(Folyt. köv.)

„Necsak Jézus áldozatos «testi» szenvedései fölött elmélkedj!... Menj tovább, mert *lelkiszenvedései* fölött állanak az előbbieknél. Szüntelen gondolj Istenre, aki a «Fiú»; aki nem átalott az örök fényességből lejönni hozzánk az ítéletig tartó szürkességbe s lépten-nyomon belebotlani a bűnös emberi élet mindennapi alacsonyrendűségébe, a roppantarányú eltávolodásba!... Ha állandóan csak Jézus Krisztus testi áldozata fölött elmélkedsz, *állandóan* a Földön csetlesz-botlasz; Jézus Krisztus lelkiszenvedései tüstént összekötnek s kötelekben tartanak az Éggel, a Szentháromsággal!»

Olcsvay Géza.

A Szentséges Szív megértése.

A samariai asszonynak mondott krisztusi szavak: — «Ha tudnád az Isten ajándékát» — jogosan alkalmazhatók a Szentséges Szívre, amelyet még mindig nem eléggé ismer a világ. Sőt nemcsak a «világ», hanem a katolikusok sem. Hány katolikus testvérünk van, aki nem gondolkozott még mélyen Jézus Szívéről! Hány — Jézus Szívét — tisztelő van, aki nem jut el ennek a kultusznak a «mélységei» és «magasságai», «szélessége» és «hosszúságai»-nak ismeretére és a benne rejlő boldogság megértésére!

Jézus Szentséges Szíve, isteni Szív, az «Isten szent fölségének temploma», s mint ilyen, magában is imádás tárgya. De azontúl is imádást érdemel sok más, amit a Szentséges Szív jelképez. Ilyenek: 1. *A végtelen Szeretet*, amelynek kohója, lángtengere a Szentséges Szív; «Ime a Szív, mely kimondhatatlanul szereti az embereket».

2. Ebből a szeretetből folyó határtalan *könnyörület*: az az irgalom, mely esedezik azért, hogy fogadják el a bűnösök feléjük nyújtott karjait és engedjék magukat üdvözíteni, mert az Úr nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen: «a bűnösök Szívében az irgalom kimeríthetetlen forrására találunk», a kegyelmek óceánja hullámszik előttük e Szívben, amely elég az egész világ, — a legnagyobb bűnös — üdvözítésére is.

3. *Az erények tökéletes példája*: «A minden erények mélysége»-ből jön a visszhang, amikor bármelyik erény nevét kiáltjuk belé; akármelyik erény gyenge hangvilláját szölgeltjük meg előtte, mind az óriás harang rezonál rá, mert minden erény az Ő természetéhez tartozik: isteni méretek végtelent «betöltő» tökéletességében van meg e Szívben minden erény.

Ime ez az egy-két vonás abból a csodálatos világból, amelyet a Szentséges Szív élénk tár! Hátha hatásait látnók! Hátha áldásait szemlélhetnők! Hátha az általa üdvözültektől hallanók «kibeszéltetlen jótéteményeit»! Bizony vonzana, mint a mesebeli mágneses hegy, amely magához vonzott minden hajót, amelyben vasalkatrészek voltak. S ezt olyan erővel tette, hogy a hajók hozzávágódva belepusztultak. Jézus Szívének vonzásai csak a bűnt pusztítják el bennünk, de helyette életerővel ajándékoznak meg, amelynek többé nem «ízlik» a bűn.

4. Ez a Szív ajándékozta nekünk a *Eucharisziát* és ebbe a csodálatos Szentségbe rejtőzködött el, hogy közel legyen hozzánk, és itt sugározza végtelen szeretetét, árássa irgalmát, tanítsa az erények stílusát és mindenkinek mindene legyen: *azért jöttem, hogy életük legyen és hogy bőségesebben legyen!*

Oltáregyesületi Testvér! nézz bele ebbe a Csodába! Mélyedj el szemléletébe! Imádási órádban merülj el a Szentséges Szív «tanulmányozásába» a fentemlített pontok szerint! Tapasztalni fogod, hogy igaz mind, amit mondtunk, sőt csak alig valami a tökéletességek kimondhatatlan valóságából az, amit leírtunk. «Hulljunk porba» a Szentséges Szív oltára előtt! Kölcsönözzük a szeráfok szeretetét, a kerubok lelki erejét és hívjuk meg az egész mennyországot a lelkünkbe, hogy méltó imádást termelhesen a lelkünk a Szentséges Szív hónapjában és ennek a Szívnek igaz ismeretét terjeszteni óhajtó vágyaink az ima és bátor apostolság reflektorfényével hasogassák meg azt a «sötétséget», amelyben katolikusok is élnek, akiknek üdvét óhajta és magában hordja a Szív, az elhidegült és beteg világ sötét egének Reménycsillaga.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Jézus Szíve hónapjában igyekezzünk engeszteléseinkkel elérni a Szent-séges Szív szellemét. Járjunk a lelki élet mély útjain — lélekben és igazságban!

Úrnapján tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség diadalünnepe legyen ez a nap: az én lelkemben, mások lelkében, az úrnapi körmenet impozánssá tételében. Gondolkodjunk egy kicsit arról, hogy mit tehetnénk egyénileg, mivel járulhatnánk hozzá ahhoz, hogy az Úrnap nálunk az idén még szebb és még tartalmasabb ünnep legyen. Ne térjünk ki az erről való elmélkedés elől. Fogadjunk be gondolatokat, lelkes terveket, ha másoktól jönnek is ugyanezen szent cél szolgálatára! Versenyezzünk — főképpen — az Úrnap lelki értelmének kidomborításában: Ez a hittitok, az oltár titka, élő való-ság: a hallgató Szentostya, az eleven Istenember, az önmagát értünk feláldozó Krisztus, a halált legyőző, feltámadása dicsőségének teljében tündöklő Úr Jézus maga: az örökkévalóság Királya, a Krisztus-király!

Kánter Károlynak, az Oltáregyesület magyarországi legnagyobb apos-tolának egyik különösen kedves gondja volt a betegeknek szentségekkel való ellátása. Nemcsak a saját plébániájára, de egész Budapestre kiterjedt ebbeli buzgóssága. Elég volt megtudnia (gyónói, oltáregyesületi terjesztők bemondása), hogy valahol súlyos beteg van, akihez hozzátartozói nem hívnak papot, akkor ő minden más gondját félretéve sietett a beteghez. Többször valóságos harcot vívott a hozzátartozókkal, hogy a beteghez beengedjék. (Ez most nekünk furcsán hangzik, de abban a liberális világban sok ilyen gondolkodású család volt. Elő-fordul, sajnos, most is, hogy a hozzátartozók féltik a beteget nehogy „megijed-jen” a paptól. Igazán nem kell bizonyítani, hogy mennyire hamis ez a félelem. Hisz a beteg, ha esetleg „meglepődik” is, de utána megnyugszik, béke költözik a lelkébe, boldogan várja azt, amit a jó Isten neki szánt! szentebbül folytatni a földi életet, vagy elmenni „haza!”, az örök boldogságba.) Ebben a viaskodásban *angyali türelme* volt.

Megtörtént egyszer, hogy este 1/2 10 órától reggel 3 óráig ült egy előszobában és csendesén imádta a nála levő Legszentebb Útravalót, míg aztán a hozzátarto-zók makacssága megtört és elláthatta a beteget a szentségekkel.

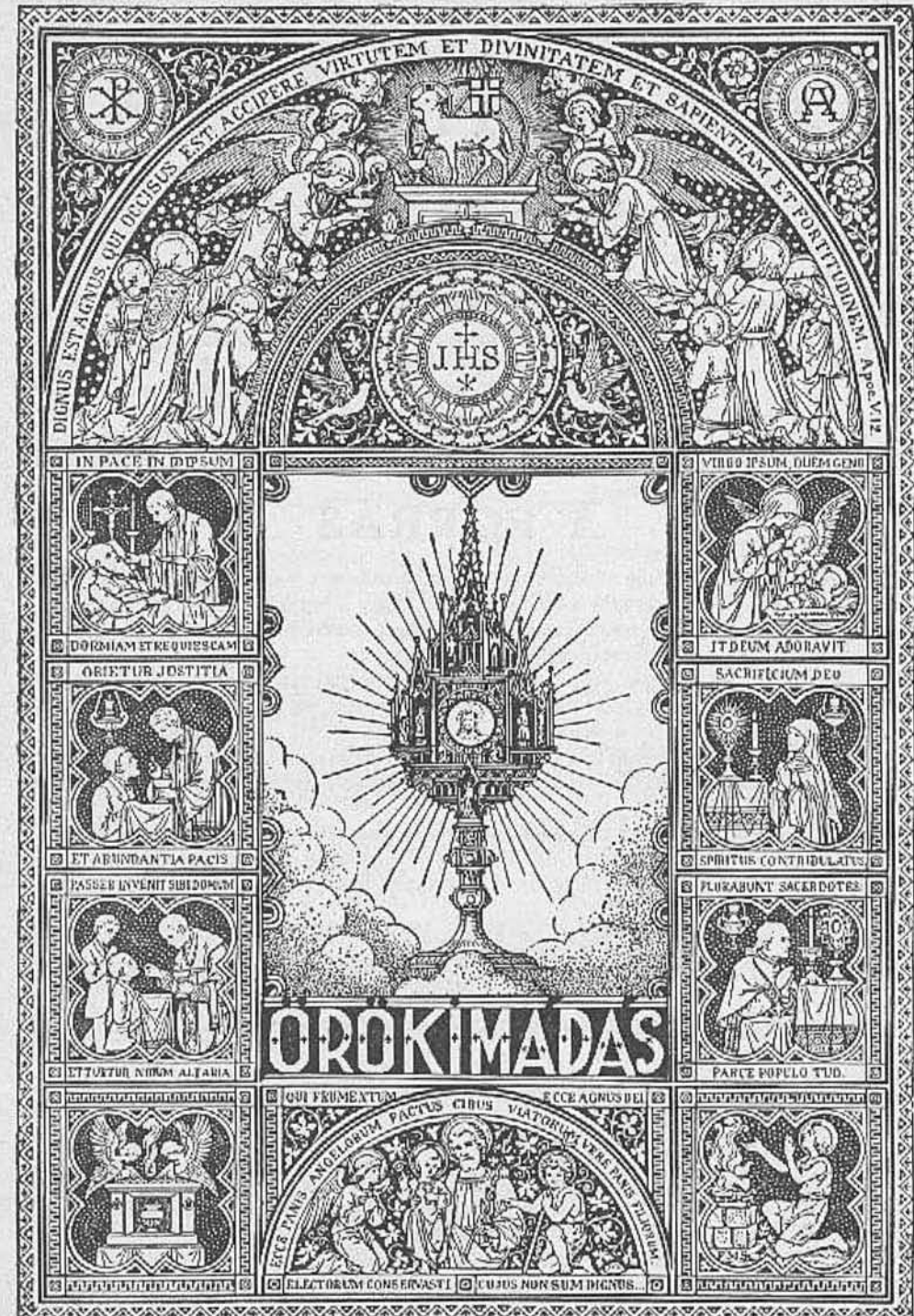
Oltáregyesületek, nekünk oltáregyesületi életprogrammunkban külön pont a betegek szentségekkel való ellátásának szorgalmazása. Tegyük ezt buzgón és Kánter Károlyéhoz hasonló tapintattal, türelemmel és kitartással.

Erdély, Nagyvárad, Szatmár egyházmegyei Oltáregyesületek csatla-kozása az Országos Központozóhoz küszöbön áll. Szeretettel fogadjuk őket eucha-ristikus közösségünkbe!

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Június 5., 6., 12. (és az Úrnap nyolcada alatt bármelyik napon), június 21. (Mária szeplőtlen szíve napja!), június 24. és 29. Egy tetszés szerint választott napon, az egyéni imádási óra napján és a havi ájtatosság napján (föltétel a közös szentáldozáson és az oltáregyesületi szentbeszédre való részvétel). *Központi.*

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: A forrás. — Magdolna: Jelen, mult, jövő. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — M. L.: Szűz Anyánk mindig segít. — M. R.: A betegek gyakori szentáldozása. — Központi: Imaszándékunk: Egyházunk jövője. — Oltáregyesületi élet.

A FORRÁS

melyből az irgalomtenger táplálkozik, Jézus Szentséges Vére. A «drága vér», mely eltörölte vétkem és legyőzte a bűn uralmát. Hogy lehet üdvözülnie a legnagyobb bűnösnek is, az Jézus Szent Vére árán lehetséges. Azért nevezi az egyház «preciosissimum»-nak, legértékesebbnek «drágalatos»-nak.

Ebből a szentséges vérből merít az Irgalom. Ahány megbocsátás, ahány büntetéselekedés, annyszor tekintett e Vérfolyamra, az abban hullámozó és illatozó érdemekre a mennyi Atya.

Mily kimeríthetetlen forrás! Mily értékek halmaza! Előttünk a lelki kincsek víziója és a magukat belőle ékesítők légioja. Minden üdvözült ennek köszöni boldogságát!

Eucharisztikus vonatkozásban: e szentséges vér egészen belefért a Szentostya kicsiny dimenzióiba és mindenható erejével benne van! Megtölt minden lelkét, mely magába fogadja és azontúl is folyton kisugárzik, gyógyít, világít, jót tesz az emberek között.

Emelkedjünk fel gyakran az Eucharisztia síkjára és könyörgjünk minél nagyobb hatásért az oltáregyleti fronton: «hogy életük legyen és hogy bőségesen legyen».

Mátrai Gyula dr.

Az isteni Vigasztaló.

Midőn Mgre de Segur IX. Pius pápától engedélyt kért arra, hogy saját kápolnájában őrizhesse a Legméltóságosabb Oltáriszentséget, a Szentatya kérte magát, nem egyezett bele azonnal a kérésbe. Ekkor a jámbor, vak prelátus, ki gyöngéd áhitattal viseltetett a szent Eucharisztia iránt, utolsó könyörgésül e két latin szót kockáztatta meg: ad consolationem! — vigasztalásomra!

Erre a Pápa engedett, de arra kérte a kérelmezőt, véssse a tabernaculumára e szavakat, mely oka volt az ellenállás legyőzésének: ad consolationem!

JELEN, MULT ÉS JÖVŐ.

Feléd tör Jézus, lelkem imája,
Tied szívem minden dobbanása,
Tied a reggel első fohásza,
Tied a napom, tied az estem,
Tied már az egész életem.

Volt idő, mikor nem Tehozzád szállt dalom,
Amikor más foglalta le minden gondolatom,
S tilos utakat taposott a lábam,
Amikor rossz ösvényekre vitt a vágyam.

Kegyelmed végre mégis győzött rajtam,
Irgalmatat magasztalja most mindig ajkam!
A jövőben csak egyet várok Tőled:
Szíveden örök pihenést remélek!

Magdolna.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus eucharisticum.)

(Folytatás.)

2. A szentáldozáshoz járulásról.

Minden megkereszteltet, akit a jog attól el nem tilt, szentáldozáshoz lehet és kell engedni. Tilos azonban az Egyház szentségeit *eretneknek* vagy *sakadároknak* még ha jó hiszemben tévednek is és kéri azt, kiszolgáltatni, hacsak előbb, elvetve tévedéseiket, az Egyházzal ki nem békülnek.

Gyermekeknek, akik koruknál fogva még nem ismerik e szentséget, ne szolgáltatassák ki az Oltáriszentséget. Halálveszedelemben, hogy az Oltáriszentséget gyermekeknek kiszolgáltatassák, elég, ha Krisztus testét közönséges ételtől meg tudják különböztetni s ezt tisztelettel imádni. Halálveszedelmen kívül a keresztény tan teljesebb ismerete s pontosabb előkészület méltán kíváncsít, az t. i., mellyel az üdvösség eléréséhez szükséges hittitkokat felfogásukhoz képest megértsék s koruknak megfelelő módon ájtatosan járuljanak a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. A gyermekeknek az első áldozáshoz elegendő előkészületét a gyóntató és a szülők vagy helyetteseik ítélik meg. A plébános kötelessége azonban felügyelni — ha szükségesnek látja vizsgálat útján is —, hogy a gyermekek ne járuljanak szentáldozáshoz értelmük használata előtt vagy elegendő előkészület nélkül, viszont, hogy akik értelmük használatát elérték s elegendőn elkészültek, minél előbb az égi eledellel megerősíttessenek. Az egyházi tkv. tehát sem éveket, sem iskolai osztályt nem említ, ha tehát általában ragaszkodnunk is kell ahhoz, hogy a gyermekek a 7-ik év körül vagy az elemi iskola III. osztályából vezettetessenek az első szentáldozáshoz, mi sem állja útját annak, hogy a rendkívül értelmes és jó gyermeket már 5 éves korában szentáldozáshoz, akár mindennapi szentáldozáshoz bocsássuk.

Eltiltandók az Oltáriszentségtől a nyilvánosan méltatlanok, amilyenek a kiközösítettek, interdiktáltak, nyilvánvaló infámisok, hacsak bűnbánatuk s javulásuk nem biztos s a nyilvános botrányért előbb eleget nem tettek. A titkos bűnösöket

azonban, ha titkon kéri s a pap tudja, hogy nem javultak, utasítsa el, ha ellenben nyilvánosan kéri s botrány nélkül nem mellőzhetők, ne tegye.

Senki, aki *halálos bűn* tudatában van, bármily bánatot érez is, előrebocsátott szentségi *gyónás* nélkül szentáldozáshoz ne járuljon; ha a szükség sürget és nincs gyóntató, előbb keltse fel a *tökéletes bánatot*.

Aki éjfélről kezdve a természetes *böjtöt* nem tartotta be, nem bocsátható szentáldozáshoz, kivéve ha halálveszedelem vagy a szentség iránti tiszteletlenség megakadályozásának szüksége sürgeti. E két esetben az is magához veheti az Oltáriszentséget, aki aznap már magához vette. *Betegek*, akik már egy hónapja fekszenek s nincs biztos reményük, hogy egyhamar felgyógyulnak, a gyóntató tanácsára az Oltáriszentséget egyszer vagy kétszer a héten magukhoz vehetik, habár orvosságot vagy valami italt szedtek is előbb magukhoz. Azt hisszük, a kánon által nincs hatályon kívül helyezve a S. C. C. 1907 március 3-i értelmezése, mely a betegség fogalmát a nem ágyban fekvő súlyos betegekre is kiterjeszti. A betegségnek azonban már egy hónap óta s előre láthatólag még egy hónapig kell tartania ahhoz, hogy a beteg kétszer hetenkint (tehát nem mindennap) ne éhgyomorral áldozhasson, de táplálékot akkor is csak ital formájában vehet magához.

Minden hívő, akár férfi akár nő, miután értelmének használatára elérkezett, köteles legalább egyszer egy évben, *húsvétkor* az Oltáriszentséget magához venni, hacsak saját papjának tanácsára valami észszerű okból ideiglenesen annak vételétől nem tartózkodik. A húsvéti áldozás virágvasárnaptól fehérvasárnapig történjék, de a megyés püspököknek joguk van, ha a személyi és helyi körülmények úgy kívánják, ez időt minden hívek számára előlegezni, de ne böjt IV. vasárnapja előtt, vagy meghosszabbítani, de ne Szentháromság vasárnapján túl. Természetesen az Apost. Szék engedélyével hosszabb időre is, így hazánkban is a húsvéti áldozás ideje már a böjt első vasárnapján kezdődik. Tanácsolandó a híveknek, hogy e kötelességet mindenki saját plébániáján teljesítse s aki más plébánián teljesíti, törekedjék saját plébánosát kötelessége betöltéséről értesíteni. A húsvéti áldozás kötelessége fennáll akkor is, ha valaki az előírt időben azt bármi okból nem töltötte be. A szentáldozás kötelessége, mely a gyermekeket terheli, elsősorban azokra hárul, akik gondjukat kell viseljük, tehát a szülők, gyámok, a gyóntató, nevelők és a plébános. A szentáldozás kötelességének szentségtörő áldozással nincs elég téve.

(Folyt. köv.)

SZŰZ ANYÁNK MINDIG SEGÍT!

Égi Anyánk szerető oltalma, mindig segíteni kész jó akarata és segítése való készsége az évezredek folyamán sem lett kisebb. Tapasztalják ezt mindazok, kik őt szeretik, tisztelik, segítségért buzgón és teljes bizalommal esedeznek. Az ilyenek mindig meghallgatásra találnak a legjóságosabb anyai Szívénél, ha nem is mindig oly csodálatosan, mint az alábbi esetben történt.

K. P. fiatal, szabolcsmegyei katonával esett meg a következő bámulatra méltó dolog.

A fiatalember, ki Mária-tisztelő, jó katolikus családból származik, a katonaságnál a repülő-osztaghoz lett beosztva s így az ejtőernyős veszélyes gyakorlatokon számtalanszor részt vett. Az első, szívszorongató esési próbák után jól ment, minden baj nélkül, az ejtőernyős esés, soha semmi kellemetlensége, szerencsétlen-

sége nem volt vele. De persze mindig magával hordta Szűz Anyánk csodás érmét s nagy bizalommal kérte mindig segítségét.

Egy alkalommal meglátogatta Budapesten lakó nővérét, ki buzgó szerzetesnő. Elmesélte neki veszélyes életének eseteit s a jó tisztelendő nővér nehéz szívvel hallgatta, milyen állandó veszély-eshetőségek között kell élnie szeretett öccsének. Csak az nyugtatta meg, mikor a mindig nála lévő csodás Szűz Anya-érmet megmutatta neki s elmondta, hogy mindig imádkozik a Szent Szűz segítségéért. «Akkor nem is lesz semmi bajod, kedves öcsém — mondta a jó apáca —, csak szeresd továbbra is jóságos Égi Anyánkat, imádkozz hozzá nagy bizalommal minden nap hűségesen, de főképpen a felszállások előtt kérjed mindig segítségét.» A katoná mindent megígért s apácánővére búcsúzás előtt elővett még egy Mindenkor Segítő Szűz Mária-képet s hátlapjára a következő szavakat írta: «Most segíts meg, Mária, oh irgalmas Szűzanya!»

«Nézd, kedves öcsém — tette hozzá — ez a fohász legyen mindig szívedben és ajkadon, akkor drága jó Szűzanyánk meg fog őrizni minden szerencsétlenségtől, hiszen Ő mindenható Isteni Fia Szívénél!

A fiatalember halásan rejtette tárcájába a Boldogságos Szűz képét s örömmel ígérte meg, hogy gyakran fogja e fohászt a Szűzanyához intézni.

Eltelt pár hónap s az ifjú szerencsés esései az ejtőernyővel mind számosabbakká lettek s ő nagy hálával és bizalommal fohászokodott egyre a Szűzanya segítségéért.

Pár héttel a közelmúltban lejártszódott szerbiai csemények előtt ismét repülőre kellett szállnia s nagy magasságból leereszkednie az ejtőernyővel egy gyakorlattal alkalmával. Ám most az egyszer az ejtőernyő felmondta a szolgálatot. Elrémlve látta az ifjú katoná, hogy a kellő pillanatban nem nyílik az ernyő s így neki menthetetlenül a mélybe kell zuhannia. Mint a villámlás, suhant át lelken a szokásos kis Mária-fohász emléke, de elmondani már nem volt ideje, lezuhant a mélységbe.

Az odasiető katonatársai el voltak réá készülve, hogy halálosan összezúzva találják. De hála Istennek nem így történt! Bár eszméletlenül feküdt, semmi zúródás, semmi törés nem látszott rajta. Hordágyra téve, kórházba szállították, mert nem lehetett tudni, nincs-e valami veszélyes belső sérülése. De ez sem volt! Két nap múlva teljesen egészségesen, forró hálával szívében a mindenkor segítő Szűzanya iránt, távozott el a kórházból. S már több hét eltelt az esése óta, de semmi baj, semmi zavar nem mutatkozik szervezetében! Meglátogatta azóta újra apáca-nővérét s a legnagyobb bizalommal viseltetik minden dolgában a jóságos Szűzanya irányában. Kövessük mi is példáját s bizonyára tapasztalni fogjuk mi is, hogy «Szűz Mária mindig segít!»

M. L.

A betegek gyakori szentáldozása.

A különféle kérdések vizsgálatánál, melyek a híveket az eucharisztikus életben érdeklik, nagyon fontosnak látszik nekünk egyik-másiknál elidőzni, így nevezetesen a betegek gyakori szentáldozásánál.

Szent hitünk tanítja nekünk, hogy mennyire értékes az örökélet számára keresztény áhitattal viselni el a betegséget s mennyi vigasztalást nyújt a betegnek, ha alkalmas időben veszik magukhoz a szentségeket, vagyis mikor még értelmi és beszélőtehetségük teljességét bírják,

Másrészt mily fájdalmas tapasztalat — és szerencsétlenségre napról-napra gyakoribb lesz az ily eset —, melynek elgondolása is összeszorítja szívünket, hogy a szegény betegeknek, rosszul értelmezett részvétből, csak akkor kérnek papot s kéri számukra a szentségek kiszolgáltatását, mikor már nincsenek többé eszméletüknél.

De nem szándékunk hosszabban megállani e nagyon fontos pontnál, vagyis a betegek végső vallási ellátásánál a halál veszedelmében. Amit megjegyezni szeretnénk, az, hogy a betegség gyakran a jámborságnak csökkenését és nem a növekedést mutatja. És hogy a mindennapi, megszokott vallásos gyakorlatok, melyeket az egészség idején oly szívesen gyakorolnak, éppen ekkor gyöngülnek meg, mikor a léleknek a legnagyobb szüksége lenne rájuk. És amikor legközelebb vannak a döntő pillanathoz, amelytől örök sorsuk függ.

Igy a naponként áldozó hívek, amikor betegek, meglegszenek vele, ha ritka alkalmakkor találkoznak a Szentségi Jézussal. Mikor a természet elnyomja a szellemet és a lelki mozzanatok erejét elveszi, nem gondolnak arra, hogy a mind közt leghatásosabb eszközhöz folyamodjanak: az Eucharisztikus Jézusnak a szívébe való betéréséhez, mely felgyullasztja a szeretetet s különös vigasztalásban részesít.

Az Egyház, mint anya és mester, sohasem szűnt meg kifejezést adni azon hő kívánságának, hogy gyakran vigyék Jézust a betegekhez. Sőt e célból bizonyos esetekben felmentést ad az eucharisztikus bűjtől. Sajnos, a hanyagság miatt ez egészen hiábavaló! Miért? Talán az ellenkező előítélet miatt. Még gyakrabban azért, mert mit sem tudnak az Egyház e rendelkezéséről s nem létező nehézségekre gondolnak, holott ellenkezőleg, ez igen könnyű!

A legostobább előítélet az, hogy az áldozás nyugtalanítani fogja a beteget. De ez éppen ellenkezőleg áll. Az tudná meglepni a beteget, ha a szentáldozást az utolsó pillanatban adják. De a gyakori áldozás, mikor a meggyógyulás a beteg szemében még észszerűnek látszik, csak vigasztalhatja a szenvedőt, hiszen az áldozás igazi vigasztalás!

Hogyan fessük le a zavart gondolatok hullámozását, mely egy betegnek elméjében végbemegy, különösen, ha a láz fokozza a képzelődés munkáját? Hogyan mutassuk be levertségét, szomorúságát, türelmetlenségét, lázadását a baj ellen? Az orvosságok, injekciók, a vizitek, a rokonok és barátok biztató szavai semmiképpen sem tudják érinteni a lélek mélyét és a beteg majdnem mindig egyedül érzi magát lelkének nyugtalanságában, mert nem bízik abban, amit mondanak neki.

Jézus egyedül vigasztalhatja meg őt, Kinek szeretetében és bocsánatában megbízik. Ez a bizonyosság, hogy egészen kész, ez az édes érzés, mely a szív legbensejéből árad, ez vigasztaló!

Miért ne igyekezzünk szaporítani egy betegnek a vigasztalás perceit? Talán az Isteni Mester jósága, melyet annyiszor bebizonyított az Evangéliumban, kimerült volna? Hatalma kisebbedett-e?

Ez inkább a beteg környezetének hithiánya, melynek nincs felfogása a keresztény szenvedésről!

Némelykor a szomszédoktól való félelem, vagy a szertartás külsősége hagyatja el az áldozást, de elhagyva az oktalanságokat, melyek a beteg valódi javát akadályozzák, semmitől sem kell félni! Tény, hogy mikor nem az Utolsó Utárválóról van szó, akkor is elviszi a pap a beteghez a szent Eucharisziát. Használjuk fel bátran, minél gyakrabban e kedvező lehetőséget s igazi felebaráti szeretetet fogunk gyakorolni kedves betegeinkkel szemben!

Franciából: M. R.

IMASZÁNDÉKUNK EGYHÁZUNK JÖVŐJE.

Igen, erre is kell gondolnunk! Erős az istentelenség frontja, amely az Egyházat nyíltan vagy titokban kiakarja forgatni jogaiból és egészen hamupipőkesorsban szeretné tartani a jövőben. Az Egyház ellenségei csendesen, de kitartóan dolgoznak az egész világon. Itt-ott hallani ugyan hangos kirohanásokat is az Egyház ellen, a legtöbbször azonban csak hangtalan cselekedetek megtörténte után vesszük észre a gonosz akaratot és győződünk meg arról, milyen törekvések vannak a történetek mögött. S ezek a törekvések állandóak. Ezek megvannak az egész világon. Ezek voltak, vannak és lesznek. Krisztus jóslata: «Ha engem üldöztök, titeket is üldözni fognak!» Minden vallásüldözésben a katolikus Egyház szenvedett a legtöbbet, bizonyosságul a Krisztustól való alapítottságának. Miért kell akkor mégis foglalkoznunk vele? Hisz Krisztus megmondotta: Hagyjátok a konkolyt felnőni a búzával, majd aratás idején szólók az aratóknak, hogy a búzát gyűjtsék csűrömbé, a konkolyt pedig válasszák el a megégetésre. Miért kell küzdenünk mégis? Miért kell imádkoznunk mégis?

Azért, mert «küzdalem az ember élete a földön!» A küzdelem benne van a jó Isten terveiben. Számított öröktől fogva a mi erőinkre; imádságainkat előre látta és számbavette, amikor örök terveit megfogalmazta. Az Úr Jézus számított az emberekre, amikor Egyházát érettünk megalapította; nem egy automata, mindenáron üdvözítő intézményt létesített, hanem ezt az Egyházat az üdvösség biztos eszközlésének minden követelményével felruházva (Szentlélek, csalhatatlan tanítói hivatal, szentségek stb.) és emberekre bízta. Módot talált arra, hogy mindenkinek része legyen a saját üdvösségének a kimunkálásában: «aki téged nélkülöz teremtett, nem fog üdvözíteni nélkülöz» (egyéni közreműködés nélkül).

Amint igaza van e klasszikus megállapításban Szent Ágostonnak, igaz az is, hogy az Egyház jövője sem csak a «pokol kapui nem vesznek erőt rajta» örök biztosítékán áll, hanem az emberek közreműködése is szükséges hozzá.

Egyházunk ügyeivel törődnünk kell. Templomunk, iskolánk, plébániánk, egyesületeink stb. ügyeiben nem lehetünk érdektelenek. De abban sem, hogy milyen szellem van egyházközségünkben? Mit ígér az egyházközség ifjúsága? Milyen alapok és milyen «habarcs»-ba rakódnak ennek az ifjúságnak lelkében? Mit ígérnek ezek az Anyaszentegyházak? Mit remélhetünk — ábrándozás nélkül?

Igen, ezek a gondolatok az oltáregyesületi tagok imádságai elé valók, hogy annál apostolibbá, erősebbé és lelkesebbé tegyék imáinkat az Egyházért és mindazért, ami az Egyház jövőjével összefügg (szemináriumi felvételek, lelkipásztori konferenciák, nyári katolikus egyetem, ifjúságunkkal való foglalkozás, vezetőképzés a «világiak Krisztus országáért» frontján stb.)

Jézus Szentséges Szívébe kell beletemetkeznünk és az Ő örök vágyaival egyesülve könyörögnünk Egyházunk jövőjéért, amely a jelenben készül ifjúságunkban. Gondoljunk erre is minden imádási óránkon!

VATÉLJES • BÜCSÜK

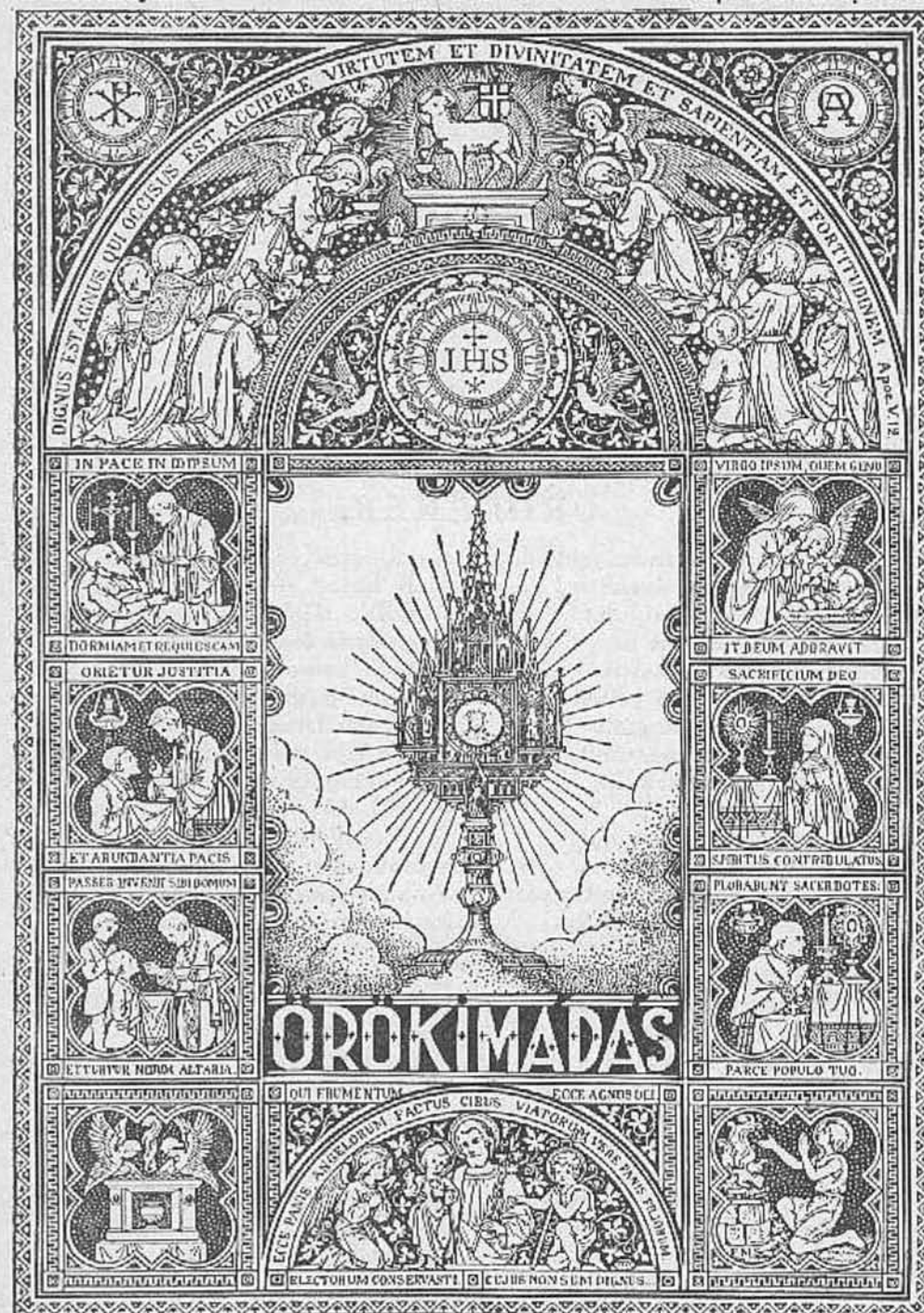
Július 3., 4., 13 (brüsszeli csoda), július 22. és 29-én. Az imádási óra és a közös ájtatosság (gyűlés) napján, egy tetszésszerint választott napon.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Nyáron a legtöbb Oltáregyesületben nincsenek gyűlések, csak a közös szentáldozást és imádási órát tartják meg. Mégsem szünetelhet az Oltáregyesület tagjainak egyéni tevékenysége. Nézzünk magunkba és vizsgáljuk meg, hogy megvan-e bennünk mindaz, amit a szentségi Úr Jézus tőlünk joggal elvár: *élő hit, törvénytisztelet, felelősségérzet, hűséges együttérzés Vele, egyházáért való gondoskodás* (itt nemcsak az anyagiakat értjük, hanem az Egyház szellemi javait, a Krisztus országának minden tartó erejét a lelkekben), *az Egyház irányításának* (társadalmi kérdés, főleg az anyagiak igazságos elosztására adott elvek, a családi élet, gyermek, a tiszta és szerény új ifjúság) *elfogadása és megvalósítása, példával, szóval való hirdetése.* Milyen sok egyéni tennivaló van itt! Legyünk önmagunk lelki ügyeinek hűséges intézői és Krisztus országának — a nyári lehetőségek idején — *kötelességérzettel dolgozó apostolai!*

Az eucharisztikus kultusz (a legfölségesebb Oltáriszentség imádása, engesztelése, vétele, az érette való apostolkodás a szegény templomokban) lángragyújtotta Kánter Károlynak, az örökimádás magyarországi megszervezőjének lelkét. Erről a lángról fogott tüzet a többi apostoli lélek, akik munkatársai lettek az örökimádás központjának (Központi Oltáregyesület székháza az Örökimádás-templom és zárda) létrehozásában. *Milyen nagyot és fölségeset alkotott ez a buzgóság!* Mennyi édes gyümölcsöt termett már azóta! Mennyi engesztelő szentségimádás, mennyi szentáldozás történt ezen a síkon és mennyi alamizna futott be a Központba, s onnét egyházi ruhák, szerek formájában ismét vissza az ország szegény templomaiba ezen az eucharisztikus vonalon, melynek Kánter Károly volt a megépítője! Ne feledkezzünk meg róla! Kövessük, folytassuk buzgóságát és imádkozzunk azért, hogy a jó Isten dicsőítse meg őt mielőbb és így még nagyobbá váljék példája.

Az Örökimádás-templom harangozógepeire adakoztak: Világi Józsefné Tényő 2 P 50 fillért, N. N. «egy jószándékra» 10 P-t, N. N. «egy jószándékra» 100 P-t, N. N. «egy fontos szándékra» 10 P-t, N. N. «a Szentlélekisten tiszteletére» 5 P-t, Herminamezei Oltáregyesület «a Mária harangra» 25 P-t, Szigeti Józsefné «Isten dicsőségére és Szent József tiszteletére» 5 P-t, felsőkrisztinavárosi Oltáregyesület 10 P-t, Szidi néni 5 P-t, Jézus Szíve tisztelő 2 P 50 f, Kerekes Pia 10 P-t, N. N. 1 drb Szent István jub. 5 P-st, 1 drb Rákóczi jub. 2 P-st, 1 drb Pázmány jub. 2 P-st, 1 drb Liszt jub. 2 P-st és 4 drb 1 P-st adományozott 15 P névértékben (e pénzdaraboknak ázsíójuk van!), özv. Németh Győzőné 2 P-t. Isten fizesse meg! — Örömmel jelentjük ügyünket imáikkal előmozdító oltáregyesületi testvéreinknek, hogy imádságuk gyümölcseként megjött a 600 P-s adomány is N. N.-től a Szent József harangra. Jézus Szent Szívének gazdag jutalmazására terjesszük elő további imáinkban a jótévőt, hogy a kegyelemből fakadó igazi öröm erejével nagyon sok jót tegyen még itt a földön és igen boldog legyen itt is s az örökkévalóságban is. Az Örökimádás lelkésze e helyen mond hálás köszönetet az imákért és a kedves támogatásért! (A harangozógepekre már befizettünk az igényelt német márkáért 4504 P-t. A villanyvezetékek készek! Várjuk a gépek megérkezését.)

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Kosztolányi Angéla: Örökének. — M. R.: Az Oltáriszentség valóságos szentség. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — Juhász Béla: Aquinói szent Tamás imája az eucharisztikus Úr Jézushoz. — Központi: Imszándékunk: A verejték értékesítése. — Oltáregyesületi élet.

ÖRÖKÉNEK.

Atyám, ki vagy a mennyekben,
a napsugárban s szívekben,
ki Lényed s léted fátyolat
a Szűz kezébe adtad át,
erőd, hatalmad végtelen
s elmédet meg nem érthetem;
de hő szerelmed lángjait
meglátni, Szíved megtanít.
... A betlehemi éjszakán,
a napsugár diadalán;
ha Lelked csókja éget át,
mint hajdanán az új Évát,
s szívemben hordom az Ostyát,
mely Életet, mely üdvöt ad.
... Ma Vér- s Aranynak hozsannáz
egy világvégi, vétkezős ház,
— s én Érted hordok titkos bút ...
S ím, éled lelki Életfám ...
Kihajt az üdv virága tán?
Kihajt, mint liljom árny alatt;
magányban, békeszárny alatt.
S könnyem taván, a hitsajkán,
reményem ring majd ezután.
— Atyám, ki vagy a mennyekben,
s a Néked ilő lélekben,
szerelmed adományait
meglátni, éltem megtanít.

A csillagfényes, szűz égbolt,
mely Érted, — nekünk fellángolt,
— trillió lélek lakhelye, —
nagyságod fényét hinti le.
Világok kelnek, omlanak:
Jó Isten! játszol: s fut a Nap,
és futnak Utak s áll egy Cél,
... s a Gyermekek Keresztről beszél.
De boldogságra alkottál!
(— S boldog csak az, ki rádtalál.)
Szépséged tükre minden báj:
a csöndes tó, vagy őszi táj,
a tiszta szem, a gyermekszív,
harang, mely estimára hív;
— s a szenvedés is üdvöt ad,
ha Benned látom végcélját!
A Nyolc Boldogság szent Hegyén,
ezer virágra leltem én!
A teremtés szent öröme,
lelkem sugára hinti szét,
s a mindenség örökdalát,
kis szívem húrja vette át.
... «Ujének»-szóra nyílt a szám,
Veled, Királynőm, Szűzanyám!
s míg járok Jézus nyomdokán,
hallgat az Isten-Óceán!

Kosztolányi Angéla.

ÖRÖKIMÁDÁS

Az Oltáriszentség valóságos szentség.

A luteránusok és reformátusok — dacára az ő nagy tévedésüknek, hogy az ostya átlényegülését és Jézus Krisztus valóságos jelentését a Szent Ostyában tagadják — mégsem utasítják vissza annak beismerését, hogy az Oltáriszentség értékes, szent jele a hitnek, hogy szentség! S ha tanításuk meg is romlott az Egyház szentségeire nézve, kettőt mégis megőriztek: a keresztséget és az Úrvacsorát.

Az egyházatyák is amely mértékben bizonyítják a valóságos jelenlétet, az Eucharisziát természetfölötti jelnek tartják. Tertullian titkot lát benne, szentséget, éppoly valóságosat, mint a keresztség. Szent Cyprian szerint ez szentebb mint a víz és olaj, ez a Legfölségesebb Úr — Sanctum Domino! Szent Ambrus a Misztériumaiban magasztalja az Eucharisztia szentségi értékét. Végre tanítását így fejezi be: «Krisztus e szentségben benne van, mert ez Krisztus Testének szentsége. Ez ugyanez az eszme, amit jeruzsálemi Szent Cyrill, Szent Krysostom, nazianzi Szent Gergely nevez Oltáriszentség képének, típusának, az Úr Teste alakjának. Szent Ágoston az Oltáriszentségnél a szentség szót különböző jelentésben alkalmazza. Szerinte ez látható és lüktető elem, titokteljes szentség, mely az Egyház valóságos és erkölcsi testének szentsége.

Szentség, mert tökéletes jel. A hagyomány az Oltáriszentséget mindig a hét szentség közé sorozta. Az egyházdoktorok a szentségek Szentségének neveztek, melynek a keresztség jámborság mintegy a visszhangját tünteti fel abban, hogy e szentséget a legméltóságosabbnak, szent Szentségnek nevezi.

A latin és görög szertartású Egyház, sőt az elkülönült szekták is tanúságát adják, akár tanításaikban, akár szertartásaikban, vagy mindennapos gyakorlataikban s a tiszteletben az isteni szertartás iránt, mely bevezeti a titok törvényét, hogy szentségnek tartják az Eucharisziát.

Eppógy a florenczi zsinat emlékezteti az örményeket egy dogma által, melyet ők tagadnak, hogy a III. szentség az Oltáriszentség, melynek anyaga a búzakenyér és a szőlő bora. A harmadik egyházi zsinat meghatározza, hogy az új törvény hét szentségének egyike az Oltáriszentség. A XII. szakülés egészen a fölséges és valóságos Eucharisziáról szól. E kifejezés újra és újra tollára jön a zsinati atyáknak.

A római katekizmus tanítását ily módon magyarázza: «Ez egy valóságos szentség, egyike az Egyház által mindig egyházilag őrzött és tisztelt hét szentségnek, melyet a kehely átváltoztatása pillanatában hittitoknak nevezhetünk. Semmi szükségünk sincs rámutatni a csaknem végtelen számú egyházi írók tanúságaira, kik ezt mindig a valóságos szentségek közé sorolták. Sőt egyedül a szentség fogalma elégséges arra, hogy meggyőzzön bennünket az igazságról.

Lássuk tehát, hogyan van itt a szentség minden fogalma megvalósítva. A szentség lényege, hogy látható jele a láthatatlanul jelenlévő kegyelemnek. A megváltó halálának jele a múltért, dicsőségének jele a jövőre: jel, mely által Krisztus az isteni élet létrejöttelét adja bennünk s e szentségnek az Egyházban állandóan fenn kell maradnia.

Hol van az Eucharisztia látható jele? Ez a kenyér és bor színe alatt van: ezek jelképezik közvetlenül a bennök lévő Testet és Vért. Közvetve jelzik a lélek táplálkozásakor nyert kegyelmet, minthogy Krisztus Teste valóságos táplálék.

Másrészről az Eucharisztia a szenvedés jele, mely megújul az oltáron. A jövőre dicsőség jele, melynek zálogát nyerjük benne: «Futurac gloriae nobis pignus datur».

A bennünk való isteni életnek szintén nagyon hatásos oka a szentek élete és itala, kell tehát, hogy a táplálék módjára fenntartsa, kifejlessze, növelje, teljessé tegye bennünk az isteni életet. És mivel Jézus Teste egyesül a mienkkel, megóv minket is a föltámadásra és a dicsőségre! «Ki eszi az én Testemet és issza az Én Véremet, annak örök élete legyen és feltámasztom őt az utolsó napon.»

Végül az Oltáriszentség alapítása egy maradandó intézkedés, melynek tartania kell, míg csak az Egyház fennáll, mert az Úr mondá: «Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre! Valahányszor eszitek e kenyeret s isszátok e kelyhet, hirdetni fogjátok az Úr halálát, míg csak el nem jő újra!»

M. R.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus Eucharisticum.)

(Folytatás.)

Illik, hogy a *nagyhét csütörtökén* mind a *klerikusok*, a papok is, akik e napon misézéstől tartózkodnak, Krisztus szent testével az ünnepélyes vagy a konvent-misében megerősíttessenek.

Buzdítottassanak a hívek, hogy gyakran, *mindennap* is, az eucharisztikus kenyérrel erősíttessenek, az Apost. Szék dekr.-ban foglalt szabályok szerint s hogy a misén jelenlevők nemcsak lelki érzellemmel, hanem az Oltáriszentség szentségi vételével, kellően előkészítve áldozzanak. A X. Pius 1905 december 15-i *Sacra Tridentina* konst.-ban foglalt szabály szerint a mindennapi áldozáshoz elegendő, ha az ember a halálos büntől megtisztulva erősen megfogadja, hogy soha többé nem vétkezik, mert ha ez az elhatározása őszinte, úgy lehetetlen, hogy a mindennapi áldozó lassanként a bocsánatos bűnökről is le ne szokjon.

Halálveszedelem esetén, bármi okból következett ez be, a híveket a szentáldozás vételének parancsa kötelezi. Ha aznap már szentáldozáshoz járultak is, mégis nagyon tanácsos, hogy életveszedelembe kerülve újra áldozzanak. Ha a halálveszedelem tovább tart, a szent útravalót a gyóntató tanácsa szerint többször is, különböző napokon szabad és illik kiszolgáltatni. Természetes, hogy bűnbánattartás után a halálraítelt bűnösnek is a szent útravalót ki kell szolgáltatni, amint ezt a S. C. de Prop. Fide 1841 július 21-i döntvénye ki is mondja. Betegek a szent útravaló vételét ne halogassák, a lekipásztorok gondosan őrkdjének, hogy a betegek azzal, midőn még teljesen maguknál vannak, erősíttessenek meg.

Minden, bármilyen szertartású hívőnek megengedhetik, hogy ájtatosságból az Oltáriszentséget bármily szertartás szerint magához vehesse, tanácsolandó azonban, hogy a húsvéti áldozás kötelességének minden hívő saját szertartása szerint tegyen eleget. A szent útravalót a haldoklók saját szertartásuk szerint fogadják, de sürgős szükség esetén szabad azt bármily szertartás szerint fogadni. E rendelkezéseket a Codex X. Pius 1912 sept. 14. *Tradita* konst.-ból vette át.

3. A szentáldozás idejéről és helyéről.

A szentáldozást *mindennap* ki szabad szolgáltatni, a *nagyhét péntekén* azonban csak a szent útravalót szabad *beteghez* vinni: ez a kánon némileg ellentétben áll a 864. kánonnal, mely szerint halálveszedelembe, bármi okból következett az be, a szentáldozás kötelező, míg a 867. kánon szerint ha a halálveszedelem nagy-pénteken nem betegség okából következett be, a halálveszedelembe forgó nem áldozhat. Nagyszombaton a szentáldozást a híveknek csak mise közben vagy közvetlenül mise után szabad kiszolgáltatni.

A szentáldozást csak azokban az órákban szolgáltatassák ki, amikor a szentmise áldozatot be lehet mutatni, hacsak észszerű ok másképp nem javallja. Tehát *hajnal előtt egy órával* már, *dél után egy órával* még szabad áldoztatni, hogy ezen az időn kívül való áldoztatáshoz mi képez észszerű okot, azt a pap belátása szerint dönti el, mindenesetre vigyázni kell, hogy ilyen különkódéssal másokat meg ne botránoztasson. A szent útravalót azonban a nap vagy éj bármely órájában ki lehet szolgáltatni.

A miséző papnak mise közben nem szabad az Oltáriszentséget oly távolállól híveknek osztania, hogy ő maga az oltárt szeme elől elveszítsse. Rendes körülmények közt a hívek az áldoztató rácsnál áldoznak, tömeges áldoztatásnál az áldozók a templom hajójában is sorakoztathatók, de a miséző papnak mise közben nem szabad az oltártól oly messzire távoznia, hogy onnét az oltárt ne láthassa. Ha tehát az áldozók nagy száma folytán a templomon kívül is kell áldoztatni, azt más papnak kell végeznie.

A szentáldozást mindenütt ki lehet osztani, *ahol misézni szabad*; magánkápolnában is, hacsak a megyéspüspök igaz okból, különös esetekben azt el nem tiltja. X. Pius 1907 május 8-i deklarációja szerint a magánkápolna engedélyezésében az az engedély is bennfoglaltatik, hogy a misén jelenlevőknek a szentáldozás is kiszolgáltatható; a 869. Kánon értelmében, ha a magánkápolnának az Oltáriszentség állandó őrizetére is van engedélye, úgy ott misén kívül is szabad áldoztatni, a megyéspüspöknek azonban joga van ezt igaz okból különös esetekben megtiltani.

III. Az Oltáriszentség őrizetéről és tiszteletéről.

A legméltóságosabb Oltáriszentséget, ha van valaki aki gondját viseli s szabályszerűen egy pap legalább egyszer egy héten a szent helyen misét mond, *őrizni kell* a székesegyházban, a nulliusapátság vagy prelatura, apostoli helynökség és prefektura főtemplomában, minden plébániai vagy kvázi plébániai templomban és az akár férfi, akár női kivett szerzetesek házához tartozó templomban, *őrizni szabad* a megyéspüspök engedélyével a társasegyházban és úgy a kegyes vagy szerzetes ház, mint a világi vagy szerzetes papok által igazgatott egyházi kollégium akár nyilvános, akár félnyilvános főkápolnájában. Hogy más templomok vagy kápolnáknak őrizhessék, ahhoz pápai engedély szükséges, a megyéspüspök ezt az engedélyt csak templomnak vagy nyilvános kápolnának, igaz okból átmenetileg adhatja. Senkinek sem szabad a legméltóságosabb Oltáriszentséget magánál tartani vagy az útra magával vinni.

Azok a templomok, melyekben a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, különösen a plébániatemplomok, midennap legalább néhány órán át a hívek számára *nyitva* álljanak.

Minden ellenkező kiváltság visszavonásával, magában a szerzetes vagy kegyes házban a legméltóságosabb Oltáriszentséget nem szabad őrizni, hanem csak a templomban vagy a főkápolnában, sem apácánál a kóruson vagy a monostor falain belül.

A legméltóságosabb Oltáriszentséget állandóan ugyanazon templomnak csak *egy oltárán* szabad őrizni. Őriztessék a templomnak legelőkelőbb helyén, szabály szerint tehát a *főoltáron*, hacsak e nagy szentség tiszteletére illőbb és kényelmesebbnek nem látszik másutt, betartva a liturgikus törvényeknek a *nagyhét utolsó napjaira* vonatkozó előírását. De a *székes- és társasegyházakban*, melyekben a főoltárnál a korális funkciókat végzik, alkalmasabb, hogy a legméltóságosabb

Oltáriszentség szabály szerint ne a főoltáron, hanem más kápolnában vagy oltáron őriztessék.

Gondoskodjanak a templomigazgatók, hogy az az oltár, melyen a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, a többiekénél különben díszíttessék, úgy hogy már felszerelésével inkább előmozdítsa a hívek ájtatosságát.

(Folyt. köv.)

Dr. Huszár Elemér.

Aquinói szent Tamás imája az eucharisztikus Úr Jézushoz.

Latinból fordította: Juhász Béla nyugalmazott áldozópap.

Imádlak Téged, rejtőző Istenem!
Ki elrejtet Magad ezen színekben:
Meghódol Előtted szívem teljesen,
Boldogságom tudni, hogy itt vagy jelen.

Érzékeim ugyan Benned csalódnak,
Lelkem mégis hitelt ad szent szavadnak:
Hiszem mindazt, mit csak mondott Isten Fia,
Mind igaz, kétségbe senki ne vonja.

A kereszten rejtett csupán istensége,
Most nem látni azt sem, hogy itt embersége:
Mégis vallom, itt van élve s egészen,
Bűnbánó lator mit kért, én is kérem.

Tamással sebhelyid nem érinthetem,
Mégis vele vallom: Uram s Istenem!
Erősítsd hitemet és reményemet,
Önts szívémbé igaz szeretetedet.

Urunk halálának nemcsak jelképe,
De élő kenyér, lelkünk éltetője:
Éltetője csak Te légy hű szívemnek,
Ízes étke maradj mindig lelkemnek.

Irgalmas Pelikán, Uram Jézusom!
Engem tisztátlant véred tisztogasson:
Egy vércsepped is már elég ár arra,
Hogy e világot a bűntől megváltsa.

Jézusom! Ki itt csak rejtve vagy jelen,
Tedd, hogy teljesüljön, mit óhajtott szívem:
Ha majd egykor színről-színre láthatlak,
Boldogan szemléljem dicső orcádat. Amen.

A VEREJTÉK ÉRTÉKESÍTÉSE.

Mennyi emberi verejték jut embertelen sorsra! Lehull értéktelenül mint a vadfák gyümölcse! Pedig az ember verejtéke drágán értékesíthető, ha Krisztus véres verejtékéhez öntjük a cseppjeit.

Irtunk már arról a vízcseppről, amelyet a pap felajánlásakor a kehely borába ejt s az a vízcsepp egészen elvegyül a borban, mely Krisztus vérévé változik át. Ilyen a mi engesztelésünk és áldozatunk, ha Krisztusával egyesítjük. A verejték-cseppeket is így lehet hozzácseppenteni, vagy esetleg hozzáönteni a Krisztus véres verejtékű patakzásához. Most különösen, ha az egész emberiségre gondolunk — talán fordított lesz az arány: a krisztusi véres verejtékhez egész tengerárja ömlene az emberi verejtéknek, ha — ez a nagy feltétel! — mindenki felajánlaná, engesztelésül Krisztusával egyesítve a mennyei Atyának adná verejték-cseppjeit. A tengersok emberi verejték, a kevesebb mennyiségű, de végtelen értékű krisztusi verejtékkel egyesülve beszélne, könyörületet kérne a világnak.

Ne hagyjuk elveszni verejték-cseppjeinket! Ne küzdjünk — fáradjunk csak a földi célokért, hanem — közben akarjunk imádkozni, jóvátenni, engesztelni a fáradozásunkkal és verejtékezésünkkel. Könnyű ez, ha a vérrel verejtékező vagy a keleti ég alatt erősen tűző napon — dolgozó, ács munkát végző isteni Mesterre gondolunk. «Jézusom, olyan akarok lenni mint Te! Úgy akarok dolgozni mint Te! Nemcsak a földnek, de egyúttal az örökkévalóságnak is.»

Milyen gyönyörű lenne így a legverejtékesebb munka is! A dolgozó ember munkájából az örökkévalóság dicsfénye is termelődne a földi eredmények mellé és az a tudat, amiről az Úr Lelke szól: «Az Én választottaim nem dolgoznak hiába».

Imádási óráinkban könyörögjünk azért a szellemért, amely ilyen verejték-értékesítéssel boldogítja az embert és ad édesen nemes öntudatot a legelhagyottabb ember lelkének is. A Tertullian által emlegetett «keresztény méltóság» országát vesszük így meg magunknak és leszünk mindig öntudatosabb keresztények.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kötelesegteljesítésünk a legegyszerűbb módja az apostolkodásnak. A kötelesegteljesítés élteti az egyesületeket: az oltáregyesületet is.

Kötelesegteljesítésünk egyes mozzanatai ezek:

Imádási órát megtartom, hogy az oltáregyesület az én személyemben jelen lehessen az Úr Jézusnak. Az én szentségimádásom az egész oltáregyesületé nemcsak az enyém. Az én szentségimádásom gyökere az egyesületi tagságom. Bokros gyökérzetű élet megnyilvánulása lesz, ha rá gondolok erre az egész egyesületet képviselő szerepemre! Példám is prédikál: családomnak, ismerőseimnek és ismeretlen testvéreimnek, akik a jó példa indítására várnak.

Havi szentáldozásomat igazi engesztelő szellemben végzem: Rágondolok azoknak a rossz katolikusoknak a tömegére, akik nem végzik el húsvéti szentáldozásukat sem (különösen városokban és vegyesvallású falvakban — sajnos — hány van ilyen!) és mintegy az ő hideg és bezárt szívük elé lépek és ott kínálom az én szívemet az övéké helyett: «Uram Jézus jöjj hozzám mindegyikük helyett!»

Évi alamizsnámat, melyre az oltáregyesületi tagság kötelez erőmhöz mérten adom meg és gondom van arra, hogy az tényleg arra fordítassék, amire adnom kell vagyis a szegény templomok segítésére az Országos Központon keresztül. Egyes helyeken az oltáregyesület címen nem oltáregyesületi célokat szolgált anyagilag az oltáregyesület. Ez helytelen! A mi szegényünk «a szegény templomok» Úr Jézusa mindenütt az országban.

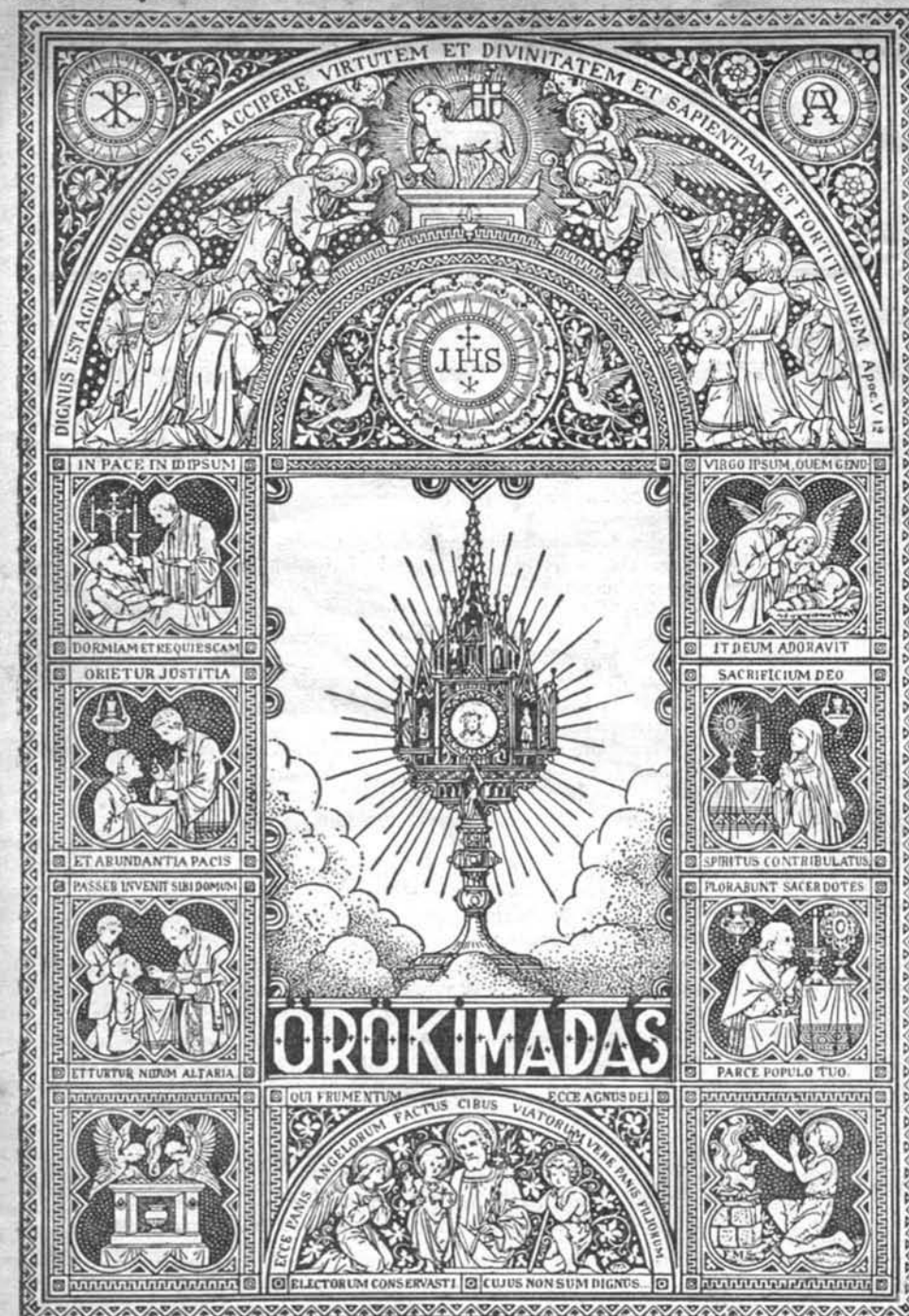
Ezen kötelesegteljesítések nyilvánosságra juttatása lehet apostoli szándékból s akkor nem hivalkodás, hanem a kötelesegteljesítés hangsúlyozásával jó példaadás, önmagunk buzgóságának megsokszorozása azoknak tevékenységében, akiket mi nyerünk meg vagy indítunk el azzal, hogy a szerénység sérelme nélkül beszélünk oltáregyesületi hivatásunkról, annak magasztosságáért lelkesedve és értékét kellően megvilágítva (itt imádkozunk, engesztelünk és cselekszünk az Úr Jézusért!)

Oltáregyesületi testvérek «járjunk Krisztusért követségben», hogy akik a mostani siralom völgyében annyi jaj és baj között indulunk el egy-egy reggel, este örömmel térhessünk mennyei Atyánk előtt beszámolva nyugovóra.

Teljes búcsú: Augusztus 1., 7., 15., az imádási óra napján, gyűlés napjára és egy tetszésszerinti napon.

Túrmezei Ferenc: Előkészítő oktatások az első szentgyónásra és szentáldozásra. Korda r. t. kiadása. Miután az új egyházi törvénykönyv már a 7. éves korban előírja az első szentgyónást és szentáldozást, a nagyobbakra tekintő Szuszai mellett szükséges volt egy olyan vezérkönyv az elsőáldozók előkészítéséhez, mint Túrmezei könyve. Hitoktatói tapasztalatai és 36 e tárgykörből való könyv áttanulmányozása után pompásan sikerült «előkészítő oktatásokat» írt, amelyeknek nagy hasznát veszik nemcsak a hitoktatók, hanem azok az oltáregyletek, akik külön foglalkoznak akár saját, akár lakóhelyükön elhagyott gyermekekkel. Az eucharisztikus Úr Jézushoz való vezetés és lelki élet megalapozása szempontjából is nagy-szerű könyv Túrmezei könyve, amelyet szívesen ajánlunk k. olvasóinknak.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: «Szeretet szózatom», amelyet az Istennek szentelt lelkekhez intézek. — **Huszár Elemér dr.:** Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Legenda a csodálatos kenyérszaporításhoz. — **Kosztolányi A.:** Őszi ének. — **Központi:** Mindent Érted, Jézusom.

«Szeretet szózatom»,

amelyet az Istennek szentelt lelkekhez intézek.*

A világ megmentésére Nekem szentelt lelkekre van szükségem, amelyek valóban engesztelő, áldozatos jegyeseim.

Nincsen Nekem elég belőlük, hiányoznak Nekem.

Adjatok Nekem ezekből a lelkekből. Legyetek ti ilyen lelkek.

Szívem vár. Szívem hozzátok esdek.

De tudjátok ezt jól:

A Keresztrefeszített Jegyes keresztrefeszítve veszi jegyesét.

Az igaz jegyes szíve, jegyesének zsákmánya.

Jegyse szívével együtt dobog s mindazt szereti, amit Ő szeret.

Igy a Nekem szentelt lelkeknek el kell veszniük Énbennem, Érettem fogollyá lesznek és Általam megsemmisülnek.

Nekik is, mint Nekem, lángolóan kell szomjazniok a lelkek üdvét és Atyám dicsőségét; szeretniök kell, mint Én szeretem a keresztet és a jóvátévő szenvedéseket.

Nem akartok-e ti is mindezekhez tartozni?

Kérhetnétek-e több szeretetet Tőlem, mint amennyit Én nektek adok?

Érettetek Hostiává tettem Magam; legyetek ti teljesen Nekem szentelt Hostiák.

E jelen kérelmet és a kísérő magyarázatot, — teljes valószínűség szerint, — a mi Urunk Maga közölte egy alázatos, hű lélekkel, azzal a kötelezettséggel, hogy azt minden Istennek felajánlott lélekkel megismertesse.

A vallásos társaságokban megújult buzgalom számos hivatást vonz és a Szent Szívnek igaz, jó segítője lesz a világ megújításában.

«A lángoló vágy nagy sikolya a szózat, amely Szívemből kiárad. Mint az áradat, mely bejut a földre, elárasztva és megtermékenyítve azt s azután végül visszasodródik; kell, hogy könyörgő szózatom meghallgatást találjon a szerető lelkekben, amelyeket istenileg átalakít engesztelő hostiává (áldozattá) és végül beragyogja a világot.»

Atyám végtelen Jósága, az Ő fogadott gyermekeit össze akarja gyűjteni, szeretett Fia művének ...

... Számítok a Nekem szentelt lelkekre ebben a megtisztelő megbízásban ...

Ha hiányoznak Nekem az apostolok a világ megmentésében, ha nincs elég papi

* Igaz, hogy szerzetesnőknek van ez írva, de oly szép és oly komoly, hogy más vallásos lélek is, megízlelheti. A toulouséi imaapostolság kiadványa alapján.

és szerzetesnői lelkem, hogy betöltsék ezt az engesztelő művet, ez azért van, mert azok, akikkel bírok, nem élnek eléggé, valóban önfeláldozva és nem engesztelnek eléggé.

Értsétek meg jól, ez kérelmem valódi értelme, a buzgalom nagy sóhaja, amelyet ezekbe a lelkekbe, mindezekbe szeretnék beoltani, hogy szeretetüket felgyullasszam és nemeslelkűségüket és buzgalmukat felszítam.

Az én kérésem nem valami új kérés. Nem fejeztem-e ki minden kívánságomat Evangéliumomban? És nem határoztam-e meg pontosan Szabályaitokban?

De ez a megújult buzgalom kérése, amellyel szívetek felel az Én Szívemnek.

«Hostiává lenni» többet ér, mint a Hostiáról elmélkedni!

De mi is az: «Hostiává lenni»,* ha nem az, hogy hostiává tétetni magát egy barátságos «fiat»-tal (úgy legyen), egy felajánló tettel a megváltó Hostia által.

De ez egyetlen.

Hogy befejezhesse művét, összegyűjteni kíván más élő Hostiát, kik kis áldozatokkal önként szolgálnak Neki, utánözva, — valóban nagyon gyöngén —, de valóságban a tökéletes Eszményt, a Fájdalmas Szűzanyát.

Szerzetes lelkek, figyeljétek, értsétek meg jól:

Ha mindannyian önátadóbbak, áldozatosabbak lettetek volna, a világ nem jutott volna oda, ahol ma van!

Ha nem siettek szeretetem szándékait teljesíteni, a világ továbbra is vesztébe rohan.

Ó, kegyelmet! Kegyelem!

Ébredjétek önző szendérgésetekből! Gondolatok arra, mit várok tőletek ...

Az igaz szeretet itt lenni nem talál másban nyugalmat, csak a buzgalomból eredő szenvedésben ...

Ez nem az az óra, amelyben az életet nyugodtan, önző közönnyel a szeretet védelme alá rejthetjük ...

A szerzetesi lélek, vagy a megváltásban segélyezőnek nincs helye, hol nyugalmat talál.

Ő gondolatok mindarra Istenetek, Atyátok, Megváltótok, Jegyesetek színe előtt, az Ő mérhetetlen világi családja színe előtt, akik üdvüket mind a ti engesztelésektől várják.

Nehéz az óra, a világ megengesztelésére kiválasztott lelkeknek!

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus Eucharisticum.)

(Folytatás.)

A legméltóságosabb Oltáriszentséget az oltár közepén elhelyezett elmozdíthatlan szentségsekreányban kell őrizni. A szentségsekreány mindenfelől jól zárt, a liturgikus törvények szabályai szerint illendően díszített, minden más dologtól üres legyen s oly gondosan őriztessék, hogy minden szentségtörő profanálás veszélye kizárassék. Ha a püspök által megállapított súlyos ok tanácsolja, nincs tiltva a legméltóságosabb Oltáriszentséget éjjel az oltáron kívül, korpóralén, biztosabb és illő helyen őrizni, de az örök lámpának akkor is égni kell előtte. A szentségsekreány kulcsát, melyben a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, gondosan kell őrizni, a pap, aki a templom vagy kápolna gondját viseli, ezért lelkiismeretében felelős. Az Oltáriszentség őrzését elhanyagoló papot az 1215-i lateráni zsinat 3 havi felfüggesztéssel, ha pedig ebből valami botrány származott, súlyosabb büntetéssel rendeli büntetni, a C. J. C. a büntetést nem állapítván meg, azt a püspök belátása szerint szabhatja ki.

Konzekrált ostyák oly számban, mely a betegek s más hívek áldoztatásához

* Hostiává lenni = áldozattá lenni.

elegendő lehet, állandóan őriztessenek a szolid s illő anyagból készült tiszta, fedelével jól csukott, fehér selyemköpennyel borított és díszített *pyxisben*.

A szentségszekrény előtt, melyben a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, legalább egy *lámpa* éjjel-nappal állandóan égjen, olajbogyó olajával vagy méhviasszal táplálva; ahol azonban olajbogyó olaja nem kapható, a püspök bölcseségére bízta, hogy más, lehetőleg növényi olajjal cseréltesse fel.

Úgy a hívek áldoztatására, mint a szentségkitételre szolgáló konzekrált ostyák frissek legyenek s gyakran *újíttassanak*, a régiek szabályszerűen konzummáltatván, úgyhogy megromlás veszélye ne legyen, gondosan betartatván a püspök által adott utasítások. Akik a hívek vallásoktatásával foglalkoznak, semmit se mulasszanak el, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti ájtatosságot azok lelkében felkeltsék s különösen intsek őket, hogy ne csak vasárnap s parancsolt ünnepeken, hanem hétköznapiakon is, amennyire lehet, gyakran vegyenek részt a szentmisén s látogassák a legméltóságosabb Szentséget.

Azokban a templomokban és kápolnáknakban, amelyekben a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, *magán kitétel, vagyis cibóriummal*, minden igaz okból a püspök engedélye nélkül történhet; *nyilvános kitétel, azaz monstranciával*, pedig Úrnapiján s nyolcada alatt mise közben és vecsernyére, más időben azonban csak igaz és súlyos, kivált nyilvános okból s a püspök engedélyével, habár a templom kivett szerzetesrendhez tartozik is. A legméltóságosabb Oltáriszentség kitételének és visszahelyezésének szolgálja a pap vagy diakonus, a *szentséges áldás* szolgálja azonban csak a pap s azt a diakonus nem adhatja, csak abban a rendkívüli esetben, ha a püspök vagy a plébános súlyos okból adott engedélyével, mely szükség esetén jogosan feltételeztetik, ha a szent útravalót beteghez vitte.

A *40 óras szentségimádás* minden plébániatemplomban s azokban a templomokban, ahol a legméltóságosabb Oltáriszentség állandóan őriztetik, a püspök beleegyezésével megállapított napokon, a lehető legnagyobb ünnepélyességgel minden évben megtartassék, s ahol különös körülmények folytán nagy nehézség nélkül s e nagy szentségnek tartozó tisztelettel nem történhet, gondoskodjék a püspök, hogy legalább néhány órán át, megállapított napokon, a legméltóságosabb Szentség ünnepélyesebb szertartással kitétessék.

IV. Az Oltáriszentség elleni bűnökről.

Aki *konzekrált színeket elvett, vagy gonosz célra elvisz, vagy visszatart*, eretnekség gyanújába kerül s az Apost. Széknek legkülönösebb módon fenntartott kiközösítés alá esik, becstelen lesz, a klerikus ezenkívül letétetik.

Aki karácsony napját és halottak napját kivéve, apostoli engedély, vagy a megyéspüspök felhatalmazása nélkül *egy nap több misét vagy nem éhgyomorral* merésszel misét mondani, a püspök által a körülmények különbözősége szerint megszabandó időre a misézéstől felfüggesztendő.

Aki nincs pappá szentelve, ha *misemondást színlel*, az Apost. Széknek különös módon fenntartott kiközösítés alá esik, azonkívül a világi megfosztatik az Egyházban esetleg bíró fizetésétől vagy hivatalától s a bűn nagysága szerint más büntetésekkel büntetendő, az egyházi letétetik.

Aki *misepénzekkel üzérkedik vagy kereskedik*, aki nem végez annyi misét ahányért díjat vett fel, aki kézi misedíjakat másoknak küld át s nem teljesen küldi át azokat, a püspöktől a bűn nagysága szerint büntetendő, nem zárva ki a felfüggesztést vagy az egyházi javadalom vagy hivataltól való megfosztást, világiaknál a kiközösítést sem.

(Vége.)

Dr. Huszár Elemér.

Legenda a csodálatos kenyérszaporításhoz.

A délfraanciaországi Limoges városában a püspöki épület erkélyén Martiális, Aquitánia első püspöke állott, aki Galliába vitte a kereszténység tanát. Gyönyörű világos tavaszi est volt, a csillagok fényesen ragyogtak, köröskörül mélységes csend. A tiszteletreméltó férfiú mélységes gondolatokba merülten kelet felé nézett. Gondolatai elszálltak a tengeren túlra a szent városba, Jeruzsálembe, ahol közel hetven évvel azelőtt Úra és Mestere, Jézus Krisztus a szegyeteljes és borzalmas keresztthalált szenvedte el. Az elméledő férfi már 80 éves volt. Ekkor az erkélylépcsőn szaladva vidám fiúk jöttek fel, a kereszténység tanítványai, a katechumenek, akiknek nemsokára a kereszttség szentségét fogja feladni a püspök, aki maga személyesen tanította őket a keresztény kinyilatkoztatott és a szent szóhagyomány által átszármaztatott isteni igazságokra. Vidáman és kedvesen kezet csókoltak a püspöknek és szerető tisztelettel mondták a jámbor köszöntést: «Béke legyen Veled! Jó püspökatyánk hová révedez, hová vándorol a szemed? Palesztinába, a szentföldre, ahol egykor az isteni Mestert láttad, akinek szolgálász és nekünk is kell majd szolgálunk?»

«Igazatok van» mondá a püspök, «én ma a Mesterre gondoltam és arra, hogy nemsokára nektek is nyújtom majd a békekenyeret. Így hát ifjúságomból egy élményt akarok ma nektek elmondani, amely újabban most igen sokszor forog elmémben és akkor történt, mikor olyan idős voltam, mint most ti vagytok.

Krisztus tanítói működésének második évében történt az esemény. A népsokaság követte Őt, 5000-en voltak, a genezáreti tó innenső részén, ott, ahol a vidék hegyes és dombos. Leült egy hegylejtőn és Ő látta a sok embert és az est már közel volt és az út az otthon felé még messze. András, az Úr tizenkét apostolának egyike, engem is magával vitt, követtem őt, nálam volt 5 árpakenyér és két hal. Ekkor mellettem állott András. «Martiális, Elind fia, jöjj velem a Mesterhez.» Én elmentem. A Mester szólt: «Martiális, add nekem kenyeredet és haladat». Odaadtam Neki és a Mester reám tekintett olyan pillantással, milyent minden fiatalembernek kívánnék. A fiúk nagy lelkesedéssel hallgatták. Igen élénkek lettek. «Püspök atyám», szólt az egyik fiú, «akkor te vagy az az ifjú, akiről az evangéliumban ez áll: «Van itt egy fiú, kinek öt árpakenyere van és két hala?» «Igen», mondá a püspök, «az én vagyok». «Akkor te tanúja voltál a csodálatos kenyérszaporításnak, a legszentebb Eucharisztia, az Oltáriszentség előképe.» «Eltaláltad», mondotta a püspök, «ott fiú voltam akkor, ma 80 éves vagyok. Ma ti fiúk vagytok, hetven év múlva olyan idősök lesztek, mint a püspöktök. Azonban mindig fogják olvasni az Evangéliumot a csodálatos kenyérszaporításról.»

«Martiális atya», szólt a tanítványok egyike, «és így sohasem fogják elfelejteni azt a fiút, aki az Úrnak az öt árpakenyeret és a két halat odaadta. Püspök atyánk, mi tőled szívósságot akarunk tanulni.» Eddig az érdekes legenda.

Egy nagynevű keresztény festőművész, Martini Simone, 500 évvel azelőtt szép képekben ábrázolta Szent Martiális életét, amelyeket napjainkban is lehet szemlélni Franciaországban az egyik avignoni templomban.

Több szent életét tárgyaló könyv tartalomjegyzékét szorgosan átolvastam, de Szent Martiális nevét nem találtam meg. A legendát, amelyet egy 1930-ban megjelent német könyvből szabadon fordítottam, igen érdekesnek találtam és arra is érdemesnek, hogy az Örökimádás lelkes olvasóival tartalmilag hűen közöljem. Végül még átnéztem a Martyriológium Romanumot, amely hat Szent Martialist sorol el, akik közül csak egy püspök van, a többiről említi, hogy vér-

tanuk. Szent Martiális püspök ünnepe a Martyriologium szerint Aquitániában (Lemovicis) június 30-án, két pappal, Alpinianusszal és Austriclianusszal együtt van. Mindhármukról írja a Martyriologium: «akiknek élete a csodák jeleivel kiválóan ragyogott». Kár, hogy a legenda német írója nem említi a forrást, amelyből merítette az említésre méltó kedves legendát... Dr. Nagelreiter Alajos.

ŐSZI ÉNEK.

Oly nagy a csend, ... szinte hallom:
Hervad a levél a gallyon.
Bús az ősz, mint szép menyasszony
Fátyla, tört szíven, díszének.
Fáj e fény, e síri ének!

— Ősz van még, sok szív-világban,
(Rózsá helyett jégvirág van,)
Csipkerózsikás álomban:
Míg nem zörget örökélet
Napkirálya, — s újraéled.

Oly nagy a Csend, ... szinte hallom:
Mint dobog, fehér oltáron,
Legszentebb Szíved, Jézusom.
— Ó, te édes hang, megértlek:
«Lélekkertben ősz: a vétek».

— Zeng a Szíved, szent Tavasz van.
Fényözönben látlak mostan.
Szívem lángja Égre-lobban,
S csengetek a Liliommal:
«Jöjjetek, ti bűnavarral.

Terhelt, hervadt őszi lelkek, —
S új tavaszra, fényre leltek!
Elolvad majd itt a vétek
Jégvirága, és nyomában,
Öröknep vár, — az Ostyában!

Gyujtsatok ma bánatmécset!
— A Halál nem soká késhet;
S lélekkertben, majd gazt éget! —
Még feléled a Rózsátok,
Még Istenarcot várhattok!»

Kosztolányi Angéla.

Sopronban az orsolyarendi leánygimnáziumban május 26-án huszonegy új taggal, Esztergomban pedig a belvárosi plébániai eucharisztikus szövetségben huszonnyolc új tag felvételével gyarapodott a szentségi Jézust vigasztalóknak tábora.

«Mindent Érted, Jézusom!»

Ősszel újra indul a legtöbb Oltáregyesületben a munka. Gyűlések, munkatervek, új nekilendülések ideje az ősz az egyesületi életben. Életbevágóan fontos, hogy az új elindulások és nekilendülések, tiszta indítékok alapján egyéni érvényesülési vágyak, feltűnést hajhászó hiúságok és örökösen sértődött érzékenységek nélkül és igazán a «Mindent Érted, Jézusom!» szellemében induljanak el. Jelvényünk peremén rajta van e három szó és a tervező szerint szimbolizálja az oltáregyesületi életet: a mindent az Úr Jézusnak adó, mindent az Ő dicsőségére áldozó és mindennel Őt engesztelő életet. Valóságos oltáregyleti program van e három szóban! Ha pedig program, akkor ezt meg kell valósítani. A megvalósítás folytonos figyelem, folytonos lelki munka és folytonos felajánlás a mi részünkről. Ne gondoljuk, hogy ez csak apácáknak való és világiak által meg nem valósítható elgondolás. Olyan egyszerű a reggeli első térdhajtásunkba beleszőni ezt a fohászt: «Mindent Érted, Jézusom!» És napközben — ha eszünkbe jut — megújítani, újra élénkebbé tenni ezt az elhatározást. Ha egész nap nem jutna eszünkbe, akkor is érvényes az egyszer komolyan kifejezett felajánlás. Ha gyaroltságaink el is nyomják ezt az örökmécseslángot, ki nem oltják és amikor akarjuk, egy új ismétléssel felszithatjuk lángocskáját. Nehézségeink, kellemetlenségeink, fogyó türelmünk, megpróbáltatásaink idején megtartja lelkünk békéjét a «Mindent Érted, Jézusom!»

Nem is olyan nagy dolog az a mi részünkről, amit teszünk és természetfeletti átváltoztatással öröktértékűvé válnak a múlandó földi célok szolgálatában végzett teljesítményeink. Pl. az oltáregyesületi tag nagymosást végez. Nem könnyű és nem a legkellemesebb munka! Egész nap a teknő mellett állni, a ruhák szennyét látni, fizikai erőinket használni! De ha közben a «Mindent Érted, Jézusom!»-mal arra gondol, hogy az Úr irgalmával egyesülésben áll ott, hogy a látott szenny az emberek bűneire emlékezteti, hogy erő kifejtése folytonos könyörgés az Úr Jézus irgalmasságához, akkor ez a nagymosás a legkölteibb megfogalmazású imát is felülmúló könyörgés és engesztelés lesz.

Kedves oltáregyesületek, vigyünk sok lelkiiséget az életünkbe! Engedjük világítani benne az oltáregyesületi hivatást! Imádkozzunk buzgón az imaóráinkon azért, hogy minden oltáregyesületnek legfőbb gondja az Úr Jézus engesztelése legyen és a mindent átvilágító nagy szándéknak árnyékában eltűnjenek azok a foltok, melyek egyéni ambíciók és tökéletlenségek méltatlanságával akadályozzák azt, hogy tökéletesen felelhessünk meg oltáregyesületi hivatásunknak.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Szeptember 4-én, 5-én, 8-án, egy szabadon választott napon, az egyéni imádási óra és a közös ájtatosság (gyűlés) napján.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Jól kezdjünk hozzá az oltáregyesületi munkaévhez! A legtöbb helyen nyáron csak a szentségimádás van meg az Oltáregyesületben és hiányzanak a gyűlések, munkórak stb. Magunk is így vagyunk a Központban. De így találjuk — tapasztalat alapján — megfelelőbbnek. Annál fontosabb azonban, hogy az őszi első **összejövetel jól elő legyen készítve**. A gyűlés meghirdetve, a tagok a terjesztőnk, csoportvezetőik által felszólítva tudhassák, hogy mi készül. Előre érdeklődést keltve, szívesebben jönnek a tagok és nemtagok is a gyűlésre, melynek tárgysorozatán a fő az évi munkaprogram megbeszélése. Ne legyen az előterjesztés kizárólagos, hogy hozzászólhassanak: jó ideák születnek ilyenkor és fokozódik a lelkesedés.

Osszuk el a megvalósítandó feladatokat a tisztségek vezetése alatt! **Rátermetteket válasszunk!** Mutassunk rá a mult tapasztalataira: hiányokra és eredményekre egyaránt!

Hangsúlyozzuk ki, hogy a szentségi Úr Jézus **számít** reánk, akiket az Oltáregyesületbe meghívott. Ne hiányozzunk Neki sohasem!

Az oltáregyesületi tagok különösen lelkesen karolják fel és propagálva segítsék az A. C. célkitűzéseit: gyakorolják maguk és ébresszék fel másokban is az apostoli szellemet («Világiak Krisztus országáért!»).

Az oltáregyesületi **lelkigyakorlatok idejét** inkább az advent valamely hetében állapítsuk meg, mert később nehezebb vezetőt találni.

* * *

Szent percek Jézus lábainál címen megjelentettünk egy füzetet, amely kitűnő vezérfonal az egyéni imádási óra jó elvégzéséhez. Amikor a nagyobb imakönyv beszerzése nehézségbe ütközik, nagyon jó megoldás ez a 35 lap terjedelmű füzet, mely a végén az Oltáregyesület szokásos engesztelő imáit is tartalmazza. **Lehetőleg tömegesen együtt** rendeljük meg az oltáregyesületi tagok számára.

† **Káner Károly** egykori szentéletű igazgatónk példájának ismertebbé tételére és — ha a jószágos Istennek úgy tetszik — a Boldog címével való felékesítésének előkészítésére mozgalmat indított **dr. Tiefenthaler József** pápai kamarás, Szent Imre-kollégiumi igazgató. Ő gyűjti az adatokat; akinek valami írás a boldogultól birtokában van, küldje be az oltáregyesületi irodába (Budapest, IX., Üllői út 77). A boldoggá avatáshoz szükséges kegyelmek, imameghallgatások, esetleg csodák kieszközlésére a boldogult utolsó fényképével ellátott lapon imákat adtunk ki. Két fillérért kapható Központunkban.

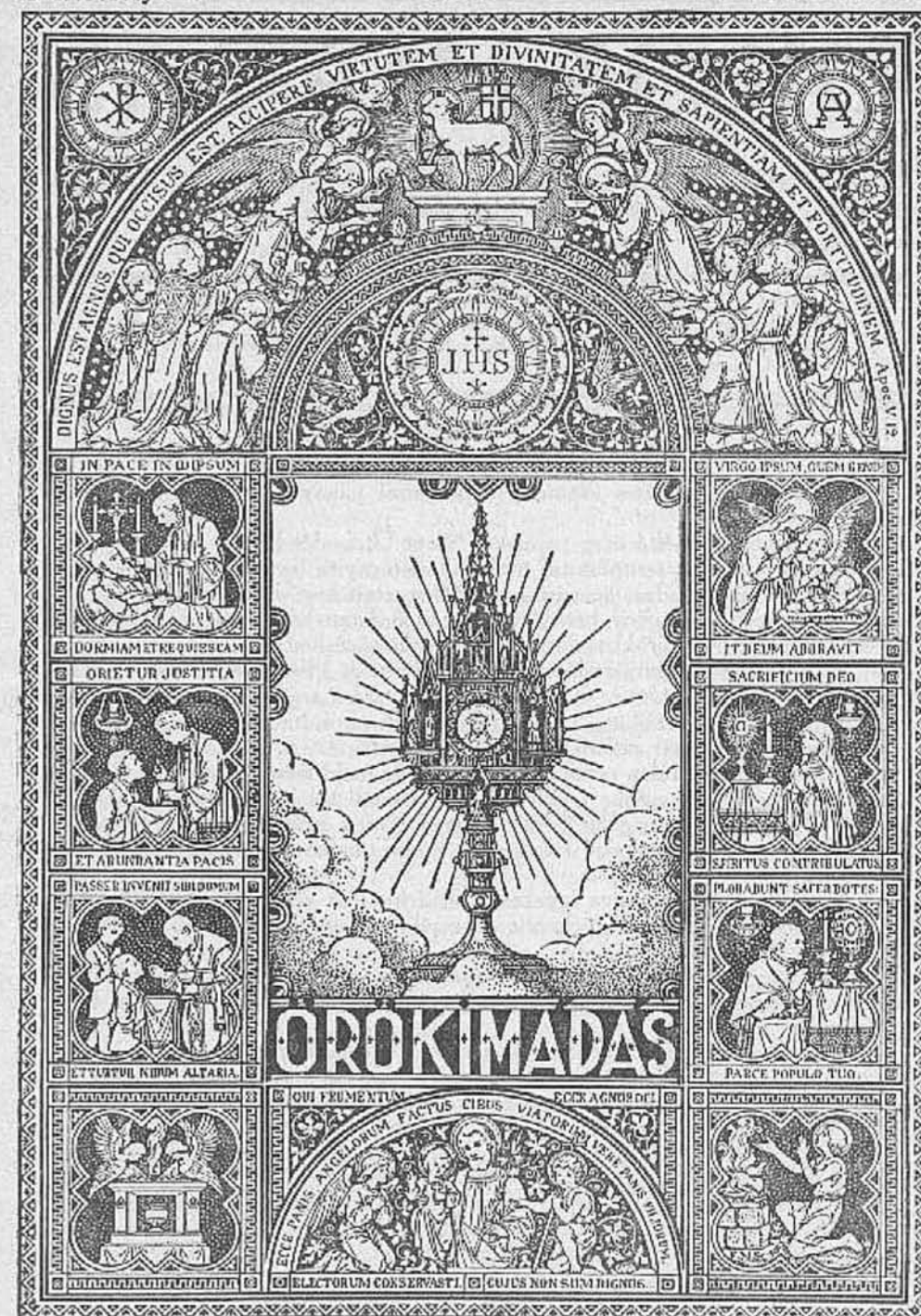
Dezső István, az Örökimádás nagyrabecsült munkatársa, kis könyvben adott ki nagyszerű gondolatokban gazdag elmélkedési anyagot «Isten háza és a menny kapuja» címen. A könyvecske jövedelmét temploma rendbehozására kívánja fordítani, azért kétszeresen is megérdemli a pártfogásunkat. Megrendelhető a szerzőnél: **Dezső István plébános, Felcsut, Fejér vm.**, vagy az oltáregyesületi iroda révén is. Ára 40 fillér. 126 lap a terjedelme.

Az Örökimádás **harangjainak gépesítése** érdekében szükséges előmunkálatok (villanyfelvezetés a toronyba, a harangtengelyeknek golyóscsapágyakba való átszerelése) már elkészült, most már csak a gépek megérkezését várjuk.

Budapesten a XI. kerületi polgári leányiskolában a szokásos impozáns csapattal az I. osztályból 28, a II.-ből 38, a III.-ból 31, a IV.-ből 21 új tag felvételével gazdagodott az Úr Jézus engesztelő gárdája. Jún. 8-án volt a felvétel.

Mindannyiukat beírtuk az Úr Jézus közelében őrzött társaskönyvbe és szeretettel köszöntve az új testvéreket, nagy buzgóságra és hűségre kérjük őket.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA**. — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Az eucharisztikus Jézus dicsőségére! — **Mátrai Gyula dr.:** «Szeretem házad ékességét». — **Kolossváry Dezsőné:** Örökmécs. — **M. R.:** Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak. — **Központi:** Imaszándékunk: A mester iskolája. — Oltáregyesületi élet.

Az eucharisztikus Jézus dicsőségére!

A következő épületes esemény a belgiumi Cinay község környékén játszódott le.

Egy tiszteletreméltó öreg papnak a Szent Útravalót kellett vinnie egy szegény asszonyhoz, ki a templomtól több kilométernyire lakott egy tanyán s már haldoklott. Az út csendes, magános erdőn vezetett keresztül. A pap egész lelkéből imádkozott a szegény betegért, hogy a jó Isten bátorságot és erősítő kegyelmét adja neki az örökkévalóságba való átköltözéshez.

Hirtelen merész kanyarodással egy autó szelte át a barna sűrűséget. A jármű túlhaladta a papot, azután . . . a féknek egy fordítására a gépkocsi megállott s két úr teljes tisztelettel kiszállt. Azután födétlen fővel, áhítattal hullottak térdre s meghajolva imádták pár pillanatig a rejtett Istenséget.

A jó pap megindulva nézte az imádkozókat, majd lassan elhaladt a térdelők mellett. Am a két úr egyike felállván, nagy tisztelettel közeledett a paphoz és mondá: «Plébános úr, nagyon kérem, engedje meg nekünk azt a kitüntetést, foglaljon helyet autónkban a jó Istennel. A domb tetején aztán majd újra kiszáll, ha úgy tetszik».

A plébános úr elámulva igyekezett elhárítani az ajánlatot. De az úr nem tárgyalt, szinte könyörögve igyekezett rábeszélni a papot. De határozott visszautasítást nyert csupán.

«Akkor — plébános úr, mondá az ajánlattevő úr —, mi önt lassan követni fogjuk az autóval a keresztútig, mert mi semmi esetre sem akarunk a jó Isten előtt járni!»

Erre a pap így gondolkozott: «A keresztút legalább két kilométernyire van ide, a domboldal meredek . . . S ezek az urak buzgó katolikusoknak látszanak . . . Talán egyszer a jó Isten sem fog panaszkodni, ha autóban kell tennie az utat! Sőt mi több, a tanyán a szegény haldokló nagyon nehezen vár engem».

Miután mindezt lelkiismeretében így elintézte, a jó pap csendesen elhelyezkedett a fényűző járműben.

A domb tetején kiszállván, a tanya felé vette útját, hol szolgálatát várták. De előbb a finom utasok felé fordulva, széles mozdulattal keresztjelet csinált feléjük a Szent Ostyával, nem kételkedve, hogy I. Albertet, a belgák királyát áldotta meg.

«Szeretem házad ékességét».

Az eucharisztikus lélek második ismertető jele az Úr házáért való buzgóság».

Fölséges tanuságtétel egy-egy dóm, székesegyház, templom vagy kicsi kápolna az alapítók és építtetők lelkületéről. A mélyen vallásos középkor az isteni fölséghez méltót akart alkotni, azért hozott anyagban, munkában, költségekben olyan óriási áldozatot. A Szentséges Szív új evangéliuma, a Megváltónak csak szeretetet és bizalmat kereső szelleme már — a sokkal szerényebb anyagiakkal létrehozott és sokszor igen szerény templomok és kápolnák belső tisztasága, felszerelésükben és díszítésükben — a figyelem és gyengédség szembeötlő megnyilvánulásaival akar méltó lenni az Eucharisziában közöttünk lakó végtelen Szeretethez.

Az oltáregyesület is mindig a jelenben él. Amit adott körülmények között lehetséges, azt kell tennie az Úr hajlékaiban.

Mindenütt ugyanazon isteni Fölség van jelen, a legszegényebb falusi vagy szuterén templomban épügy, mint a legpompásabb márványbazilikában. Mindegy az Úr előtt, hogy melyikben kell jelen lennie. A fő az, hogy a szív és lélek királyi szolgálata legyen az, amit Neki nyújt.

Tisztaság az első lehetőség, amelyről sehol sem kell lemondani. Az oltáregyletek szervezeti közösségben (testületileg!) ajánlkozzanak arra, hogy a templom tisztántartásáról gondoskodjanak.

Tiszta levegő biztosítása a másik feladat, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni. Találtam a nyáron egy az egyházi előírásoknak minden tekintetben megfelelő — a szegénység lehetőségeit számbaveve — igazán nagyszerűen felszerelt templomot, amelyben előírással konopeum és mennyezetes, függönyös szentségkítéleti trón is volt, de még délután is benne volt a reggeli szentmise elhasznált levegője. A sekrestye egészen párás, minden miseruha ereszkedett tapintású és elviselhetetlenül dohos szagú. Milyen könnyen megmenekül mindentől — jó szellőztetéssel — a templom.

A templomdíszítésnek ez a belső kerete, mert porba, szennybe hiába rakom a legszebb virágokat, amelyeknek illata sem érzik a rosszlevegőjű templomban. De hiába hozunk áldozatokat a szép miseruhák elkészítésével, ha azok a dohos, párás sekrestyében már az első évben tönkremennek (színüket veszítik, megszagosodnak, gyűrődtek, méltatlan ronggyá válnak.)

Szorgalmazzuk a praktikus sekrestyeszekrények beszerzését is, mert anélkül fele ideig sem tartanak egyházi ruháink.

Természetesen mindezt a a rektor-eklézié — templomigazgató — pappal egyetértésben kell akarnunk és kellő tapintattal a jó ügy érdekében bizonyos — az érzékenységet legyőző — áldozatokra is készen kell intéznünk.

Tétlenek nem maradhatunk, ha oltáregyesületi hivatásunkat «a szentségi Úr Jézus engesztelő imáadására» és Róla a szegény templomokban való gondoskodást komolyan vesszük és az Úr háza ékességét tényleg szeretjük.

Mátrai Gyula dr.

Templomunk környéke a külső keret, mely kell hogy megmutassa, milyen fontosnak tartjuk azt, amit és Akit magában foglal. Tartsuk tisztán, be kell rendeznünk és szépítsük megfelelő fák, bokrok, virágokkal a templom környékét.

ÖRÖKMÉCS.

Ég az örökmécs a templom belsejében,
fürödjünk meg sokszor tisztítótűzében,
öltse fel a lélek hófehér köntösét
s énekelje a három ifjú hálaénekét.

Az örökmécs fénye tündéri búvör,
éjjel és nappal a leghűbb testőr,
szívünk is kigyul s hálátűzben forr,
amikor átlényegül a kenyér és a bor.

Csendben ég a mécses és olyan csodaszép,
lángja ég szívében, aki feléje lép
katona a vártán — hangja aranyhúr
megállj! tisztelegj! — itt jelen az Úr.

Szívemre tűztelek kis piros virág,
pirodtól halványul a sötét árvaság,
ékem légy a földön s majdan odaát,
hogy veled őrizsem az Úr égi trónusát.

Kolossváry Dezsőné.

Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak.

1. A hal.

Az Eucharisztia egyik fő szimboluma, legismertebb, legelterjedtebb jele volt a híveknek az Egyház keletkezése óta a hal.

A görög ΙΧΘΥΣ szó volt az első keresztények ismertetőjele bizonyos értelemben, mert öt betűje, melyből áll, őket az Evangélium tanítására emlékeztette. Tehát a hal képeről s nevének kezdőbetűiről ismerték fel egymást az üldözések idején.

Szent Ágoston az „Isten városa” című művében így fejezi ki magát: Az öt görög szó ΙΧΘΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ Jézus Krisztust, Isten Fiát, a Megváltót jelenti s ha mindenik szónak első betűjét összetesszük az ΙΧΘΥΣ azaz hal nevét kapjuk, mely Krisztus misztikus nevét jelenti.

Ugyanezt tolmácsolja Szent Optat, Miléve püspöke (l. III. adr. Parm.). Miután így rátaláltak a hívek az anagrammra, igyekeztek azt kihasználni, mint ismertetőjelet egymás között, mint az Eucharisztia szimbolumát.

A hal képe nagyfontosságú lett azonnal a keresztény irodalomban, hogy

jelképezze az eucharisztikus táplálékot, a szent eledelt, mely egyedül a híveknek van fenntartva.

Semmi sem léven misztikusabb és emberfölöttibb, mint Krisztusnak eme szavai: «Az Én Testem valóságos étel és az Én Vérem valóságos ital». Egy ily hittitok ábrázolásának a keresztény festészetben a legnagyobb jelentőségűnek kellett lennie, írja Dom Guéranger. Kezdetből fogva a hívők anagrammája lett az ΙΧΘΥΣ, mely magában foglalt mindent s mégsem árult el semmit a hitetleneknek.

«Ezen anagramma, mely egy hittitok formulája, képezve különböző szavak első betűjéből, jelentős szót adott a misztériummal kapcsolatban és kifejezés-teli bibliai jelképet, amelyet hirdetett.»

Az afrikai írók, Tertullian, Szent Ágoston, Szent Cyprián, Szent Optat — számára a hal az Eucharisztia jelképe.

Egy V. századbéli afrikai író a Mi Urunk Jézus Krisztust Nagy Hálnak nevezi. Az Élők Halának is mondják.

Az első hívők számára halat enni annyit jelentett, mint Jézus Krisztus, az Isten Fia; a Megváltó Testével táplálkozni — úgy Keleten, mint a gótok földjén, vagy Rómában.

A phrygiai Aberciusnak híres feliratában, Hieropolisban, 216-ban, Jézus Krisztus a Hal elnevezése alatt van. S mikor kétségkívül az Egyházzal beszél, célzást téve az Eucharisziára, az áldozásra, Abercius így fejezi ki magát: «Mindennütt táplálékul szolgált nekem a forrás Hala, igen nagy, igen tiszta, egy Szűz által fogott. Szüntelen adá magát enni barátainak; van élvezetes bora is, melyet a kenyérrel ad».

Az autuni Pectorius híres iratában a hívek «az Isteni Hal égi nemzetségének» vannak nevezve. És mondja tovább: «Veszed az ételt, mely édes, mint a méz, a szentek Megváltóját, melyet élvezettel eszel, tartva a Halat kezeidben Töltekezzél a Hallal».

És Pectorius a nagyon szeretett testi atyjához fordulva írásban, így szól: «A Hal békéjében emlékezz a te Pectoriusodra!»

Ha a mi két keresztény szöveget tanulmányozzuk, látjuk, hogy a Szent Szűz által fogott Hal nem más, mint az Ostya Jézusa, Mária Fia.

Ugyanez áll a Halról, melyet a hívek kezébe adtak, hogy gyönyörűséggel töltkezzenek belőle. Ilyen volt az első századok szokása. A hívek, akik áldoztak, a megszentelt Ostyát keresztbe tett jobb kezükbe vették, azután a szájukba. A nők Azt egy fehér vászonon fogadták. Szent Perpétua mártírinya előtt egy látomásában erről tett célzást, Accepi junctis manibus».

A Hal békéje, mellyel Pectorius írását befejezi, megegyezik Krisztus békéjével — in pace Christi —, amelyet olvashatunk a karthágói sírfeliratokon Christus szó monogrammjával.

Egyike és másika e két formulának, melyekben a Hal Jézus Krisztust jelképezi, az első és második század végétől, vagy a harmadik század elejéről származik.

Mikor az első századok hívői a halat vésve vagy festve a sírfeliratokon látták, gondolataikat Mi Urunkra irányították, mint napjainkban a kehely képe a fölötté lévő Ostyával, a jámbor lelkek gondolatait a Tabernaculum Vendége felé viszik.

Carthagóban találunk még egyes helyeken kelyhet ábrázolva, fölötté hallal, vagy körülötte kicsiny halakat, melyek a híveket ábrázolják.

A pogányok között élő hívők az üldözések idejében testvéreknek ismerték el egymást, megvallva hitüket és Krisztust a hal szava, vagy jele által.

Alexandriai Szent Kelemen, ki a pogányság kebelében született a 150. év körül, miután megtért és püspökké lett, „Pedagogue” című könyvében, melyet a 190. év körül írt, ajánlotta a keresztényeknek, hogy a halat véssék be pecsét-nyomjukba. Talán éppen az ő idejéből való (II. század vége) az a pecsétgyűrű, melyet Carthágóban találtak, kis ovális fekete kővel, mely a hal alakját és szavát mutatja és pecsételésre használták. Látható az érdekes darab Lavigerie egyik múzeumának üvegszekrényében.

Ugyancsak Karthágóban találtak egy kis elefántcsont halat, melyen I. és X betűk vannak bevéssve, Jézus Krisztus nevének kezdőbetűi.

A hal alakja a karthágói márványokon csak egyszer-kétszer jelenik meg.

M. de Rossi szerint a hal alakjának, mint szimbolumnak alkalmazása, a kereszténység első századainak volt szokása és apródonként teljesen eltűnt, Constantintól kezdve.

Karthágóban a hal alakja, mint szimbolum folytatólagosan megmaradt a keresztény művészet alkalmazásában egész a bizanci időkig bezárólag. Lehetne számos példát idézni erre a bazilika kövezetében és beszélni a nagyszámú halász-jelenetekről.

De főképen a karthágói lámpák nyújtanak gazdag anyagot a hal eucharisztikus szimbolumának alkalmazásában.

A hal megjelenik olykor körülvéve apró halacskákkal — pisciculi — vagy halacskákkal és galambbal, vagy szőlőlevéllel, szőlőfürttel, kereszttel, pálmával, szívvel stb.

Más lámpákon a hal a kehely fölött van ábrázolva, melynél biztosabban már nem lehetne eucharisztikus jelnek ábrázolni.

De a hal nemcsak Krisztust jelképezi, hanem a híveket is, kiknek az Eucharisztia az isteni táplálékuk.

(Folyt. köv.)

Franciából: M. R.

Urunk, ma különösképen gondolj azokra, akik Reád még, avagy már nem gondolnak; azokra, akik lenéznek, mert nem érzékelik fejedelmi áldottságát utadnak, forrásbőségnek... Urunk, juttass kíméletedből s szármaladból az Előtteid tökéletlenül hajlongóknak is!

* * *

Urunk, csak egyszer mutakozz meg azoknak is, akik még tövissel szűrnak, akik szitokkal illetnek, hacsak a pusztá Nevedet hallják!... Urunk, csak egyetlen egyszer mutakozz meg a távoljáróknak, a gondok és hajótörések nihilikus korlátai közé szorultaknak, meg a vak és süket közönyösöknek, mert lehetetlen, hogy észbe ne kapjanak s észbekapva ne meneküljenek Feléd — az „árnyékból”!...

* * *

Urunk, nyomd el bennünk a hétköznapi szűrítő erejét s add meg nekünk a Te világod s a mi világunk közötti HIDVERÉS épséges képességét. Urunk, engedd meg, hogy a földi kis- és nagyállomások előtt ne kedvből, hanem csak szükségből álljunk meg és minden emberi megnyilatkozáson, minden emberi tákolmányon túl lássunk és e röpke, de veszélyes életen túli élet örök tartamú tartalma vonzzon, vidítsen már ITT minket!

og.

A MESTER ISKOLÁJA.

Anyaszentegyházunknak legfőbb törekvése, hogy teljesítse a megbízatást, melyet az isteni Mestertől kapott: „Elmenvén tanítsatok minden népeket!” Ezért küldi misszionáriusait a világ minden részébe és ezért ad ki rendeleteket, melyek a korszerű hittantanítást sürgetik. Amire a népet tanítani akarja, az *Krisztus igazsága*: az evangélium a maga hamisítatlan tisztaságában. Az evangéliumot ismerni annyit jelent, mint magát Krisztust ismerni. Aki Őt ismeri, az az igazságot ismeri. „Én vagyok az út, — igazság, élet!” Bennünket érdekelnie kell Krisztusnak! Mindig többet kell akarnunk tudni Róla! Hiszen csak akinek a lelke tele van Ővele, csak annak az ajkáról fog megszólalni, annak az életéből fog kibontakozni a Krisztus igazsága. Nem maradhatunk meg felúton! Nem lehetnek meg nem oldott nehézségeink vagy kételyeink. Leplezetlenül meg kell mutatnunk lelkiatyáinknak a problémáinkat. Világosságra, tisztánlátásra kell jutnunk az igazság megismerésében.

Ennek az igazságnak a keresésében a könyvből (szentírás, hittani és lelki olvasmányok) tanulás mellett csodálatos állomás a szentségi oltár! Benne van szentségházában az isteni Mester! A régi, az igazi változatlanul! Ő most sem rest az emberekkel törődni! Most sem szűnt meg velük foglalkozni. Rengeteget beszél éjjel-nappal egyénenként a lelkekhez. Vianney Szent János, az egyszerű arsi plébános, csodálatos hatását az Úr Jézustól nyert felvilágosításoknak köszönhet. Mikor még mindenki aludt a faluban, ő már hajnal előtt ott volt a sötét templomban az oltár előtt. Imádkozott, figyelt, tanult az Úr Jézustól. Példáját követték hívei, még olyanok is, akik írni-olvasni sem tudtak, mégis órákat töltöttek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Amikor egyiket megkérdezte, hogy ugyan mivel tölti ki a szentségimádás kétórás idejét, a tanulatlan szegény ember így felelt: „Én nézem Őt és Ő néz engem. S ez olyan nagyon jó! Annyit tanulok az Úr Jézustól.” S bár iskolába sohasem járt, Vianney kérdéseire a legpontosabb feleletet adta a hitigazságokról. Ugyanilyen tapasztalatokról számol be P. Matheo — a Jézus Szíve trónraemelésének apostola —, ki Lourdesben egy gyakori szentséglátogatást végző kocsist kérdezett ki egy esti találkozón és úgy találta, hogy az iskolát nem végzett és egészen írástudatlan ember csodálatosan jártas a hitigazságokban. Amikor megkérdezte, hogy kitől tanulta mindezt, a kocsis így válaszolt: „Az isteni Mester foglalkozik velem. Mindig mond nekem valamit a szentséglátogatáskor s én azon gondolkodom, így jutottam ismereteimhez.

Kedves Oltáregyletiek! Mi nemcsak szentséglátogatásokat végzünk, hanem havonta egész órát is töltünk el a legfelségesebb Oltáriszentség előtt. Ez alatt az óra alatt mi is tanulhatunk az Úr Jézustól. Nekünk az a szerencsénk a francia példákkal szemben, hogy mi jártunk iskolába és tanultunk hittant. Nekünk csak reá kell gondolnunk valamelyik krisztusi igazságra és „beszélhetünk” róla az isteni Mesterrel. Leiki lesz ez a beszélgetés! Nem az ajkunk fog szólani, hanem a lelkünk. Az Úr Jézus pedig szintén lelkileg válaszol: nem szóval, hanem gondolattal. Ezekben a gondolatokban új világosság, Krisztus igazságának fénye ragyog a lelkünkbe, megvilágosodnak előttünk az eddig homályos dolgok, feleletet kapunk miértjeinkre, megvigasztalódunk, lelkileg megerősödünk, sőt az apostolkodás lelki telítettségét is elérhetjük.

Imádási óráinkon hagyjunk tehát egy negyedórát arra is, hogy az Úr Jézus taníthasson bennünket. Kezdjük hódoló köszöntéssel, folytassuk imádatával, engeszteléssel, azután hallgasson el az ajkunk és figyeljünk Reá! A szentségi Jézus fog adni gondolatokat, amelyekből tanulunk. Magunk vihetjük Elebe a témát: a hitágazatok (Hiszekegy), szentségek, szentmise, a hitelet gyakorlatai

pl. a rózsafüzérből stb. mind alkalmas anyag arra, hogy együtt tanuljunk róla az isteni Mesterrel a szentségimádás alatt.

Nagyon fogjuk szeretni a szentségimádó órának ezt a részét, ha tiszta, kegyelmes lélekkel, igazi tanulmánygyással és figyelemmel megyünk bele.

Ezután mindig könnyű lesz az imádási órának végére előírt «felbuzdulás», hisz az igazság megismerése öröm és szeretet forrása.

* * *

Teljes búcsú: Október 2., 3., 4., 15., az egyéni imádási óra napján, egy tetszésszerinti napon, a közös ájtatosság és gyűlésen való részvétel napján.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Az oltáregyesület rendes — (a hó II. vasárnapján reggel 8 órakor elmélkedéssel és közös szentáldozással egybekötött társulati szentmise az oltáregyesület élő és elhunyt tagjaiért, délután 5 ó. 15 perckor oltáregyesületi szentbeszéd Jézus Szentséges Nevének litániája és ünnepélyes áldás, amelyeken való részvétel teljes búcsúval jár) — élete újra megkezdődött az Örökimádás-templomban. Dr. Mátrai ügyv. ig. a keresztség és az Eucharisztia közötti kapcsolatot fejtegette és arra buzdította az oltáregyesületi tagokat, hogy az új munkaévben a legméltóságosabb Oltáriszentségben az érettünk magát feláldozó Krisztust imádják és az Ő örök nagy engesztelésével (keresztáldozat) egyesülve engeszteljenek (szentmiseáldozaton való részvétel!) Amikor pedig a szentáldozáshoz járulnak, legyen egészen kész a lelkük azon kegyelmek befogadására, melyeket a keresztáldozattal szerzett az Úr Jézus számunkra és aznapra szánt nekünk.

A Katolikus Nagygyűléssel (okt. 4—7-ig) kapcsolatban az oltáregyesület Központjának a következő programja van: 1. Az egész idő alatt állandó szentségimádás a nagygyűlés sikeréért.

2. Okt. 5-én testületi részvétel — a központi zászló alatt — a nagy eucharisztikus körmeneten. Gyülekezés 3— $\frac{1}{4}$ -ig a Bazilika melletti — Erzsébet-tér felé eső terrazon. *Jelvény és lámpa mindenkinél legyen!*

3. Okt. 7-én kedden reggel 9 órakor püspöki nagymise az Örökimádásban, amely alatt az összes megjelent oltáregyesületi tagok a Szentatya szándékára végzendő szentáldozáshoz járulnak. A szentmisét báró Apor Vilmos győri püspök pontifikálja, az énekeket Csorda Romána igazgató-nővér vezetésével a Ranolder-intézeti tanítónőképző énekkara szolgáltatja.

4. Délután 4 órakor igazgatói értekezlet a központi házban IX., Üllői-út 77. I. em. Szent Erzsébet-terem. Elnök: dr. Madarász István kassai püspök. Előadók: Napholz Pál jezsuita manrézai rektor és dr. Marczell Mihály kanonok, egyetemi tanár. Nemcsak a budapesti, hanem a vidéki helyi igazgató urakat is kérjük a részvételre!

Ugyanezen nap estéjén 8—9-ig ünnepélyes hálaadó és engesztelő szentóra az Örökimádásban dr. Halász Pál püspöki tanácsos, szegedi dómplébános, egyházmegyei oltáregyesületi ig. vezetésével.

Mind a szentmisére, mind a szentáldozásra a központi irodában szept. 27—30-ig kiadandó jegyekkel lehet csak bemenni. A jegyek ingyenesek.

Választmányi ülés októberben nem lesz.

Terjesztőnői gyűlésünk a központi házban okt. 20-án délután 4 órakor lesz.

«Egy napot hazánkért és népünkért» címen egy füzet jelent meg a kamara-erdei kápolnaegyesület kiadásában. A vezeklőgondolatot ismerteti, melyre a jövő hónapban visszatérünk.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. Nagelreiter Alajos dr.: Az eucharisztikus Jézus végtelen nagy szeretete. — Gálosiné Ottlik Myra: Az élet királyához. — Galler Géza: Az én keresztem. — M. R.: Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak. — Nefelejcs: Hozzád száll énekem... — Olcsvay Géza: Az eleveelrendelésről... — Oltáregyesület. — Imaszándékunk: Felelősségérzet.

Az eucharisztikus Jézus végtelen nagy szeretete.

Az «Evangélium» katolikus hitszónoklati folyóirat egyik számában írja: Spanyolországi koldusasszony két rongyos gyermekével Carroceda nevű faluba érkezett. Nagyon hideg volt. Minden ajtón kopogtatott, hogy a maga és két didergő gyermeke részére éjjeli szállást találjon. Sehol sem kapott. A gyermekeiért aggódó édesanya ekkor a templomhoz ment és a templomajtó előtt összekuporodva akarta az éjszakát eltölteni. A nagy hó miatt a farkasok sem találtak táplálékot maguknak az erdőkben. A község közelében kutattak élelem után. Megéreztek az emberszagot a templom közelében és az éhségtől most még jobban hajtva, egyenesen arra felé rohantak. Amikor a szegény asszony észrevette a vadállatokat, kétségbeesve elkezdett segítségért kiáltani. A farkasoktól való félelem miatt azonban senki sem mert a lakásból kimenni. Másnap csak a szegény asszony véres ruhadarabjait találták meg az emberek. A két gyermeket valaki a templom egyik szögletében találta meg teljes épségben, amint békés álmukat aludták. Nyilvánvaló volt, hogy az édesanya magát a vadállatok elé vetette és míg azok szétmarcangolták, a gyermekeknek volt annyi idejük, hogy a templomba bejussanak valamiképpen. Így áldozta fel az édesanya magát gyermekeiért, aki a lakosság szívtelensége miatt esett áldozatul. Megrendülve e hősi haláltól, a község vezetősége elhatározta, hogy a gyermekeket a község költségén nevelik fel.

E szomorú példa után gondoljunk a szentségi Jézusra, aki az embereket oly nagyon szereti, hiszen végtelenül kedves és bájos szeretete az, amely Őt a világ végéig itt marasztalja mintegy fogolyként a tabernákulumban, ahol bármikor szívesen fogad minket összes örömünkkel, bánatunkkal. A szentmise, szentáldozás és szentségátogatás magasztos pillanataiban kegyesen és szívesen fogadja imádásunkat, hódolatunkat, dicsőítő, hálaadó, engesztelő és kéri imáinkat.

Végtelenül nagy a szentségi Jézus szeretete irántunk. A kenyér színében mindig nálunk marad a világ végéig. Ő sohasem hagy el minket. «Nem hagyalak árván titeket.» Szent János 14. 18. «Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni.» Példabeszédek 8. 32. Kicsoda érti meg közlünk azt a gyöngéd szeretetet, amellyel oly kedvesen és biztatólag mindenkit magához hív: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtok és megterhelve vagytok, én megnyugtatlak titeket». Szent Máté 11,

ÖRÖKIMÁDÁS

28. Jeremiás próféta által is tudtul adja nekünk az Údvözítő soha el nem múló szeretetét: «Örök szeretettel szeretlek téged. 31. 3. A szeretet tanítványa Szent János, aki az utolsó vacsorán Jézus kebelén pihent, ugyancsak ismerte Jézus mély-séges szeretetét az emberek iránt, szintén biztosít bennünket erről: «Mivel szerette övéit, akik e világon valának, mindvégig szerette őket». 13. 4. Ugyancsak a szeretet tanítványa mondja: «Köztetek áll, akit ti nem ismertek». Szent János 1. 26. Mintha Szent János apostol és evangélista azt akarná mondani, hogy Jézus szeretete az, amely készíti őt arra, hogy mindig náluk legyen bármilyen alacsony-származásúak is. Szeretete készíti, hogy leereszkedő, barátságos, kedves legyen hozzájuk.

Folignói Szent Angelának, midőn a feszület előtt elmélkedve Jézus iszonyatos kínjaira gondolt és — lelkében nagy részvételt — megsebzett Szívére tekintett, megjelent Jézus és így szólt hozzá: «Csak hatolj jó mélyen bensőmbé és vizsgáld át Szívemet! Mit fogsz abban találni? Semmi egyebet, mint szeretetet. Igenis, csak szeretetet!» Alacoque Szent Margithoz, akinek többször is megjelent, a következő szavakat intézte: «Ime az én Szívem, amely annyira szerette az embereket...» Jézus irántunk való szeretetében senki sem kételkedhetik. Nemcsak kijelentéseivel bizonyította szeretetét, hanem megszámlálhatatlan jótetteivel, főképp pedig értünk való szenvedéseivel és kereszthalálával. Ugyancsak irántunk való szeretetét bizonyítja a legméltóságosabb Oltáriszentség alapításával és az Oltáriszentségben való folytonos jelenlétével is. Az eucharisztikus himnuszban is énekeljük élő hittel, mély-séges hálával s szeretettel: «vándorlásunk Társa lett...» És mint láthatatlan vándortársunk irántunk való végtelen szeretetből elhalmoz bennünket a szentmisében, szentáldozáskor, szentségimádáskor számtalan sok kegyelmével.

Az önfeláldozó hősi édesanyát, az özvegy koldusasszonyt, aki a haza védelmében elesett hősi férje halála után ki tudja mennyit küzdött, nélkülözött és szenvedett gyermekeivel együtt, Jézus bizonyára nagyon szerette. Megszámlálhatatlan sok segítő kegyelmet juttatott neki rettenetes küzdelmeihez, borzasztóan kemény megpróbáltatásaihoz úgy, hogy küzdelmes életében sohasem esett kétségbe s nem keseredett el kemény sorsa miatt. A becsülettel vívott nehéz élet-harca, gyermekeiért való hősi önfeláldozása után végtelen szeretetében Jézus bizonyára megadta neki az örök boldogság koronáját. A teljesen árván maradt két gyermekét is nagyon szerette Jézus. Besegítette őket a farkasok elől a templomba, majd pedig a falu irgalmasszívú vezetősége által vallásos neveletésükről és eltartásukról gondoskodott. Mit szólunk a falu lakosairól, akik nem adtak szállást a szegény vándoroknak? Nagyon fogyatékos lehetett bennük az istenszeretet és felebaráti szeretet. Nagyon szívtelenek, kegyetlenek voltak. Nem szánták meg az éhes, a fáradt vándorokat. Nem tartották meg Jézus parancsát: «Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket». Szent János 15. 12.

Örökimádás olvasói, oltáregyleti tagok! Tanuljuk meg a szentségi Jézustól a valódi isten- és emberszeretetet. Kérjük Őt, töltsé lelkünket minél mély-ségebb isten- s felebaráti szeretettel. Gyakoroljuk buzgón ezt a legfelségebb erényt. Segítsük a szegényeket, amennyire tőlünk telik. A dologkerülőket azonban ne segítsük! Szoktassuk őket munkára, végeztessük velük valami munkát és azt fizessük meg nekik igazságosan! Istenért, Jézusért tegyünk szegény felebarátainknak minél több jót, annál magasabb, nagyobb lesz örök jutalmunk odafönn az örök boldogság honában...

Nagelreiter Alajos dr.

AZ ÉLET KIRÁLYÁHOZ.

(Hymnus Halottak Estéjén.)

Krisztusom! Királyom! Egyedül: erős...
Egyedül nagy és hatalmas óh, —
nem fehér a szívem, akár a hó,
Gyáván zakatol, dehogy is hős
Mégis vár reá az örökség, királyi.
— Mert: a Tiéd! Halhatatlan Király.
Az Életet borítod reám, ha fáj
Az Élet s nincs erőm kiállni
S a napi robot sebeket váj.
Most itt sírok az őszi alkonyatban,
Hogy futnak a robotos napok.
Nő az árnyék. — Fogytán a dalok,
És nagyon elfáradtam a robotban.
Megvallom, néha remegek és félek,
Gyöngén, hibázva, mint egy gyermek,
De erősít szavad, királyi ígéret:
«— Én vagyok az Élet!...»

Gálsiné Ottlik Myra.

AZ ÉN KERESZTEM.

Keresztemet én már nehéznek érzem,
megbotlottam vele, most a porban vérzem —
rámsújtott az élet kezéből a korbács,
keservem nem értik, kinomra nincs tolmács.

Tovább mennék én, de vállamon a kereszt
visszahúz a porba s onnan el nem ereszt...
lelkembe az élet fájó sebet éget —
Uram, Tőled várok csodát, segítséget.

Százsor kínzóbb kereszt nyomta a Te vállad;
én terhem parányi keserűség, bánat —
világ összes bűnét megváltani vitted,
s nem lett béke köztünk, mint ahogyan hitted.

Keresztemet én már rég nehéznek érzem,
megbotlottam vele, most a porban vérzem —
kálváriám, Uram, akkor ér majd véget,
ha szíved békével áldja meg a népet.

Galler Géza

Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak.

(Folytatás.)

2. A kehely.

Tertullian által ismerjük meg az ő idejében használt szokást az eucharisztikus áldozatnál. Szerinte a Jó Pásztor képét a szent edényekre alkalmazták. Cartthagóban látjuk a talált lámpákon a kelyhet is, mely fölött a Mi Urunk Jézus Krisztus hal formájában van alkalmazva.

Vizsgáljuk előbb a Mme Carton gyűjteményének szép lámpáit. Itt látjuk a kelyhet, fölötté egy nagy hallal s a nagy hal fölött egy kis halat. Az eucharisztikus értelem nem lehet jellegzetesebb. A nagy hal Jézus Krisztust jelképezi, a kis hal pedig a hívőt. Egy másik carthagói lámpa szintén a kelyhet mutatja, melynek nyílása tele van apró körökkel, melyek a kenyeret jelképezik.

Találjuk néha a kelyhet latin kereszttel díszítve, vagy keresztalakú rózsákkal, majd a két kis hallal és környezve más motívumokkal, melyek között még van két kis hal, két szív, két pajzs stb.

Bizonyos forma elég gyakran előjön. Egy szarvas iszik egy kehelyből. Ez a XLI. zsoltár első versének alkalmazása. Quemadmodum desiderat cervus ad fontes a quarum. Ez a vers életem egyik legkedvesebb eucharisztikus emlékét juttatja eszembe. Ezt a zsolozsmát énekelték a templomban, mikor engem megkereszteltek, első szentáldozásom napján is, mikor mélységes összeszedettséggel közeledtünk a Szent Asztalhoz, hogy az Ostya Jézusát szívünkbe fogadjuk.

Íme még lámpa vagy kehely leírása:

A kehely, fölötté galambbal, melyhez két bárány társul. Körül két halacska, két galamb és négy szív.

A kehely két halacszával. Körülötté kis halak, két szív stb.

A kehely, fölötté a kereszt két pálma között. Ezek a kehelyből látszanak kinőni. Körül virágocskák keresztalakban, szívek stb.

Kehely, körülveve négy halacszával s négy szívvel, melyek szimmetrikusan vannak elhelyezve. Hátlapján hét kis kör, szőlőfürt formájában rendezve.

Kehely a dāmavaddal. Szent Meliton kulcsa szerint a dāmavad Krisztust jelképezi testében. Christus in corpore suo. (Cf. Spic. Solesm. II. 72.)

A Kircher múzeumban, Rómában és a lyoniában is, lehet látni lámpákat, melyek lapján egy személy van féltetve a kehelyben. M. de Rossi ebben azt a szándékot látja jelezve, hogy a keresztények itt, mint választott edények vannak bemutatva.

Nem tudnánk-e itt azt a szándékot is felfedezni, hogy a Mi Urunkat akarják itt jelképezni testi jelenlétével az Eucharisztia titkában?

Némi súlyt látszik adni e föltevésnek egy Constantine tartományban talált lámpa, melyből 1901-ben egy fotografiát kaptam. Ezen lámpában a személy a kehelyből nő ki, feje körül nimbuszal.

Megvallom, hogy a dicsfény jelenléte megerősíthetné a tudós Rossi véleményét is. De ezen esetben a személyiségnek egy szentnek kellene lennie.

Lehetne közeledni ezen igazsághoz lámpáink egyikével, hol a személyiség egy növényből vagy virágból látszik kinőni inkább, mint egy szent edényből vagy kehelyből.

De ha a kehely eucharisztikus szimbólum, mely emlékeztet Jézus Krisztus valóságos jelenlétére, a keresztényeket is jelképezi néha egy kis kehely, mely

másodlagos helyet foglal el a főjelkép körül, mint a halacszkák, bárányok, szívek stb. Szent Ágoston két szövegét vesszük ide:

Fidelibus dicitur, vasis Dei dicitur, vasis misericordiae dicitur: Eritis mihi testes. (Serm. CCLXV, 6.)

Vas aliquid portare debet, Vas inane esse non debet,
Vas implendum est, unde nisi gratia. (Serm. CCXCV, 6.)

És hol merítenek a hívek több kegyelmet, mint az Eucharisziában?
Quid retribuam Domino pro omnibus quae retribuit mihi?

Calicem salutaris accipiam...

(Folyt. köv.)

HOZZÁD SZÁLL ÉNEKEM...

Hozzád száll énekem,
Fölséges Királyom.
Tied a szerelmem,
Hozzád jutni vágyom!

Ó, hogy vágyom Nálad
Csendben megpihenni,
Szíved szerelmében
Mélyen elmerülni.

Hol nem érhet vihar,
Hol nem érhet zápor,
Ahol Te védesz meg,
Jóságos Királyom!

Nefelejcs.

Az eleveelrendelésről...

(Predestináció!)

A fényképlemezkesztő által egyazon cél, elv és eljárás szerint készített érzékeny lemezről is csak a «felvétel» után, és pedig az «előhívás» alatt sül ki, hogy a FELHASZNÁLÓ jól szolgálta-e a CÉLT, vagyis JÓ maradt-e a lemez, avagy «HIBÁS» lett s így félredobandó!... Józan fényképlemezkesztő minden lemezt «jó»-nak szán; kérdés azonban, hogy — élettelen dologról lévén szó — a FELHASZNÁLÓ betartotta-e a felhasználás hasznos szabályait?... U. i. a kisebb szabálytalanság a lemez egyes részeit, a nagyobb pedig az egész lemezt teszi használhatatlanná.

Keresztény szemszögből így értelmezhető az ominózus «ELEVEELRENDELÉS» ténye is. Így biztosítva és bizonyítva áll Isten teremtoi erejének töretlensége, valamint atyai és alkotói szabadságának véghetlensége, — az egyedül JÓ felé.

A protestánszú ELEVEELRENDELÉS — még változatos elképzelés esetén is — korlátolt, márpedig a legfőbb Alkotó mindenben kizárja magából, maga mellől, maga elől s maga mögül a tökéletlenség bármely fokát, mert elvben változatlan!... A változatlan nem tűr «törést», sem bevégtetlenséget magán.

Isten tökéletes, következképpen a saját mására teremtett Embert is JÓ «lemezként», egyazon célból, elvből, — jó utasításokkal — indította útnak a teremtet pillanatában s bízta a «felvételt» az emberre önmagára, valamint azokra az emberestvérekre, akik majd bekapcsolódnak az életébe.

Aki nem iparkodik a jó szentgyónás «aranyfürdőjében» időnként, de legalább a halál előtt megnézni «lemezt», vagyis a LELKÉT, bizony-bizony későn fog rádöbenni, hogy az eleve jóra rendelt «lemeze» hibákkal lett tele, tehát használhatatlan s így méltó a sutbavetésre!

Olcsay Géza.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Oltáregyesületi igazgatói gyűlésünkön dr. Madarász István kassai püspök úr elnöki megnyitójában a legnagyobb elismerés hangján szolt az oltáregyesületekről, hivatkozva azokra az eredményekre, melyeket saját tapasztalatából ismer. Megállapítása: Oltáregyesület nélkül el sem képzelhető virágzó hitélet a plébánián. Gyűlésünkön 74 igazgató és vendég, köztük Kriston püspök, Tost prelátus, dr. pujoni Pataky prelátus, egyetemi tanár jelent meg. Az előadások főleg az igazgatóknak szoltak, azért itt nem is foglalkozunk bővebben velük. Az igazgatók lelken keresztül úgyis eljutnak majd az oltáregyesületi tagokhoz. Dr. Mészáros János prelátus, orsz. igazgatónk záróbeszédében a Káner Károly emléképek (ára 2 fillér, a közp. irodában a boldogult megdicsőítésért való imával) terjesztését kérte az egybegyűlektől.

Szentóránk és püspöki misénk a közös szentáldozással (700 körül) és esti szentóránk ugyancsak nagy részvétellel (900 jegyet adtunk ki) igen bensőséges volt. Dr. Halász Pál püspöki tanácsos a háláról és engesztelésről szolt; kifejtette, hogy a jóvátév engesztelés után jön az imádás hódolata, mely az Oltáregyesület szent hivatása.

Ünnepélyes tagfelvétel volt Rákosfalván, ahol dr. Mátrai Gyula ügyv.-ig. végezte a lélekemelő szertartást. Szép, új élet elindulását reméli Rákosfalván a központ.

Sok helyről jöttek be kérvények, melyek elintézését soronkívül nem vállalhatjuk. De ügyis közel van már 1942, amikor (májusban) kiállításunk lesz és utána közvetlenül a segélyezés.

Terjesztőnői ülésen, okt. 20-án, ügyv.-igazgató az oltáregyesületi ájtatosságok vonzóvátételét ajánlotta propagandaeszközként az egyéni apostolkodás mellé. Szépséges oltár (virág, gyertya!), még szebb és finomabb ének, a tagok pontos megjelenése, összedettség és áhítata, szeretetük, melynek mélyeséges sírjába temetik tagtársaik gyarlóságait ahelyett, hogy beszélnének róla, mind fontos tényezői az Oltáregyesület jövőjének, mert vonzanak, építenek és lendítenek.

A pécsi központi Oltáregyesület f. évi március havától kezdve a megyésfőpásztor kívánságára és az ő kegyes engedélyével minden hónap első vasárnapján közös szentórát tart a székesegyházban. A szentórát buzgón látogatják a tagok és más hívek. A háború tartama alatt hazánkért és küzdő katonáinkért ajánlják föl a szentórát.

Az idén két buzgó, régi tisztviselő vált meg tiszttségétől. Dr. Jellachich Lajosné 25 évig volt megszakitás nélkül alelnök, Gyulay Ilona pedig 27 évig titkár. A távozó alelnök példaadó életével irányt mutatott mindenkinek az eucharisztikus Úr Jézus tiszteletében, munkájával és gondosságával pedig sok szegény templomnak volt csendes jótévedője. A volt titkár 27 éven keresztül minden gyűlésen jelen volt és kivétel nélkül ő írta a gyűlések jegyzőkönyveit. A távozó, érdemes tisztviselőket a megyésfőpásztor elismerésben részesítette.

«Győzdjünk meg az igazságról» címen kitűnő hittankönyv jelent meg Noll püspök (Amerika) szerzőtől, Wenckheim gróf prelátus, jáki apát fordításában. A legélvezetesebb olvasmány s amellet minden hittani ismeretet magában foglaló könyv felnőttek számára, akiknél az Actio Catholica sürgeti a hittanulást, de megfelelő könyvet — a katekizmus mégis csak iskolás dolog — nem tudott eddig a kezükbe adni. Most itt van az, amit régóta vártunk. Konvertitáinknak is adhatjuk ezt, mert a legjobb e célra is. Szívesen ajánljuk az oltáregyesületi tagoknak is, de bárkinek ajándékozzuk, jót teszünk vele. Kiadója a Korda Rt. Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 4.). Ára 3.80 P.

Az Oe. iroda most is árusítja a Kath. Nőszöv. jótékony célú I P-s sorsjegyeit.

FELELŐSSÉGÉRZET.

A rendkívüli idők rendkívüli helyzeteket teremtenek, amelyek rendkívüli intézkedéseket tesznek szükségessé. Így mondják manapság, amikor napról-napra új rendeletek látnak napvilágot. Belenyúlunk egyéni szabadságunkba is, mert szükség van rá. Miért van ez? Csak a „rendkívüli idők” nem elég magyarázat. Van itt mélyebben fekvő ok! S ez: az *egyéni felelősségérzet hiánya*. Felületeseek, felszínesek lettünk! A bajoknak mindig csak tüneti kezelői! Gyökerében kevés dolgot orvoslunk csak. Pedig itt is azt kell mondanunk, hogy hiába a sok rendelet, egy-egy akta elintézésénél a mérhetetlen sok ellenőrzés, mert *felelősségérzet* kell csak és már egy ember is jól elintézhet valamit úgy, hogy hasznára legyen az egyénnek és a köznek. Nem kellenének fejkvótás rendeletek, ha felelősségérzet volna mindnyájunkban. Az osztó igazságosság útján járna a világ rendeletek nélkül is, ha felelősségérzete volna.

Anyaszentegyházunknak az örökkévalóságba világító tanítása a tisztítóhelyről bizonyítja arra, hogy mindig is apostola volt a felelősségérzet ápolásának. Az a tudat, hogy cselekedeteinkért felelősek vagyunk, hogy Isten szent színe elé csak minden bűnünk teljes jóvátétele után jutunk, feleleszti és komoly valóságával ébrentartja felelősségérzetünket. A halottak napjának engesztelő ájtatosságai, a búcsúról szóló tanítás, a bűnbánat szentségénél a gyakorlati elégtétel (mely jóvátételes is, ha kell), mind a felelősségérzet duzzasztója. Az örökkévalóság gondolata katolikus keretben és fogalmazásban folyton a felelősségérzet fényével világít életutunkon. Ha ebben a világosságban nézünk, mindig felelősen és megfelelően cselekszünk. Sajnos, nem mondhatjuk ezt el minden katolikusról, de talán magunkról, — kik az Úr házanépe vagyunk az Oltár-egyesületben — sem egészen!

Mit tegyünk tehát? Engeszteljünk novemberben sok búcsúnyeréssel, jócselekedettel és *főleg a felelősségérzet gyakorlásával* sok — felelősségérzet hiányával elkövetett — bűnt és hibát! Imádkozzunk azokért, akik „felelős állásban” vannak, hogy az egyéni felelősségen túl, a közös szempontjából is tökéletesen viseljék tisztüket. Nézzünk gyakran arra a példára, melyet nekünk isteni Üdvözítőnk adott: bár egyenlő az Atyával, minden csodatette előtt feltekint az égre, hálát ad, imádkozik és azután teljes felelősségérzettel cselekszik. Tanításában is az igazság vezet, amelytől felelősségérzete nem engedi eltérni még halála árán sem!

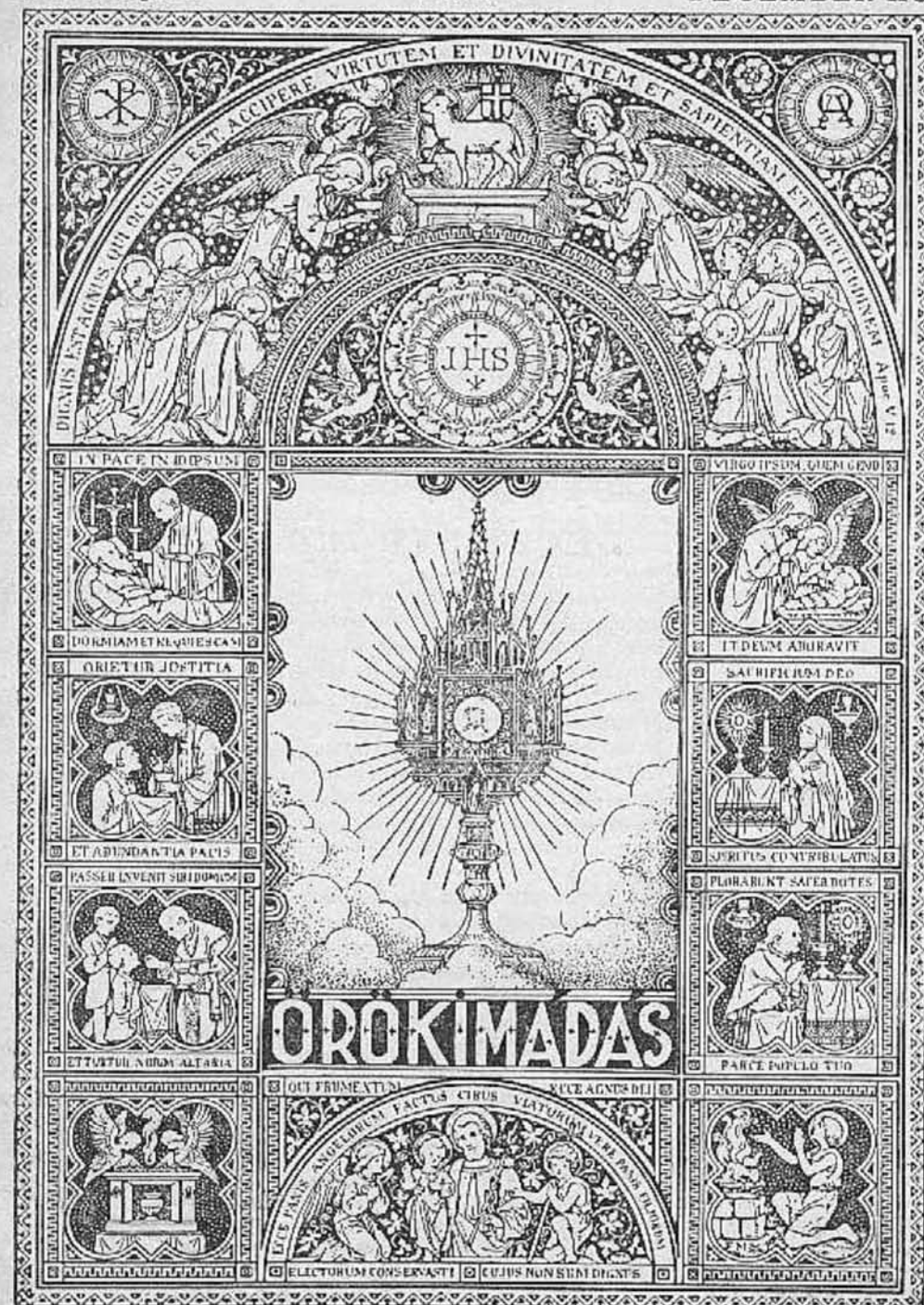
Nagyon időszerű lesz az imádságunk is a felelősségérzet gyarapodásáért. Hisz olyan boldogító volna az a békés biztonságérzet, mely a felelősségérzet árnyékában terem! Hisz oly sokat szenvedünk az ellenkezőjétől!

Kedves Oltár-egyesületek, foglalkozzunk novemberben minden ügyünkkel a felelősségérzet szemszögéből kiindulva és keressük buzgó imáinkkal is a felső világot, segítséget, erőt a felelősségérzet új világához.

November 1., 3. (annyiszor teljes búcsú, ahányszor — egy szentáldozás után — valamely templomot meglátogatunk s ott legalább 1 Miatyánkot, Üdvözlégyet, Adj Uram örök nyugodalmat nekik stb. elimádkozunk a megholtakért), november 6., 7., 13., egy tetszésszerű napon és a havi ájtatosság és egyéni imaóra napján.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. Kolossváry Dezsőné: December 24. — Mátrai Gyula dr.: Ismerjük fel a kegyelmet! — Kosztolányi Argela: Hajnalt várok. — «Erő árad belőle.» — Frideczkyné Scmoll Erzsébet: Karácsonyest. — Gálosiné Ottlik Myra: Glória! Glória! — M. R.: Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak. — Hoffer Ilona: Az örök város. — Gerely Jolán: A jó pásztornak semmi sem lehetetlen. — Bozóky Kálmán: Békevágy — Imaszándékunk: A szeretet útja. — Oltáregyleti élet.

DECEMBER 24.

Fenyőillat száll a légben,
az Angyalok fenn az Égben
örvendeznek nagy örömmel
ma nincs a földön baj a könnyel.

A szemekben öröm csillog,
karácsonyfa fénylik, villog,
ma született Betlehemben,
igaz Isten és Emberségben,
bíborfényű Kelet táján,
ma született az Isten Bárány.

Ha szenvedünk és ha fázunk,
jászolához eltalálunk,
cscda-csillag ragyog szépen,
tündökölj a csoda-éjben.

Ha visszük lelkünk hófehérét,
nekünk adja szíve vérét,
átkarol a Kisded karja
zengj — Karácsony szent harangja.

Fenyőillat száll a légben,
az Angyalok fenn az Égben
örvendeznek nagy örömmel
s játszadoznak igazgyönggyel,
ma született a Megváltó
Gloria in Excelsis Deo.

Kolossváry Dezsőné.

Ismerjük fel a kegyelmet!

Az adventi idő különösen alkalmas arra, hogy lelki dolgokkal mélyebben foglalkozunk. Az isteni kegyelem ideje az advent. A nagy segítség, a Megváltó megérkezése. Ő a kegyelemforrás! Ő szerezte, mert Ő érdemelte ki mindannyiunk számára a kegyelmet. Az Ő kegyelmét adagolja állandóan az Isten és az egyház. De alig veszünk róla tudomást még akkor sem, amikor egyenesen a malasztot keressük a bűnbánat szentségében, vagy ha állandóan a kegyelem boldog állapotában vagyunk, sokszor elmennek napok és hetek, hogy rá se nézünk erre a kincsünkre és nem örülünk neki. Pedig oly szegények vagyunk mi mostan örömben! A sok földi «nincs» idején olyan jó arra gondolni, amink van a lelki síkon és különösen a «kegyelem terén».

1. Ha a megszentelő malaszttra gondolok, felismerem magamon az isten-gyermekekség rangját, amely minden ember számára elérhető és az örök jólét biztosító. Minden emberen az isteni Fölség fénye és tulajdonjegye ez, mint a csillag a karácsonyi angyal homlokán. Az ember értékéről, örök hivatásáról nemcsak beszél a megszentelő kegyelem, de jogosít is az Isten elgondolása szerinti örök boldogságra. Mit jelent ez nekem? Mindent! Mindenem megvan, ha ez megvan. Bármennyit küzdök, nélkülözők és szenvedek, ezt az «örömet» senki el nem veheti tőlem! Hisz amire az Úr kegyelme jogosít, az minden földi jónál nagyobb, szebb, boldogítóbb, fenségesebb.

2. Ha a segítő kegyelemre gondolok felismerhetem magamon a fényt, amelyet Isten hintett lelem, hogy világítson életutamon — az erőt —, amely többre képesít, mint a megszokott emberi — a lendületet —, mely akaratom tespedtségét megszünteti és olyan dolgokra képesít, amiket nélküle egyáltalában nem, vagy csak nagyon nehezen valósíthattam volna meg.

Amikor lelkileg látok az Isten segítő kegyelmének fényében, felettem állok a földi embernek, aki nem látja, amit én látok; neki természetes csak, amiben én az Isten világosságában felfedezem a természetfölöttit, a kegyelmet s boldog vagyok ezen felfedezéssel, mert azt érzem, hogy Isten törődik velem; hogy pont akkor, amikor lelkem besötétedett — sugározza át a felhőket az Ő kegyelme és gyémántcsillogású lett a könny a szememben, szépséges és vonzó előttem az út, amelyről borzadva visszarettentem. Mindez azért van, mert a kegyelemben Isten jóságát ismertem fel.

Amikor valami szokatlan teljesítményre képes vagyok, sőt könnyen és örömmel csinálom, az élet irama nem fáraszt, ellenkezőleg mosolyogva megyek át az élet — máskor jajgatásos — küzdelmein és ráeszmélek arra, hogy az Úr kegyelme bennem a pótló erő, hogy «mindenre azért vagyok képes, aki engem erősít»; akkor felismertem a kegyelmet és az óriások erőtudatának örömeivel akarok tovább futni életutamon. A jó Isten iránt hála és bizalom fakad szívemben, mely lendít, buzdít és apostollá nevel: a kegyelem hirdetőjévé leszek, ha magam felismerem és a saját életemben az értékét láttam a kegyelemnek.

Oltáregyleti életünk — az engesztelés — a kegyelemre van alapozva, tudatosítsuk, értékeljük ezt az alapot és egy percre se szálljunk le róla! Az advent szellemében keressük Krisztusban a kegyelemforrást!

Mátrai Gyula dr.

Az Úr napjának, a vasárnapnak megszenteléséért indítsunk mindenütt propagandát. Beszéljük meg jól az oe gyűlésen mit tehetünk a szent ügy érdekében és aztán cselekedjünk!

HAJNALT VÁROK.

Zeng a szívem húrja és a csendet
más nem is zavarja. Hull a hó, a hó!
Vár a dalhajó, az Égbe húz, hahó!
— S míg a lelkem száll, — adventre cseppet.

Jó karácsony, és az Ember álma
áttör bűnhomályon, lelke «Napra» néz,
hó ruhát vesz, hívja béke, ... szója méz.
Bús, szegény remél s zöng mennyi falán ma.

Hófehér az élet útja, vagy sötét,
minden ember érzi Égnek örömet;
sír felett is égi mécsek égnek!

Ködruhába jó a téli este már,
hó Ostyába Kisdéd égi Teste vár, —
Hajnalt várok, harmatát az Égnek!

Kosztolányi Angela.

«ERŐ ÁRAD BELŐLE.»

Engem az Úr Jézus az Oltáriszentségben ragadott meg, ott ismertette meg velem az igazságot, általa térített meg. Az Oltáriszentség változtatott át modern, megkeresztelt pogányból keresztény katolikus hívővé. Hálát akarok itt most adni ezért Neki és szeretném, ha egész életem állandó hálaadás lenne a kegyelemért, melyet Isten Benne és Általa adott nekem.

Nagyon okosnak tartottam magam valamikor. Azok közé tartoztam, akik csak azt hajlandók hinni, amit eszükkel fel tudnak fogni. Nem gondoltam meg, hogy így a Mindenható Istent saját gyarló és korlátolt emberi nívómra alacsonyítom le. Mert Istenben azért hittem és hittem a lelkünk halhatatlanságát, meg az örök életet. Ez a három dolog volt a fix pont lelki életemben, minden egyebet pedig, amit szent hitünk tanít, emberi agyammal mérésckéltem, vita tárgyává tettem, kétségbe vontam és legtöbbször el is vetettem.

Az irgalmas Isten azonban — «Aki nem kívánja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen» — megmentett. Nem embert használt fel erre eszközül, nem eszközökkel győzte le lázadásomat, hanem az Ő két örök és legnagyobb fegyverével: a szenvedéssel és azzal, hogy — mikor ez a szenvedés már rávezetett a kicsinyek és keresők útjára — megmutatta Magát nekem.

Bánatomban felismertem, hogy emberben nem bízhatok, ember nem segíthet rajtam. De itt van Isten, itt van Jézus. Akiről azt tanultam és hallottam, hogy irgalmasok és szeretnek minket, Ők segíthetnek. Hozzájuk fordultam hát, elkezdtem újra templomba járni. Nem szentmisére, ő nem, ettől még messze voltam, hanem délután, amikor lehetőleg üres a templom, nem zavar senki és semmi és a hangulatos félhomályban olyan jól lehet Istennek panaszkodni, könyörögni, magyarázni és ígéreteire várni.

Evekkel ezelőtt egy délután is így tévedtem be a Ferencesek templomába.

Fogalmam se volt róla, hogy miért van tele a templom és miért van kitéve a Szent-ség? «Valami litánia-féle volt» — gondoltam — és láttam, hogy a pap épp fölme-gy a kis lépcsőn az Oltáriszentségért. «Most mindenki térdre fog borulni — gondol-tam — és a mellét verni, de én ezt nem teszem, mert én nem hiszek a valóságos jelenlétben s így tőlem ez képmutatás lenne. Pedig szent dolgokat nem szabad képmutatón csinálni. Majd csak megrájklok a padban, hogy ne botránkoztassak.» Alighogy ezt végiggondoltam, a Páter már fordult is kifelé a monstranciával. A gyertyák fénye rávetődött az arany Szentségtartóra, az visszaverte a sugarakat és egy sugárnyaláb keresztülhasított a templomon, egyenesen az utolsó padig, ahol ültem és mint egy éles, hegyes nyíl belehatolt a szívembe! Nem tudtam, mi történt velem, csak arra eszméltem, hogy térdre állok, verem a mellemet és nagy-buzgón mondogatom magamban az áldozásnál szokásos szavakat: «Uram, nem vagyok méltó, hogy hozzám jöjj».

Úgy meittem haza, mint egy részeg. Úgy éreztem, hogy valami óriási, felfoghatatlan boldogságot kaptam, ami most be van zárva a szívembe és bámulva — de most már — hittel ismételtettem magamban: «csakugyan igaz, itt van a Jézus».

Azóta sok idő telt el. Az Úr Jézus szelíd türelemmel, lassan, lépésről-lé-pésre vezetett tovább, míg megismertem a teljes igazságot, míg megtört gőgöm és — 27 év után — életgyónást végeztem és újra magamhoz vettem az Erősek Kenyerét.

Ennek most négy éve. Megszoktam a rendszeres gyónást, a gyakori áldozást. Világért se mennék úgy szentmisére, hogy ne áldozzam, egyszer megtörtént, hogy véletlenül cukrot ettem előtte s így nem áldozhattam, sohase fogom elfelejteni azt a keserves érzést. Mintha csonka lett volna a mise számomra és irigykedve néztem a hosszú sor áldozót. És ha most visszatekintek éltetemre, látom, hogy ez alatt a négy év alatt többet haladtam lelkileg, az azelőtti 44 évnél és kaptam olyan békét, örömet, erőt és boldogságot, amilyent azelőtt nem ismertem, még életem-nek, emberileg legboldogabb szakában sem.

Az Úr Jézus visszavezetett a jó Materhez is, akinek régen, leánykoromban, biztosan sok szomorúságot okoztam nyakas, kemény és hitetlen természetemmel és aki biztosan akkor is imádkozott értem. Végig csináltam a zárdában négy gyö-nyörű lelkigyakorlatot, ami által megerősödött bennem minden, ami még bizony-talan és ingadozó volt. Most pedig havonta bejárok egy «lelki magány» napra és ezek a napok mindig határvölgyek életemben. Amikor fenn térdelek a Galérián, olyan közel a Szentségi Úr Jézushoz, úgy érzem, hogy tökéletesen boldog vagyok, hogy ez a mennyország előíze és eltörlő minden külső láрма, aggodalom és gond... Egy hónapra való erővel és örömmel, bizalommal és békével jövök mindig haza.

Most volt a kongresszus keretében tartott szentóra. A vezető lelkia'ya beszélt a tíz belpoklosról, kik közül csak egy jött vissza hálát adni Jézusnak a gyógyulásért... Úgy átéreztem, hogy én is ilyen lelki belpoklos voltam, az Úr engem is meggyógyított és megadta azt a kegyelmet is, hogy itt lehetek az Ő lábá-nál és hálát adhatok Neki.

Megtérésem óta szerettem volna mindenkit megtéríteni. Beszéltem, vitatkoztam, imádkoztam, bizonyosságot tettem... bizony nem sok eredménnyel. Rájöttem már, hogy a szó nem sokat ér, de ha rá lehetne venni az embereket arra, hogy hetenként csak egy negyedórát töltsenek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, akkor minden szó és magyarázás nélkül is megtérnének, megismernék — hozzám hasonlóan — az igazságot, mert «Erő árad Belőle!»

De mert erre a legtöbb ember nem h'andó, nem lehet mást tenni, mint sokszor elmenni helyük is, sokat térdelni Előtte és buzgó imában Eléje vinni őket, kérve, hogy Ő maga vonzza őket magához, ismertesse meg velük Magát és adja meg nekik is azt a boldogságot, amit nekem megadott.

Aldott legyen érte az Ő szent Neve!

KARÁCSONY EST.

Szent karácsony estén kigyúlnak a lángok,
Betlehemi szent fény terjeszd szét varázsod,
Ne legyen ma árva, ne legyen elhagyott,
Ne gyűlöljék egymást, szegények — gazdagok.

Ne legyen szenvedő, ne legyen ma beteg,
Betlehemi Jézus, nyujtsd ide kis kezéd,
Simogasd meg fájó, vérző homlokunkat,
Hogy kik nem remélnek, — ma hinni tudjanak.

Adj az éhezőnek egy darab kenyeret,
Ha fáradt a lelkük érezzék szívedet
Ne legyen ma harag — ne legyen ellenség,
Csak szeressük egymást, csak legyen békesség.

S mi árva, de azért nem csüggedő magyarok
Kérünk, hogy jöjjön el, a mi új tavaszunk!
Jézuska, — gyógyítsd meg az egész világot
Szent karácsony este — legyen neved áldott.

Frideczkyné Schmoll Erzsébet.

GLÓRIA! GLÓRIA!

A csillagok ma lefutnak az égről,
Hogy a fenyők hegyén kigyúljanak
És meglágyuljanak az emberek szívei,
Hogy Jézushoz, az Istenhez jussanak.

M' n vehette birtokába: a Jó, így a földet,
Mit annyi bűn oly sötétben öröl?
Fény és Árny, Üdv és Rontás
Igy fakad e Földön, — egy töről?

Feledjük ma este a bűnt, a kint,
Oldódjon fel szívünk a hitben.
Nem kegyetlen sors embereknek lenni itt,
Hol Szűz karjáról ránk mosolyog az Isten.

Gálosiné Ottlik Myra.

Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak.

(Folytatás.)

3. A galamb.

A galamb oly szimbólum, mely a hallal és báránnyal az Egyház első százada óta megjelent. Ebben rendszeren a Szentlelket ismerik fel s nem hiányoznak ehhez az okok, de bizonyos esetekben a Mi Urunk Jézus Krisztust is lehet benne látni.

Mondjuk előbb azt, hogy a szimbólikus nyelvben a madár általában Jézus Krisztust jelképezi, akkor is, ha nem galamb, pelikán vagy ibiszmadar képeben tűnik elő. A madarak, így meghatározatlan formában, a híveknek Jézus Krisztushoz való viszonyát is jelzik.

Mint a hal, bárány stb.-vel tettük, így a galamb rubrikájában is ideszámítjuk nemcsak a galambot, hanem minden más madarat is, melynek fajtáját nem lehet világosan meghatározni.

Szent Meliton kulcsa tudós munkájában látjuk a madár szót, mint a Megváltó szimbólumát adva, sőt mint Isten jelképét.

A galamb a vízözönben, mint az isteni békének hírnöke jelenik meg, Tertullian kifejezése szerint. (Ad. Valent. II.) Kezdetül fo'va az isteni béke hírnöke. És később Izaiás próféta a Messiást a Béke Fejedelmének fogja hívni.

E Béke Fejedelme nem akart-e a Templomba való bemutatása napján megváltva lenni, megegyezőleg Mózes törvényével, — két kis gerlice vagy két kis galamb által? Par turturum aut duos pullos columbarum. (Luc. II. 24.)

Jézus Isten és ember. Szent Meliton kulcsa szerint istenségének jelképe a galamb. Erre különös ok van! Tudjuk, hogy a görög abc mindenik betűjének valamelyes számértéke van. S a Mi Urunk maga mondá Szent János látomásában: «En vagyok a kezdet és a vég!» az alfa és az omega. Ezzel istenségét és örökkévalóságát jelzi. Ha a betűk értékét elemezzük, mely a galambot jelentő görög szó $\kappa\omicron\lambda\upsilon\mu\beta\omicron\varsigma$ -ból van képezve, úgy ugyanazt a számot kapjuk, melyek együttesen az alfa és omegát adják, első és utolsó betűjét a görög abc-nek. A viszonyok ezen összetalálkozásának kell tulajdonítani, hogy a galamb lett az Istenember szimbólumának téve és használták az első keresztények, mint a halat, melyről felismerték egymást.

Ha Szent Meliton madarat tett a II. században az Isten jelképévé, látjuk, hogy Tertullian kevés idő múlva a galambot teszi meg a keleti Krisztus jelképévé. Orientem Christi figuram. (Adv. Val. c. III.) És jól látjuk ugyanezen fejezetben az isteni Megváltó jelentését, midőn Őt így hívja: Columba nostra. Lehet megidézni a carthágói pap ezen szövegét is: «Christum columba demonstrare solita est. (Adv. val. c. III.)

A galamb, mint fontos tárgy, több mint százszor jelenik meg a carthágóiak lámpáin.

Mily más szimbólum illene jobban az isteni Megváltó és a Szentlélek jelképezésére, mint a galamb, e bájos repülő, melyet Szent János az ő végső öregségében annyira szeretett simogatni és amelyet Szent Cyprián egyszerű és vidám madárnak nevez, melynek nincs keserű epéje.

Hogyne lehetne elismerni eucharisztikus jelképnek, mikor látjuk a galambot szőlőlevelek között, vagy szájában egy fürt szőlővel, mely némelykor egy

keresztel van helyettesítve. Máskor a pajzzsal, Krisztus monogrammjával látjuk. Olykor bárány is előjön, hátához szorított keresztel.

S hogyan ismernénk fel eucharisztikus szimbolumnak, mikor a galamb a kereszten van, az élet fáján, vagy egy sátor alatt, vagy tabernákulumban, körülvéve kis galambokkal, mint a hal halacszkákkal. Vagy amikor látjuk a galambot körülvéve halacszkákkal, pálmákkal, keresztekkel vagy szívekkel.

Nem lehet tagadni az eucharisztikus értelmet, mikor a galamb egy kehely oldalán van s mikor a kehelyhez két bárány van alkalmazva, azután körülvéve halacszkákkal, madarakkal és szívekkel.

Nemde az ész sugalmazta az eszmét, hogy galamb formáját adják a szent edényeknek, melyek arra voltak rendelve, hogy a szent Eucharisziát őrizték benne?

Ilyen volt a legrégibb ciboriumok alakja. Rendesen értékes fémből, aranyból vagy ezüsből készültek. Az eucharisztikus galamb a bazilikákban rendesen a főoltár fölött volt felakasztva, a négyoszlopos cibóriumboltozat alatt, ahol a szentmise bemutatva lett. Látható még a ciboriumoknak helye és maradványa minden carthagói bazilikában és másutt is Észak-Afrikában.

Tertullian a bazilikát így nevezi: «Columbae Domus» — a Galamb Háza. A művész, ki Szent Lajos halálának jelenetét festette a Lavigerie-múzeumnak nagy társalgójában, melyet a Keresztshadak-terme néven ismernek, — szerencsés gondolattal — a királyi sátor alatt, hol a kegyes monarki szép lelkét visszaadta Istennek, ábrázol egy oltárt is, hol a szentmiseáldozat lett bemutatva. Itt lehet látni az eucharisztikus galambot is felfüggesztve egy kis láncra.

Szent Lajos látogatói így megérthetik, hogy ez volt a cibórium az első századokban, mely szokást némely templom egész a középkorig megőrizött.

Igy van ez Párisban most is, egyik társulati tag állítása szerint a Szegények Szent Juliájáról nevezett görögkatolikus templomban.

De ha a galamb Jézus Krisztus jelképe, szimbolizálja olykor a híveket is. Egyik másik fejezetben beszéltünk egy szép mozaikról, mely Tabarcában egy bazilika belsejét ábrázolja a galambokkal, melyek a híveket jelentik, kik az oltár felé fordulnak.

Carthagói lámpáinkon látunk galambokat társulva a hal, oroszlán, pelikán életfája (Cédrus, palma vagy más), de különösen Krisztus monogramma és a kereszt, különösen az eucharisztikus kereszt körül.

Láttunk két galambot is egy kehely fölött, csőrükben egy fürt szőlőt tartva. Egy-másik lámpa két galambot mutat jobbra és balra a kehelytől, honnan két szőlőág nő ki, melyen szőlőfürtök vannak.

Némelykor galambok láthatók a kereszt karjain, jelképezve a híveket, kik a Megváltás jótéteményeinek örvendenek.

Máskor a galamb kis kereszt mellett van. Jelentése azonos az előbbivel. Olykor még kis sátor vagy tabernákulum alatt is látjuk szenvedő alakban és pálmával kísérve. Nemde a mi Oltáraink Isteni Áldozata?

Nemcsak a galambok s általában más madarak lettek az első századoktól kezdve a hívők jelképeül elfogadva, quibus aqua baptismalis sufficit — Tertullian kifejezése szerint, de ugyancsak őszintén, mint a mártírok jelképei is szerepeltek a madarak, a magasabb régiókba való repülésük miatt, qui ad superiora conantur.

A carthagói papok megkülönböztetést tettek a halacszkák és madarak jelképe között. Előbbi jelképe az egyszerű híveknek, utóbbi pedig a mártíroknak.

4. A pelikán.

Ez a madár, mely nem ismeretlen Afrikában, nagyon szereti kicsinyeit. Azt beszélték róla az ókorban a pogányok, hogy annyira szereti kicsinyeit, hogy képes felmetszeni mellét, hogy saját vérével táplálja azokat. Sőt azt is hitték róla,

hogy elhalt fiait saját vérének átömlesztésével képes feltámasztani. Ezért fogadták el az első keresztények az önátadás és tökéletes szeretet szimbolumaként.

Afrika nagy apostola, Lavigerie bíboros, püspöki címerébe a pelikánt ezen egy szóval vette fel: Caritas.

A pelikán jelképe a szenvedő s a keresztfán utolsó csepp vérének is odaadó Jézus Krisztusnak, Ki e szent Vért a lelkek iránti szeretetből és a világ üdvéért ontotta.

A szeretet csúcspontja az önátadás lévén, így egész természetesen az Eucharisztia jelképeként a pelikánt tették s ez egyike lett a leghatásosabb és legjobban tisztelt jelképeknek. Az Ostya Jézusa a pelikán neve alatt van kérve az Adoro te latens Deitas úrnapi himnuszban :

Pie Pelicane, Jesu Domine, Me immundum munda tuo sanguine
Cujus una stilla saluum facere Totum mundum quit ab omni scelere.

Ó, Úr Jézus, jó Pelikán, nagyon bűnös vagyok. Tisztíts meg Véreddelemlyen, melynek egyetlen csöppje képes az egész világot megváltani gonoszságából.

Az állatok nyelvén tudománya, főleg a madaraké, a régi keleti fajoknál feltehető. Ezt bizonyítják nemcsak Perzsiában, de még Skandináviában és Németországban is.

A rómaiak idejében a thyanai Apollonius élete példaként szolgált erre.

Salamon királynak tulajdonítják továbbá az állatok nyelvén tolmácsolását és eszerint a pelikán mondja:

«Dicsőítve legyen az Úr égben és a földön!»

(Vége.)

AZ ÖRÖK VÁROS.

(1940-i húsvéti római utam élményei.)

«Hol ő a Róma szive dobog,
Ragyog Szent Péter temploma,
Megcsókolja a föld porát
Egész világ zarándoka...»
(Mindszenthy.)

Kit ne fogna el szent meghatottság, reszkető öröm, ha Rómára, az Egyház szívére gondol! Ez az érzés fogott el engem is, midőn nagycsütörtökön a Tiberis hídján áthaladva megpillantottam a Szent Péter-bazilika kupoláját. Lépteimet meggyorsítva, hamarosan odaértem a világ legnagyobb terére a : Piazza San' Pietrora. Ott áll a tér közepén a hatalmas obelisz, — még Caligula császár hozatta ide Egyiptomból, a csúcán levő keresztben az Üdvözítő keresztjének kis darabját őrzik s ezért búcsú fűződik az obeliszhez. Elmondva a búcsúimát, végigtekintek a pompás Bernini-colonnádokon (colonna = oszlop), amely a teret övezi, — 246 oszlop tartja a fedett oszlopcsarnokot s rajta 146 szentnek szobra, — «a kőbe vésett mindenszentek litániája», mint a rómaiak nevezik, mert kettő sem egyforma közülök.

A tér jobb oldalán az oszlopcsarnok felett emelkedik a Vatikán, három utcáról veszik körül ezt a kötömeget a Leó-féle falak, amelyeket még Nagy Szent Leó pápa építtetett, hogy megvédje a zarándokok betörésétől a Vatikánt. A Szent Péter-térre állandóan érkeznek a zarándokok, majd iskolák, majd papi csoportok, vagy olasz községek zarándokai, — Szent Péter sírja soha nincs egyedül — s vágyódó szemmel néznek fel a Vatikánra, amelynek ablakai mögött időnkint elszáradt egy-egy lila papi talár. Most a téren megindítják a két hatalmas szökőkutat s a bazilika bejárata előtt álldogáló egész sereg néger kispap — az etióp szeminárium növendékei — élvezi a nagyszerű látványt.

Ámde menjünk a Szent Péterbe! Felhaladok a lépcsőkön, amelyen minden zarándok elmondja az apostoli hitvallást, — lehet-e stílszerűbb valahol a Credo

elmondása, mint itt! Odaérek a néger kispapok csoportjához, bőruk oly fekete, mint reverendájuk, ámde vörösdíszes talárjukban egy-egy kis bíborosnak néznék őket az ember; a reverenda öt vörös gombja Krisztus öt szent sebére, három vörös sávja a Szentháromságra, vörös cingulumuk a vértanúságra figyelmezteti őket.

A bazilika homlokzatát nyolc pompás korinthusi oszlop tartja fenn s emeleit több erkély díszíti. Az előcsarnok óriási méreteiben Nagy Konstantin s Nagy Károly császároknak lovas szobrai egészen elvesznek. A bejárat felett Giotto olasz művész gyönyörű képe fogad; Krisztus Szent Péterre bízta a lelkeket. Azután belépek a székesegyházak fejedelmébe: a Szent Péterbe! A főléses világosszürke márványbazilika ragyog az aranyló napsütésben. Előretartok a Galileai Halász sírházhoz! A confessio ballustrádján most nem égnek a mécsek s a nagy bronztartályokban a gyász jeléül. Térdreborulok a sír előtt: Légy üdvöz Szent Péter, az apostoli kollégium feje! Lenézek a fenséges márvány lejáraton, az aranyozott ajtók mögött elfalazott sírra, amely előtt VI. Pius pápa térdelő márványalakja hódol az első Pápa előtt. Mialatt imádkozom, folytonosan jönnek a hívek, ki a sír korlátjára teszi összekulcsolt kezét s elmerülve néz le, mások kis széket hoznak s leülnek a sír mellé órákat töltve itt imádságban, ismét mások térdreomlanak és forró imákat mondanak.

Imádságaimat elvégezve az Apostol-sírnál, előretartok a tribunába, ahol már áll az olaj- és krizmaszentelési szertartás. A szentélyben a trüfőrkön kapok helyet. Egy bíboros végzi a szertartást angyali áhitattal s feketebőrű kispapok fehér dalmatikákban segédkeznek Neki, ami nagyon érdekes látványt nyújt. Tekintetem Szent Péter trónszékére esik, amelyet az apostolfejedelem Pudens szenátortól kapott ajándékul s pápasága alatt használt s amelyet bronztartóban négy egyházatya szobra tart a főoltár felett.

Szentmise után remek körmenetben viszik a szentségkápolnába az Oltári-szentséget. A körmenet a pápai csendőrség sorfala között halad, elől a Capella Sixtina pápai énekkar, majd a vatikáni kanonokok négyes sorokban nagy szürke prémgallérokban, kezükben embernagyságú égő gyertyákkal, — egy ilyen gyertya négy gyertyából van összeforrasztva, a kanonokoknak elég átfogni. Keskeny fehér-selyem mennyezet alatt viszik a Szentséget a szentségkápolnába, amelynek oltárán száz, az oltár két oldalán levő bronzgyertyatartókon ötven-ötven gyertya ég, tehát az Oltáriszentség tiszteletére kétszáz gyertya fénye lobog. Amerre a körmenet megy, mindenütt térdelő zarándokok.

A szent szertartás után a zarándokok serege eloszlik a bazilika boltívei alatt s a nagy élmények hatása alatt boldog áhitatban tér haza szállására.

Hoffer Ilona hitoktató.

RÖPIMÁK.

Jézus isteni Szíve, térítsd meg a bűnösöket, mentsd meg a haldoklókat, szabadítsd meg a lelkeket a tisztítóúttól.

(300 n. b. m.)

Kegyes Úr Jézus, adj nekik örök nyugalmat!

(300 n. b. m.)

Kérünk tehát, jöjj a tisztítóúton szenvedő lelkek segítségére, akiket drága véreddelem megváltottál.

(300 n. b. m.)

A jó pásztornak semmi sem lehetetlen.

A világháború vérzivataros idejének emlékezete itt él közöttünk még ma is. Az idő közelségéből szemünk csak a borzalmakat látta s nem vette észre a Jó Pásztort, aki ott járt fáradhatatlanul a harcmezőn és a tábori kórházakban is, eltévedt juhait keresve. Csak a jó Isten a megmondhatója, milyen sokan és milyen csodálatosan kerültek vissza aklába olyanok, akik a háború nélkül talán mindörökre elvesztek volna.

Az alábbi eset csak egy a megszámlálhatatlanul sok közül.

* * *

Közvetlenül a front mögött, a tábori kórház egyik termében nehéz sebesültek fekszenek. Állapotuk annyira súlyos, hogy beljebb szállításukra gondolni sem lehet. Legtöbbjük menthetetlen.

A két sor ágy fölött haláltváro, fojtott csönd és reménytelen szomorúság terpeszkedik. Életről csak a betegápoló apáca halkan ide-oda suhanó léptei beszélnek.

Árn ez a fájdalmasan nehéz csönd mégsem egészen néma. Ezeknek a szenvedő, élet és halál mesgyéjén álló lelkeknek a mélyén maga az Isten beszél. Régi, talán gyermekkori képeket vetít a szemük elé és az emlékezés szívárványhídján közeledik a szívük felé.

A terem egyik sarkában nyöszörgő sebesült fekszik. Ő is ilyen, a multból visszaszállt képeket lát ébren-álmodó szemével.

Néhánynapos korában keresztvíz érintette a homlokát, s emlékszik, hogy valamikor imádkozni is tudott. De magával sodorta az élet és ő elfeledte még azt is, hogy lelke van. Még kevésbé gondolt arra, hogy van örökélet és túlvilág, ahol reá egy jószágos, szerető Atya vár...

Hogy gúnyolódott még tegnap is a vallás fölött, s milyen megszokott volt ajkán az istenkáromlás.

És íme, most mégis, maga sem tudja miért, arra kell gondolnia, hogy nemsokára átmegy oda... oda... abba a másik világba. A vér, amit hazájáért és embertársaiért ontott, mintegy újra megkeresztelte, s istengyermeiségét tudatossá tette benne. Valami különös, megmagyarázhatatlan aggodalom fogja el és hirtelen felkiált:

— Kedves Testvér... papot... papot szeretnék!

— Papot? — Az apáca riadtan néz rá... Hol találjon most hirtelen papot?... Odakint vannak valamennyien a halál mezején, ahová a kötelességük, hivatásuk állította őket, s ahol legnagyobb szükség van rájuk... Bizonyosan bejön majd közülük ide is valaki, de ki tudja mikor?... Lehet, hogy nemsokára... de az is lehet, hogy csak estefelé... és ez a szegény lélek aligha tud már odáig várni... elmegy előbb...

A nővér a haldokló fölé hajlik; bűnbánatról és Isten irgalmáról beszél neki. Majd föláll és az elfojtott könnyektől fátyolos hangon panaszkodik az ég felé: — Istenem! Hát ennek a szegény haldokló gyermekednek feloldozás nélkül kell elmennie?

Egyik szomszédos ágyban felfigyel egy beteg:

— Kedves Testvér... papot keres?... papot?... ott a szoba másik végében van egy.

— Pap!... Itt, ebben a teremben?

— Igen, igen... de rosszul van nagyon... mind a két lába... a tüdeje... meg a válla is... Együtt estünk el... ő oldozott föl engem...

És nehezen mozduló karjának egyetlen épen maradt ujjával oda mutat, ahol a pap fekszik.

Az apáca odafut, de az ágy előtt hirtelen megtorpan:

— Édes jó Istenem! Hát ez az? — és karja csüggedten hull alá, amint ismétli: — Hát ez az?

Reménységének vége. Szegény fiatal pap! Ma reggel hozták be s azóta önkívületben fekszik. Lehetetlen életre ébreszteni. Még nem halt meg, de nyilvánvalóan a végét járja. Az orvos megnézte és lemondóan legyintett: Itt már nincs mit tennünk!

— Nincs? De ott a terem másik végében egy lélek vár reá; hátha mégis... hátha...

Odahajlik a szinte élettelenül fekvő test fölé; egészen közel az arcához:

— Tisztelendő Úr!... Tisztelendő Úr!...

És a haldokló felnyitja a szemét... mintha az élet sugara villanna föl benne.

— Tisztelendő Úr! Ott a terem másik végében egy haldokló föloldozást kér!

A katonapap alig hallhatóan sóhajt valamit, de a Nővér, inkább a szívével, mint a fülével, így is megérti:

— Vigyenek oda.

Négy ápoló fölemeli az ágyat és óvatosan, zökkenő nélkül viszi a várva-várt vigasztalót. A pap szeme ismét lezárult. Az ápoló Nővér ijedten kérdi magában, vajjon nem holtat visznek-e már?

Megérkeznek.

A két sebesültet, az apáca rendeletére, egymásmellé fektetik... lassan, vigyázva, hogy semmi rázkódást ne okozzanak.

És a pap most újra felnyitja a szemét. Sebesült társára pillant és odasúgja:

— Közelebb a fejedet... fiam... siessünk... sürgős...

Az apáca félrehúzódik. Azok ketten pedig suttogni kezdenek; szakadozott, töredékszavak bugyborékolnak elő ajkukról... úgy sietnek mind a ketten; a halál már ott áll mellettük és számlálja a pillanatokat...

A suttogás megszakad; a két sápadt arcra ünnepélyes nyugalom terül, és mintha egy láthatatlan fényforrásból valami sajátságos ragyogás vetődne rájuk...

A gyónás befejeződött.

A pap, főnséges tisztségének összeszedettségében föl akarja emelni kezét, hogy feloldozza és megáldja a megtértet. De karja nem engedelmeskedik akaratának: tehetetlenül hever az ágyon. A gyóntató esdeklő pillantást vet a Nőverre:

— Nem bírom... segítsen... a karomat...

Körös-körül az ágyakban meghatottan figyelnek a betegek; aki mozdulni képes, fel is emelkedik kissé, hogy láthassa a főnséges jelenetet. Az ápolók térdreborulnak.

Az apáca, most már el sem fojtva könnyeit, gyöngéden megfogja a haldokló pap kezét és a másik haldokló fölé emeli, akinek arcáról világosan leolvasható, hogy lelkében imádkozik.

A pap utolsó erejét megfeszítve, halkan, de érthetően tagolva mondja: *«Ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti...»*... Én téged feloldozlak, az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek a nevében...

Azután mély csend áll be. A Testvér az egyre sápadtabbá váló két arcot

figyeli; ... a kezében tartott kar elnehezedik ... a Nővér lassan leteszi ... még néhány pillanat, majd hirtelen két egymásbaolvadó, mély sóhajtás szakad fel a ziháló mellékből, jelezve, hogy a két lélek: a papé és azé, akit megmentett együtt szállt át az örökkévalóságba ... A segítség valóban a legutolsó pillanatban jött. — Hála neked, jószágos Istenem! — suttogja a Nővér.

A távolból mintha ismét erősbödnék a harci zaj; a gyászos dörgés moraja megrezegteti az ablakokat.

A könnyező apáca megfogja a két halott bajtárs kezét s a halálban fogant testvéri egyetértés megpecsételése, ugyanazzal az olvasóval fonja át mindkettőjüket.

Franciából: Gerzly Jolán

BÉKEVÁGY.

Epedve várom, várom már a percet,
Mikor leszál a béke szép galambja,
Mikor nem írtja ember már az embert
S imára hív a templomok harangja.

Mikor megint urrá lesz a világon
A krisztusi, igaz nagy szeretet
S békén dalolhat kis madár az ágon,
Gránát nem dülja szét a berkeket.

Megértőn, némán néz egymás szemébe,
Karját kitarja s nem gyűlölködik
A földnek, — e porszemnek, — tarka népe,
Békés munkába kezd s — imádkozik!

Bozóky Kálmán

Szemerjay Kovács Dénesné bencés oblátollából egy igen nekünk való füzet jelent meg: **«Egy napot hazánkért és népünkért»** címen. A füzet a vezeklő gondolatot, a pápai körlevelek kivonataiban mutatja be és tartalmazza a vezeklő mozgalom történetének, kötelességeinek és szellemének ismertetését. Főgondolata: a magyar igazság diadalnapja nem egészen sü.ő t ki. Ennek akadályai valószínűleg a magyar nép bűneiben keresendő. Engeszteljük tehát népünk bűneiért, hogy az igazság napja Istennek — többé akadályba nem ütközzön — kegyelmében hazánk számára is felragyogjon. A füzet ára 50 fill. is jótékony célt (a kamaraerdei kápolna-egyesületé) szolgál. Megrendelhető: Bencés székház, Budapest, VIII., Baross-u. 62. címen. Az Oltáregyesület tagjainak, akik amugyis benne élnek az engesztelés gyakorlatában igen elmélyítő, erősítő és új lelki meglátásokra vezető buzdításokat adhat ez a füzet. Az örökös vezeklők t' bora is az O. tagok közül kaphat legkönnyebben új engesztelőket.

Megjelenik a mi naptárunk **«Az engesztelés kis naptára»**. Vegyük meg mind, kik a Legméltóságosabb Oltáriszeretettel, imádvatiszteljük. Kapható: Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 50 fillér.

A SZERETET ÚTJA.

Ha igaz — és igaz! — amit egy kitűnő író mond a szeretetről: «nincs a világon még egy dolog, amit annyiszor hamisítottak volna, mint a szeretetet» — akkor érdemes nekünk — a szeretet nagy ünnepére készülöben — lélekben az igazi szeretet útján járnunk és imáinkkal másokat is hozzásegíteni ehhez a boldogsághoz.

Az igazi szeretet útja az Istenre tekintő lélek áldozatos boldogsága azokban a magatartásokban és cselekedetekben, melyek mindegyikében az Ursten iránti szeretet vezérli és ennek tudata őt boldoggá is teszi, mert folyton érzi a fejlődését, a virágzását, lendületet vesz mámorától és érzi, hogy megvalósított valamit abból, amit Istenben megismert.

Az apostol (1. Kor. 13, 4) ezt látja a szeretet útján: *A szeretet türelmes, nyájas; a szeretet nem féltékeny, nem cselekszik rosszat, nem fuvalkodik fel, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat, nem örvend a gonoszságnak, de együtt örvend az igazsággal; mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha meg nem szűnik.* Olyan dolgok ezek, amelyek szinte mindent magukban foglalnak, amire szükségünk van a Krisztus követésének útján. Az új törvény hirdetője és megvalósítója elsősorban Krisztus, azután mindazok, kik Hozzá hasonlók akarnak lenni s ez az akarásuk állandó és hatékony is. Minél jobban emlékeztetnek életükkel Krisztusra, annál több szeretetről is tesznek tanúságot.

A szeretet útján kell járnunk, mert ez az egyetlen örök út, amely nem szakad meg a földi léttel, hanem az örökkévalóságba torkolva is folytatódik és a jó Isten bírában, a tökéletes szeretet — «Isten maga a szeretet» — élvezetében minden bimbója kinyílik és tökéletes illattal kedveskedik az Úrnak, még közbenjáró könyörgésével is, mellyel segíteni kíván a küzdő vagy szenvedő Egyházon.

A karácsony előtti idő — az advent csodálatosan élő Isten utáni vágyával — különösen alkalmas arra, hogy a szeretet útjának szemléletébe elmerüljünk s az örökkévalóságba érően foházkodjunk a «Harmatozzatok»-kal a szeretet fénye, melege, ereje, hódító karja, gyógyító keze és összekötő ölelése után. Gondoljunk csak végig a kinyilatkoztatást: A szeretet útján jár az mindig. «Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.» (Ján. 3, 16.) «Abban ismertük meg Isten szeretetét, hogy Ő életét adta miértünk.» (Ján. I. 3, 16.) Szeretete a csodálatos önzetlenség ellenállhatatlan vonzásával hat reánk «a bűnös emberért, a háládatlanért adtál kihalállal oly drága bért.» Erre az útra hív az egyházi év megújulása. Szívesen lépünk reá! Lélekkel járunk rajta! Krisztussal együtt járunk rajta!

Imádási óráinkban jusson eszünkbe, hogy a «Szeretet szent Emléke», «a Szeretet köteleke», «a világ örök Csodája» előtt térdelünk s hogy ott térdelünk, ez is szeretetből van, hogy engesztelni kívánunk, arra a szeretet indít. Gondoljunk azokra, akik nem ismerik a szeretet útját és imádkozunk értük olyan buzgón, mint azt tehetjük annak tudatában, hogy a mi szívünk százezer oltáregyesületi tag szíve, a mi ajkunk százezer ajka, a mi kérésünk százezer oltáregyesületi tag kérése, mert mindig az egész oltáregyesületet képviseljük az Ur előtt.

Szeretet útja! világosodj meg! Szeretet útja népesedj be fénylő lelkek sokaságával és vezesd «hazafelé» az embereket!

OLTÁREGYLETI ÉLET

Teljes búcsúk: Dec. 3., dcc. 4., dec. 5., dcc. 8., dec. 25., dec. 27. egy tetszésszerű napon, az egyéni imdái óra napján és a havi gyűlés napján a szokásos feltételek mellett.

Önmegszentelésnek nevezhetnők az oltáregyesületi tagok előtt azt a nagyon kíváncsi törekvést, mellyel a jó Istennel való kapcsolatainkat állandósítani és a szentségi Úr Jézusnak élő «örök mécsesei» lenni igyekszünk. Búgón fáradozzunk azon, hogy a mi «belső várkastélyunk» mindig az Úr otthona legyen, mely menedéke is az Úr Jézusnak, mások bűnös támadásai ellen. A lelki világunk kisértője a környezetünkre; megérzik szavainkon, cselekedeteinken, hogy az Úr Jézus van mögöttünk, sőt bennünk. Ez az ideális oltáregyesületi élet! Ez használ legtöbbet a propagandánk mellett, ezt érzik meg az emberek!

Kérvények beadásának az ideje a páratlan év decemberének eleje. A kérvényt a központi oltáregyesület elnöknőjéhez intézve, az egyházmegyei igazgatón keresztül kell benyújtani! Ő véleményezi és dec. 31-ig az Országos Központba küldi. A kérelmekben nem szabad ilyeneket írni «adjanak, amit: csak tudnak, mert semmink sincsen.» Tessék egy kissé számbavenni, hogy mégis mi a legszükségesebb, vagy mit remélhetünk más adományokból, nehogy pont azt kapjuk az oltáregyesületi központtól, ami már mégis megvan. Az oltáregyesület megalapítása az előfeltétele annak, hogy valamely plébánia hozzánk fordulhasson egyházi ruhák és szerekért. Ne akarjunk mindent elvinni a még szegényebb templomok elől! *Ezért megkívánja a Központ az esperes által látalmazott leltárnak a kérvénnyel együtti beküldését is. A leltárt mi az ajándéktárgyak csomagjába téve visszaküldjük. A kérvények sorsáról értesítést kap minden kérvényező. Protekció nem kell és hiábavaló!* A megállapított szükségén erejéhez mérten segít a Központ, amely szívesen veszi, ha azok az oltáregyesületi tagok, akiknek jövedelme a mostani időkben több (akik terményeiket dupla, sőt néha (gyümölcs) három-négy-szeres áron tudják értékesíteni) a szokásosnál, jóval többet adnak a szegény templomok szegény Úr Jézusának felruházására. Az anyag ára most háromszoros. Tízezerhatszáz pengőért vettünk az idén miseruhaselymet és még ez nem is elég, oly sok már eddig is a beérkezett kérvény. Nagyobb adományokból több szegény templomunk segíthetünk. A kérvények elbírálása január első hetében történik, de a szétküldés csak a májusi kiállításunk után lesz. Szabály ugyanis az oltáregyesületben, hogy ki kell állítani mindazt, amit a tagok alamizsnáiból termel a Központ, hogy lássák, mi lett az eredménye lelkes közreműködésüknek.

Kiállításunkon az egyes fiókolta regyesületek önálló készítménnyel nevük feltüntetésével is szerepelhetnek. Azért írjuk ezt már most, hogy ahol ambícióval és szépen dolgoznak, ez a tudat is lelkesítőleg hasson a kezdeményezést, egyéni ízlést felmutató csoportokra. *Egyházi előírással ellenkező dolgokat nem fogadhatunk el kiállításra!*

Karácsony szent ünnepére minden oltáregyesületi tag a gyengéd szeretet figyelmes találékonyságával készítsen meleg és kedves otthont a szentségi Jézusnak. Akkor boldog lesz karácsonya!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**